

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

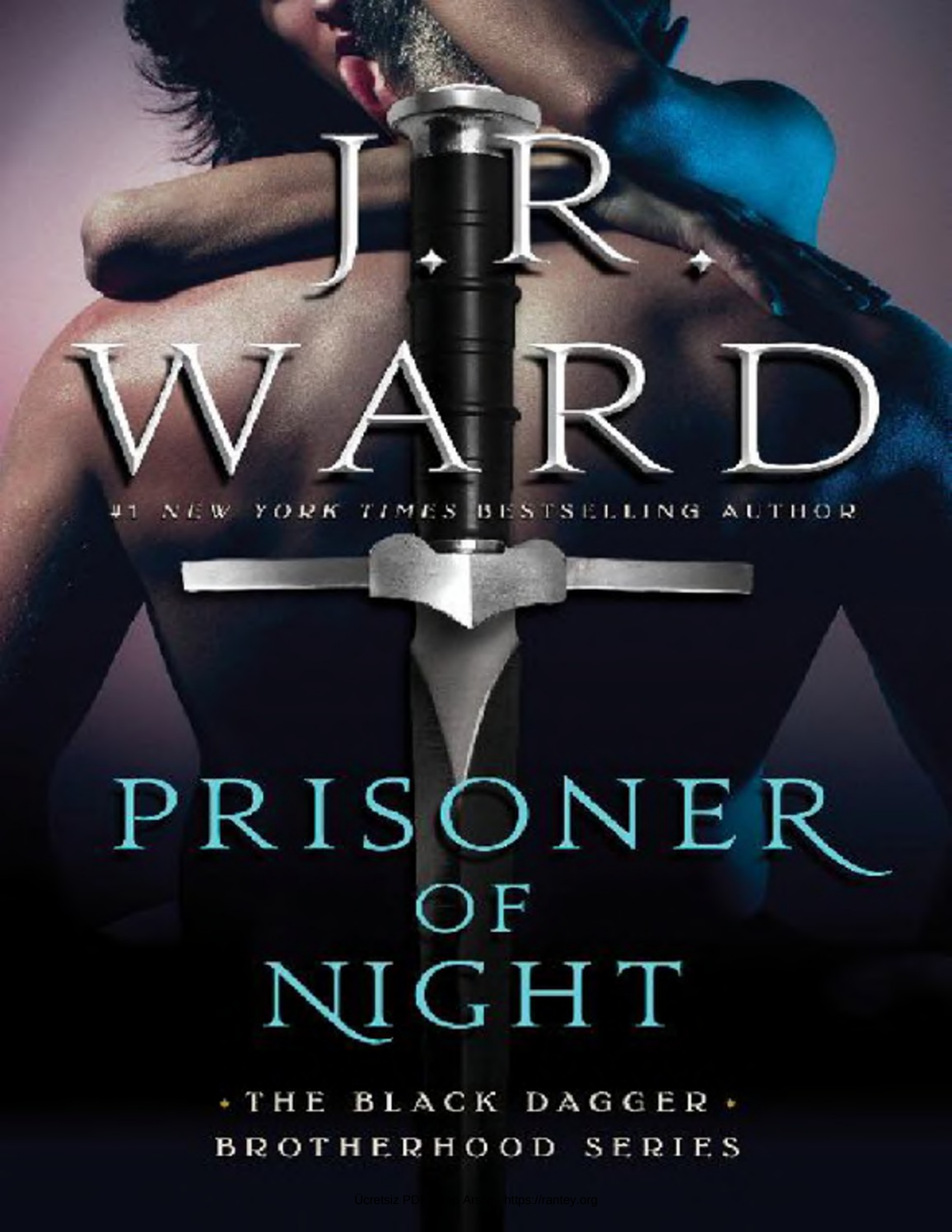
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



J.R. WARD

41 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PRISONER OF NIGHT

• THE BLACK DAGGER •
BROTHERHOOD SERIES



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Almaya devam edeceksiniz

gelen kutunuzda özel teklifler.

J. R.
WARD

PRISONER
OF
NIGHT

THE BLACK DAGGER BROTHERHOOD SERIES



Gallery Books

New York London Toronto Sydney New Delhi

*İkinize ithaf edilmiştir. Çünkü bazen canavar aslında iyi adamdır. Bekle,
burada Tohr ve Beth'i mi kanalyze ediyorum?*

PROLOGUE

Yirmi Bir Yıl, Üç Ay, Altı Gün Önce . . .

NEREDE! Lanet olsun sana, nerede o!"

Duran ağzından kan tükürdü ve kulaklarındaki çınlamanın üzerine konuştu. "Sana asla söylemeyeceğim-"

Fatih Chalen açık avucunu tekrar savurdu ve Duran'ın yırtılmış yüzüne hızlı bir topa vuran bir sopa gibi vurdu. Ama bu kalenin büyük odasında ona yaptıkları diğer şeyler kadar acıtmamıştı. Tırnaklarını sökmüşler, ayak parmaklarının hepsini kırmışlar ve kendi Aesh'inin şeritleri kaburgalarına çarpana kadar sırtını kırbaçlamışlardı. Şu anda kendini ayakta tutacak gücü yoktu ama endişelenecek bir şey yoktu; iki muhafız, çukurlarının altında kilitli tutamaklarla onu Aoor'da tutuyordu.

Başı tekrar sallanmaya başladığında, gözlerindeki ter ve kanı temizlemek için başını salladı. Ocağın tıslayan, tekmeleyen ışığında, karşısındaki erkek tıknaz yapılı ve çirkin yüz hatlarına sahipti; bir buldogun ağzına ve aç bir ayının lanet olası kötü tavrına sahip bir meşe kütüğüydü.

"Bana yerini söyleyeceksin." Chalen etten ellerinden biriyle Duran'ın boğazına sarıldı. "Ve bunu şimdi yapacaksın."

"Üzgünüm, çok konuşan biri değilim-"

Fatih, Duran'ın yüzünün alt yarısını kavradı, öyle sert sıkı ki çenesi yarıldı ve ağzının içi sert ve keskin azı dişlerinin arasında kaldı. Daha fazla kan fışkırdı, döküldü ve çıplak göğsüne düştü.

"Seni buraya getiren erkeği neden koruyorsun?" Chalen'in donuk gözleri, Duran'ın yüz ifadesini bir harita çıkarmaya çalışır gibi inceledi.

Maryland özelliklerinde. "Tek yapman gereken bana o tesisin nerede olduğunu söylemek. Babanda bana ait olan bir şey var."

Duran tutuşun gevşemesini bekledi. Bıraktığında daha fazla kan tükürdü. "Onu korumuyorum."

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Benim olanı benden çalmayacağından emin olmak için." Duran dengesiz görüldüğünün farkında olarak gülümsedi. "Onu sen öldür. Ben yapamam. İntikam söz konusu olduğunda, oğullar iş ortaklarına üstün gelir."

Chalen güçlü adam kollarını fiçı göğsünün üzerinde kavuşturdu. Üzerinde silahlar vardı, giydiği kıyafetlerin altındaki silah kılıfları ve bıçaklar büyük ölçüde metalle gizlenmişti. Yine de hançer yoktu. Hiçbir zaman Kara Hançer Kardeşliği'ne uygun biri olmamıştı ve bunun tek nedeni soyuna göre bir it olması değildi: Karaborsa hırsızları arasında bile bir davranış kuralı vardı.

Chalen için değil. Onun bir kuralı yoktu. Ne Eski Ülke'de ne de Yeni Dünya'daki son yüzyılında.

Daha kötü olan sadece bir erkek vardı.

İkisinin uyuşturucu ticaretinde birlikte bu kadar çok para kazanmasına şaşmamalı.

"Seni kıracağım," dedi Chalen alçak bir sesle. "Ve bundan zevk alacağım."

Duran hırıltılı bir sesle güldü. "Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok-"

Chalen avucunu tekrar genişçe savurdu, çatlak o kadar ağırdı ki Duran görüşünü kaybetti, her şey dama tahtasına döndü. Sonra kan basıncında bir düşüş oldu, beyindeki oksijen boşaldı, Apaty disassociation devreye girdi, sisli bir kurtarıcı intihar etti.

Hareket eden zincirlerin ve vites değiştiren dişlilerin sesi onu gerçeğe döndürdü. Terli taş duvarın bir bölümü birkaç santim yükseldi, büyük ağırlık bir kapı gibi yükselerek bir koridoru ortaya çıkardı . . .

Başını örten siyah bir başlık dışında çıplak olan bir erkek ortaya çıktı.

"Sana ölüm için dua ettireceğim," dedi Chalen. "Ve bana istediğimi verdiğinde

İhtiyacınız olduğunda, bu anı düşüneceksiniz. Kendinizi pek çok şeyden kurtarabilirdiniz."

Duran nefesini hırıltılı bir şekilde verdi. Vücudu 1re'deydi, acı damarlarını yakıyor, onu acı için yarı canlı, bir nevi nefes alan, bir nevi bilinçli bir kuluçka makinesine dönüştürüyordu.

Ama Chalen'i sikeyim.

"Ne yapacaksan yap," diye mırıldandı. "Sana hiçbir şey vermeyeceğim."

"Sana hiç doğmamış olmayı dilediğime."

Kapüşonlu erkek öne çıkarken, Duran sürüklendi ve gövdesi Aoor'a paralel olarak bükülmüş halde bir masaya yüz üstü çarptı. Yüzünü yana çevirdiğinde, kalasların 1bers'ine gömülmüş bozulmuş et ve kokmuş yağ kokusunu aldı.

"Zaten orada, pislik."

Chalen'in yüzü masa hizasında belirdi, gözleri buluştu. "Seni sadece bana verdi, farkında mısın? Paramı bile almadı. Seni buraya getirdi ve bir çöp gibi bıraktı."

"Kimse babamı umursamakla suçlamadı."

"Kiminle uğraştığınızı bilmeniz gerek-"

"Umarım kalır ve bunu izlersin." Chalen kaşlarını çatarken, Duran kanın içinden tekrar gülümsedi. "Her şey olduğunda sana bakmak istiyorum. Hepsini."

"Merhamet olmayacak."

"Bunu istemiyorum." Duran pantolonunun bıçakla kesildiğini hissetti.

"Artık benim listemde sen de varsın. Babamı ve seni öldüreceğim."

Chalen dişlerini göstererek güldü. Soldaki o kadar uzun değildi, sanki bir parçası birinin boynunda kırılmış gibiydi. Bacak. Yüz.

"Bu senin kaderin değil."

"Onu benim yapacağım." Duran o çamurlu ela gözlerdeki her gözeneği, her kirpiği, tüm Akları ezberlemeye başladı. "Ve başarısız olmayacağım."

"Ne iyimserlik. Umarım devam eder, çünkü seni bundan kurtarmak için sabırsızlanıyorum. Son şansın. Bana babanın nerede olduğunu söyle, ben de gitmene izin vereyim."

"Bu gerçekleşmeden önce seninle *Dhunhd*'da görüşürüz."

Chalen başını salladı ve doğruldu. "Unutma, bunu durdurabilirdin..."

Amerika'da HALA SIRLAR VAR. Nüfus yoğunluğuna, internete, modern kolluk kuvvetlerine ve cep telefonu kameralarının sürekli müdahalesine rağmen, bu büyük ulusun dört bir yanında, büyük ölçüde ıssız olan tepeler ve vadiler var olmaya devam ediyor. Araştırılmamış. Meraklı gözlerin giremediği.

Hem insanlar hem de vampirler için.

Ahmat'ın kanlı kızı Ahmare, gece boyunca Appalachian Dağları'nın kabaran toprağı üzerinde yükselip alçalan otoyollarda tek başına ilerledi. Şu anda Caldwell, New York'tan çok uzaktaydı, yolculuğunun yedi saatini doldurmuştu ve varış noktasına çok yaklaşmıştı. Sadece bir kez, yakıt ikmali için yol kenarındaki bir benzin istasyonunda durmuştu. Zaman tutmuştu. Kredi kartını takmasından benzin kapağını kapatmasına kadar sekiz dakika geçmişti.

Motosikletine aynı şeyi yapmakta olan bir insan erkeğı ona baktı, gözleri onun vücudunda gezindi, cinsel açlığı Auorescent ışıklarının sert parıltısı altında açıkça görülüyordu.

Adam ona doğru kasıla kasıla yürüdüğünde, hem onu sırtından atmak için hem de bir kamu hizmeti olarak onu hadım etmeyi düşünmüştü.

Ama gecikmeye tahammül edemiyordu ve daha da önemlisi, böyle bir şey yapmayı hayal edebilirdi, ama doğuştan bir katil değildi.

Bunu ilk elden öğrenmişti.

Ne var ki, sarkıntılık eden piç düzeltici bir olayı hak ediyordu ve eğer farklı bir şekilde kodlanmışsa, o tam da bunu ona sunacak türden bir kaderdi. Vampirler kuyruksuz farelerden çok daha üstün bir türdü, bu yüzden

Onu etkisiz hale getirmesi, benzin istasyonunun arkasına sürüklemesi ve av bıçağını çıkarması bir anlık bir işti.

Ancak insanlarla ilgili sorun, onların ölümcül olmayan haşerelerin istilası olmasıydı, aksi takdirde keyifli bir pikniğe izinsiz giren karıncalar. Ve ihtiyacı olan son şey bir grup -şu anda hangi eyaletteydi? Maryland? - Güneyli aksanlı polisler ışıklarını yakıp onu otoyolun on mil aşağısında ağır saldırı suçundan kenara çekiyorlardı çünkü üzerinde loto reklamları olan o küçük cam kutudaki görevli onu teşhis etmişti.

Ki bu zor olmazdı. Sabahın üçünde benzin pompalamak için duran, iki metre boyunda, siyah saçlı, siyah giysili pek fazla kadın yoktu. Ve güvenlik kameralarında Explorer'ın plakasının olduğuna şüphe yoktu.

Evet, harekete geçmek yerine, parlak fikirleri olan insana kendisini becermektense OP'yi becermekte daha başarılı olacağını söylemişti. Sonra cipine binip otoyola geri döndü ve daha büyük bir amaç için saldırganlığını bastırma yeteneğinin *Homo sapiens* ve vampirler arasındaki uzun farklılıklar listesindeki bir başka gerçekliği kanıtladığını düşündü: Çoğunlukla, onun türü daha yüksek bir evrimsel rasyonaliteye sahipti.

Gerçi belki de bu nitelik iki tür arasındaki beyinsel yapının farklılığından değil, vampirlerin çok daha uzun ömürlü olmalarından kaynaklanıyordu. Yeterince uzun yaşarsanız, olayları daha iyi bir perspektife oturtma eğiliminde olursunuz. Hedeflerinize odaklanın. Şimdiki fedakârlığın gelecekteki kazancı on katına çıkardığını anlayın.

Bu da kendisinden çok küçük olan kardeşini neden bir savaş lordunun zindanından çıkaracağını açıklıyordu.

Tepesinde şimşek çaktı ve kadife siyahı gökyüzüne düştü ve dolu bir çuvaldan dökülen misketler gibi ön camına çarptığında, çıkışı farlarda yeşil ve beyaz olarak parladı.

Otoyoldan çıktıktan sonra gittikçe daralan ve bozulan bir dizi yoldan geçti. On dakika sonra toprak bir yola girdiğinde, yaz fırtınası şiddetlenmişti; büyük rüzgârlar ve şiddetli yağmur, kalın tepeli, kudzu ağırları eğiyor ve kök sistemlerinden kopmadan hemen önce onları serbest bırakıyordu.

Ve işte oradaydı.

Chalen the Conqueror'ın Yeni Dünya'daki yüzyıllık kalesi.

Ya öyle ya da bir Disney antagonisti tüm o lanet şarkılardan kaçmak için bir filminden fırlamış ve yavru köpekleri tekmelemek ve çocukları korkutmak için bu terli ormanda bir dükkan kurmuştu.

Taş kalenin yüksek duvarlarında ateş etmek için ince yarıklar ve rooAine parapeti boyunca savunulabilir pozisyonlar vardı. Girişte, karanlık bir hendekten yukarı çekilebilen ve yerine kilitlenebilen bir köprü bile vardı. Eksik olan tek şey timsahlardı ve büyük bir ihtimalle de kaybolmamışlardı.

Bak, onu bekliyorlarmış.

Explorer'ı çakıllı park alanında durdurduğunda, alçaltılmış köprünün kale tarafındaki gölgelerin arasından iki erkek öne çıktı. Fırtınayı fark etmiş gibi görünmüyorlardı ve üzerlerinde görünür bir silah olmaması onu yanıltmadı.

Onlar bir çift soğukkanlı katildi. Chalen için çalışan herkes öyleydi.

Silahını ve bıçağını çıkarıp koltuğunun altına sakladı. Sonra üzerine bir rüzgârlık geçirdi ve yolculuk boyunca yanında taşıdığı duPel çantasına döndü. Mide bulandırıcı bir şişkinlik ağzındaki tıkaçı tekrar yerine oturtmasına neden oldu ama tutacakları kavradı ve dışarı çıktı. Kapıyı kilitleyerek anahtarlarını yanına aldı.

Fırtına bir saldırgan gibi onu zorluyor, o da su birikintileri ve çamurda yürürken yere tutunuyordu. Şimşek çakarken, Temmuz ayında olmasına rağmen kalenin kaygan taşlarında Chalen'in birçok ölüsünün pençe atan elleri gibi karışık ve yapraksız bir şekilde büyüyen siyah sarmaşıkları fark etti.

Yaptıkları peşini bırakmıyor muydu? Merak etti. Pek çok kişiye getirdiği yıkım umurunda mıydı?

Ahmare kaygan ve kreozot gibi kokan tahtaların üzerinden geçti. Kenardan baktığında durgun suyun içinde hareket eden hiçbir şey göremedi.

Muhafızların önünde durdu. Dudaklarını geriye çeken ağızlıklar takmışlardı ve ağızlarında kılıflanmış hançerler gibi dişlerini ortaya çıkarıyorlardı. Üstünün aranmasını bekliyordu ama ona doğru hareket etmediler.

Kaşlarını çatarak, "Buraya görmeye geldim-" dedi.

Şatonun büyük kapısı yukarı kaldırılarak açıldı, dışlilerin gıcırtiları ve gıcırtiları o kadar gürültülüydü ki metal-metal gıcırtiları gök gürültüsünü bile bastırdı. Muhafızlardan hiçbirı ona içeri girmesini söylemek için konuşmadı ama zaten konuşamazlardı da. Chalen'in tüm muhafızlarının ve görevlilerinin gırtlakları alınmıştı.

Meşalelerle aydınlatılmış iç mekâna adım attığında kendini büyük bir salonda buldu; sanki burası bir mahzenmiş gibi olgun küf ve eski toprak kokuyordu. Ayaklarının altında halı yoktu. Nemli taş duvarlarda goblen yoktu. Oda büyüklüğündeki ocakta yanan ateşe rağmen sıcaklık yoktu. Sadece kaba yontulmuş, uzun, dar ve lekeli bir masa, bir dizi bank ve bir ucunda tahtı andıran tek bir büyük sandalye vardı. Yukarıda, kandillerden oluşan bir avize zincirinin üzerinde hafifçe sallanıyordu, hareketin kaynağı belirsizdi.

Derisinin içinde, ruhunun içinde, her parçası dışarı çıkması için çığlık atıyordu. Kaçması için. Asla geri dönme.

Nasıl 1. olduğunu bildiğini bile unut-

Bir şey damlıyordu ve gözlerini uzak köşedeki gölgelere dikti, et kancalarına asılmış, kanı akıtılma sürecine girmiş cesetler görmeyi bekliyordu. Öyle bir şey yoktu. Sadece harçtaki çatlaklar ve şiddetli yağmur arasındaki bir komplo sayesinde oluşan bir sızıntı vardı. Ayrıca tepesinde sivri bir kemer ve bir devin kocaman, kirli elleri tarafından yapılmış olması gereken çirkin menteşeleri olan kapalı bir kapı vardı.

Silahlarını da yanında getirmeliydi. Üstü bile aranmamıştı.

Birden aklına çocukluğundan bir görüntü geldi, mezbahaya giren bir masum gibi: kucağında henüz bir aylık olan kardeşi, kocaman gözlerle ona

bakıyor, küçük düğme ağzı büzüşmüş ve gülümsüyordu. O zamanlar mahdumları hayatta ve sağlıklıydı, ocakta yemek pişiriyordu ve babaları

mutfak masasında "NIXON İMPARATOR EDİLDİ" manşetli bir gazete okuyordu. Ahmare onlarca yıldır geçiş dönemindeydi ve hemşirelik için

insani bir lisans programındaydı. *Mahmen*'inin ikinci yavruyu sağ salim dünyaya getirmesinden korkuluyordu ama başarılı doğumla birlikte tüm

bunlar ortadan kalkmış ve ailenin serveti, maddi açıdan yetersiz olsa da, çok büyük görünmüştü

Zenginliği sevgi ve sadakatle ölçerseniz, tarihin kendisi kadar kalıcıdır.

Buraya nasıl gelmişti? Kardeşi nasıl-

Antika dişliler arasında hareket eden zincirler başını döndürdü. Taş duvarın bir bölümü yükseliyor ve tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, bol dökümlü bir bireyi santim santim ortaya çıkarıyordu.

"Şimdi sizinle görüşecek," dedi elektronik bir ses.

Kokusundan diş olduğu anlaşılıyordu. Ancak yanlış bir şey vardı. OP . . . bir koku.

Kangren. O cübbenin altında çürüyen Aesh.

Ve bir ses kutusu ünitesi yardımıyla konuşuyordu.

"Ben hazırım," dedi Ahmare.

"Bu taraftan." Kadın arkadaki koridoru gösterdi. "Beni takip edin."

Dişinin yanına düşen Ahmare, cüppenin altındaki hareketleri takip etti. Sanki bir ayağı ya da belki de bütün bir bacağı işe yaramaz bir ölü ağırlıklı gibi topallıyor ve sürükleniyordu.

Kardeşine burada ne yapılmış olabilir ki? diye düşündü.

İlerledikleri koridorun tavanı yüksekti ve her altı ya da sekiz metrede bir demir dirsekler içinde meşaleler vardı. Fareler, dikkat çekmek istemiyormuş gibi ince ve uzun durarak, rotalarının kuzeyine veya güneyine bağlı olarak birbirlerinin altından veya üstünden geçerek bir tarafa doğru koşuyorlardı. Tepede örümcek ağları, parçalanmanın son aşamalarındaki kumaşlar gibi cereyan yapıyordu.

Kapüşonlu lgure, tepesinde gotik bir nokta bulunan başka bir kapının önünde durdu. Uzanan eli kirli bir gazlı bezle sargılıydı ve diş için ağır kapıyı açmak bir mücadele gerektiriyordu.

Sentezleyici "Devam edin," dedi.

Ahmare içeri adım attı ve etrafı sarılınca olduğu yerde durdu. İleride, yükseltilmiş bir kürsünün üzerinde, meşe bir taht ona doğru bakıyordu, yüksek sırtında işkence gören bükülmüş lgures oyulmuştu.

"Tam zamanında," dedi ince bir ses. "Dakiklik çok önemlidir."

Kürsü bir gıcırtyla dönmeye başladı, taht yavaşça etrafında dönüyordu ve Ahmare duPel'in kayışlarını sıkıca kavradı. Chalen yüzyıllar önce Bloodletter'ın savaş kampından çıkmış, o sadist lgther tarafından sadece gerektiği zaman etkili olan bir ölüm makinesine dönüştürülmüştü. Aksi takdirde, acıyı her türlü hızlı öldürmeye tercih ettiği iyi biliniyordu-

Ahmare'nin nefesi kesildi. Ve sonra aceleyle nefesini verdi.

"Beklediğiniz gibi değil mi?" dedi katil kürsü dururken.

Ön tarafındaki baş taşı eksik olan şişkin bir tacın altında, parkenin üzerine yığılmış, çarpık ve çukurlu ceset ölümün son aşamalarındaydı. Vampirler yaşlanma süreci konusunda insanlar gibi değildi. Yaşlı bir duruma yavaşça inmek yerine, yirmi beş yaş civarında olgunluğa geçiş yaparlar ve bunu takiben, vücutları yaşamlarının sonuna kadar en iyi fiziksel durumda kalırdı. Bu noktada, hızlı bir dejenerasyon gerçekleşmiş, yetenekler hızla mezara götüren bir takla atarak çökmüştür.

Fatih Chalen'in birkaç haftası vardı. Daha az olmasa bile.

İskelet gibi bir el siyah cübbesinden dışarı uzandı ve tahtın koluna tutundu. Kendini yeniden konumlandırırken bir homurtu duydu ve buruşmuş ve çürümeye yüz tutmuş yüzünü buruştururken, onun en iyi zamanlarında nasıl görünmüş olabileceğini hayal etti. Kaba kuvveti sadece zalimlik zevkiyle aşılabilir iri yarı bir erkeğe dair hikâyeler duymuştu.

Şu anda bulunduğu yerden oraya gitmek çok zordu.

"Yaşlılık kalbi zayıf olanlar için değildir." Gülümsemesi birçok eksik dişi ortaya çıkardı, sadece solda kırık bir diş kalmıştı. "Senin için geldiğinde yaklaşmakta olduğu konusunda seni uyaracağım."

"İstediğin şey bende."

"Sen. Zeki kadın. Bir bakayım."

Ahmare duPel'i bıraktı ve tepkilerinin hiçbirinin görünmediğinden emin olarak fermuarını açtı. İçeri uzanarak Glad çöp torbasının düğümünü çözdü ve elini siyah plastiğin içine soktu. Keçeleşmiş, kana bulanmış saçları kavrayarak, taze, çiğ et kokusu yayılan kesik bir kafa çıkardı.

Chalen'in kahkahası onunla kalacak türden bir şeydi. Alçak, tatmin edici ve nostaljik. Sanki öldüren kişinin kendisi olmasını diliyormuş gibi.

"Akıllı, zeki kadın," diye fısıldadı.

Kemikli el tutuşunu bıraktı ve soğuk ocağı işaret etti. "Onu oraya yerleştir. Onun için bir yerim var."

Ahmare taş Aoor'da açılmış bir deliğe yerleştirilmiş bir mızrağa doğru yürüdü. Kafayı kaldırarak keskin ucu kafatasının dibine yerleştirdi ve aşağı doğru itti. Mızrağı saplamaya zorladığında, Aoor'un yüzüne bakmak zorunda kaldı.

öldürdüğü şeyi: Gözler açıktı ama görmüyordu, deri griydi, ağız gevşek ve korkunçtu. Bir jölenin eteklerine benzeyen tendon ve bağlardan oluşan dallar, kadının omurgayı kabaca kestiği yerden aşağı sarkıyordu.

Bu bir hack işiydi. Daha önce hiç öldürmemişti. Daha önce hiç kafa kesmemişti. Ve tabiri caizse karahindibanın tepesini patlatmak için gereken ePort, terli, dağınık, korkunç bir keşif olmuştu.

Arkasını döndüğünde kusmak istedi. Ama o insan bir pislikti, çocuklara kötü mallar satan ahlak yoksunu bir uyuşturucu satıcısıydı. Kardeşini sahte bir maddi kazanç vaadiyle kirletmişti. Tedarikçilerini kandırmak için bir plan kurup uygulamaya koyarak büyük bir hata yapmıştı.

Neden bana bunu yaptırdın, diye düşündü ağabeyine.

"Bana onu öldürmenin nasıl bir şey olduğunu anlat,"

diye emretti Chalen.

Emirde açgözlü bir taraf, beslenmesi gereken bir açlık, boşa harcanmış kabuğun içinde yanan ve bir daha asla bir tencereyi kaynatmayacak bir pilot ışığı vardı.

"Bana kardeşimi verin," dedi acımasızca. "Ben de sana adım adım anlatayım."

KARDEŞİN İYİ."

Chalen konuşurken, iyi telaffuz etme zahmetine girmedığı bir sürü duygusal heceyi bir kenara bıraktı. Sanki anlaşmaları unutulmuştu ya da belki de ilk etapta hiç öncelikleri olmamıştı.

Ahmare gözlerini kısıtı. "Ahlan nerede?"

Chalen takılı kafaya baktı, gözlerinin üzerindeki solmuş Aesh, görüş alanını daraltmış olması gereken bir yaş tentesiydi. "Nasıl bir şeydi? Omzunu kabzaya yerleştirdiğinde ve bıçak omurganın arasına girdiğinde nasıl bir histi-"

"Kardeşimi hemen bana getirin. Anlaşmamız buydu. Ben Rollie'yi öldürdüğüme dair kanıt sunacağım, sen de bana kardeşimi vereceksin."

"Yaşlılık, benim bile alt edemeyeceğim türden bir hırsızdır."

Kendini onun görüş alanına sokarak avı görmesini engelledi. "Bana kardeşimi getirin."

Chalen onu yanında görünce şaşırılmış gibi irkildi. Gözlerini kırpıştırarak iskelet gibi elini kırışmış alnında gezdirdi. Sonra ona odaklandı. Bir an sonra gözleri hesaplamayla kısıldı, her zaman olduğu erkeğin yaşlı kabuğunun içinde hâlâ yaşadığının kanıtı gibiydi.

"Önce yapman gereken başka bir şey var," dedi. "Zaten senin için yeterince ileri gittim."

"Öyle mi? Gerçekten mi? Buna ben karar veririm, sence de öyle değil mi?" "Bana getir-"

"Kardeşin, evet, böyle bir talepte bulundun. Ancak ben yapmayacağım. Şu anda olmaz."

Ahmare hareket ettiğinin farkında olmadan bir adım öne çıktı, saldırganlık dalgası onu kendine doğru çekiyordu-

Karanlık köşelerden bir çift muhafız çıkınca durdu. "Bu doğru," diye mırıldandı Chalen. "Düşüncelerinizi yeniden gözden geçirmek isteyeceksiniz.

manevralar. Zayıf görünebilirim ama burada yetki bende. Bu değişmedi ve değişmeyecek."

Ocağı işaret etti. "Bunu senin için yaptım. Bana borçlusun."

"Hayır, dört gece önce, kardeşin benden iki yüz yetmiş altı bin dört yüz kırk yedi dolar çaldı ve hakkım olduğu üzere, borcun ödenmesi için onun fiziksel formunu talep ettim. Sen" -onu işaret etti- "onu bulamayınca bana geldin. Akrabanı nasıl geri alabileceğini sordun. Sana onu öldürmeni söyledim" -dişini kesik kafaya götürdü- "ve sen de öldürdün. Şartları kabul ederken anlamadığın şey, bu cinayetin Rollie'nin bana olan borcunu kapatmasıydı. Kardeşinle ilgili olarak hiçbir şey yapmadı, bu yüzden seninle hala bir pazarlık yapmamız gerekiyor - ona ölene kadar işkence etmemi istemediğini varsayarsak. Geceler boyunca. Ve cesedin parçalarını Caldwell'e göndermemi."

"Siktir git," diye nefes aldı.

Gölgelerin arasından iki muhafız daha çıktı.

Onlara ters ters bakan Ahmare, aptalca bir şey yapmamak için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Nazik bir dışiden böyle bir dil." Chalen tahtında kemikleri ağrıyormuş gibi kıpırdandı. "Her şey düşünüldüğünde, benim için yapabileceğin bir şey olduğu için şanslısın. İşe yaramayan insanlardan kurtulmak benim için çok kolay."

"Bana ihtiyacın yok. Burası ne istersen yapmaya hazır bir sürü erkekle dolu. Başka parlak bir fikrin varsa, bırak onlar gerçekleştirsin."

"Ama belki de sorun budur." Chalen soğuk bir şekilde gülümsedi. "Bunca zamandır yanlış cinsiyeti kullanıyormuşum. Şimdi düşünüyorum da bu özel görevi bir kadına vermeliydim ve sen zaten bir işin üstesinden gelebileceğini kanıtladın. Ayrıca, çoğu kadın gibi senin de dekor konusunda olağanüstü bir zevkin var. Senin ePort'ların sayesinde bu güzel sanat eserinin keyfini çıkarabiliyorum."

Ahmare taht odasına ya da adına her ne diyorsa, etrafına bakındı. Görünür bir kaçış yolu yoktu ve talimatlara uygun olarak üzerinde silah da yoktu. O iyiydi

Kendini savunma ve dövüş sanatları eğitimi sayesinde göğüs göğüse çarpışmada ustaydı ama kendi türünden birden fazla silahlanmış erkeğe karşı

"Yirmi yıl önce benden çok değerli bir şey alındı." Chalen kafaya bakmaya devam etti. "Sevgilim çalındı. Hayatım boyunca ilk kez böyle bir tecavüze uğradım ve onu aradım, geri dönmesi için dua ettim."

"Ki bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"O zaman kardeşin ölecek." Chalen yarısı boş tacını saçsız kafasına geri itti, kalan gül kesimli elmaslar göz kırpyordu. "Bu sonucun kontrolünün sende olduğunu anlamalısın. Onun ölmesi ya da seninle birlikte eve dönmesi benim için önemli değil. Eğer bana sevgilimi geri getirirsen, sana Aesh'ini ve kanını veririm. Ya da kemiklerindeki eti pişirir ve Son Yemek için ona servis ederim. Olacak olan olur."

Önce zincirleri duydu. Sonra iniltileri. İkisi de çok uzaktaydı. Aşağıdan mı geliyordu?

Bir dizi gıcırtyla Aoor'un bir bölümü kürsünün dibinde açıldı, fark etmediği altıya altı metrelik ahşap bir panel geriye kayarak otuz metre kadar aşağıdaki yeraltı seviyesini ortaya çıkardı.

Bir dövüş arenasıydı. Eski usul taştan bir dövüş ringi ve ortasında ...

"Ahlan!" diye bağırdı ileri atılırken.

Aickering meşalelerinin aydınlattığı ağabeyi, bir dizi muhafızın pençeleri arasında çırılçıplaktı, başı aşağı sarkıyordu, bacakları güvercin parmaklı ve gevşekti, çelik prangalar hareketsiz bedeninin arkasında sürükleniyordu. Sırtından kanlar akıyordu, yediği kırbaç Aesh'ini parçalamıştı ve her iki ayağının kötü açısına bakarak bileklerinin kasten yerinden çıkarıldığını anladı.

Bu yüzden kaçamadı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve yere doğru eğildi. Ağzını açtığında, aptalca ve açgözlü davrandığı için, ona çıkmasını söylediği işte kaldığı için, Rollie gibi güvenmemesi gerektiğini bilmesi gereken bir satıcının sözüne inandığı için ona bağlamak istedi. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

"Ahlan. . ." Boğazını temizledi. "Buradayım, beni duyabiliyor musun?"

"Hayat berraklık anlarıyla doludur," dedi Chalen zayıf bir sesle. "Ve şu anda bir tane yaşadığını biliyorum. Gidip sevgilimi benim için geri getireceksin. Döndüğünde, kardeşinin senin gözetiminde serbest bırakıldığını öğreneceksin. İkiniz de gitmekte özgür olacaksınız, tüm borçlar ödenmiş olacak."

Gözyaşları sel oldu ama Fatih'e bakarken düşmelerine izin vermedi. "Sana güvenemem."

"Elbette yapabilirsin. Beni inkar edersen kardeşini öldüreceğimi söylediğimde ciddiylim. Ayrıca, yemin ederim ki seni gözetimim altına alacağım ve bunun üzerine, özel muhafızlarım olan erkeklerin ses telleri olmamasına rağmen, tamamen işlevsel olduklarını göreceksin. Seninle işleri bittiğinde, öldürecek bir şey kalırsa, seni köpeklerime yedireceğim. Muhafızlarıma sadece erkek eti servis ederim."

Aşağıda Ahlan seğirdi ve başını kaldırmak için çabaladı. Bu mümkün olmayınca asılı durduğu yerde çevirdi, kan çanağına dönmüş tek bir göz Ahmare'ye bakıyordu. Çatlamış dudakları kıpırdadı ve kırık burnunun kenarından bir damla gözyaşı süzüldü.

Özür *dilerim*, der gibiydi.

Ahmare'nin kollarında yeni doğmuş bir genç olarak gördüğü o görüntü aklına geldi ve Ahmare onu bir ömür önce olduğu gibi, tombul yanaklı, pembe ve sıcak ... güvenli ... miyop, sevgi dolu gözlerle ona bakarken gördü.

"Seni buradan çıkaracağım," dediğini duydu. "Sadece biraz daha dayan... ve seni buradan çıkaracağım."

Panel yeniden kapanmaya başladığında Chalen "Güzel," diye duyurdu.

"Aferin." Ahlan çırpınmaya başladı, panik içinde bacakları titriyordu.

"Yardım edin bana. Ahmare!" Daha da aşağı eğildi. "Yakında döneceğim! Söz veriyorum, seni seviyorum."

Arena kapalıydı ve gözlerini kısa bir süre için kapattı. Aşağıda, kardeşinin çılgınlıkları duyulmuyordu, dehşetin yankısı yine de kaotik kafasında bir jet motoru gibi gürültüyle yankılanıyordu.

Fatih, zayıf bedenini tahtından indirmek için mücadele ederken homurdandı. Elektronik ses kutusu olan cüppeli kadın yanında belirdi ve altın bir baston uzattı. Kadın ona dokunmadı ama kendi başına dikey konuma geçmesine izin verdi.

"Gel," dedi. "Başarılı olmak istiyorsan şafak sökmeden önce biraz yol almalısın. Kardeşin benim adamlarımdan daha fazla ilgi görmeyecek ama biz de ona tıbbi yardımda bulunmayacağız. Siz kaçınılmaz olanı düşünüürken, onu doğal süreçlerinin başarısızlığı yüzünden kaybetmek sizin için çok yazık olur."

Lanet olsun sana, Ahlan, diye düşündü. *Sana kolay para diye bir şey olmadığını söylemiştim.*

Yine de ona kızgın olamazdı. Onu kurtarıp sağlığına kavuşturana kadar olmazdı.

"Ve iyi niyetimin bir göstergesi olarak," dedi Chalen sivri dişli gülümsemesiyle, "güvenliğinizi ve çabalarınızın başarısını sağlamak için size bir silah sağlayacağım."

KALE'NİN YERALTI KATI, Igor'un dekor şemasını takip eden, hepsi nemli ve meşalelerle aydınlatılmış taş koridorlardan oluşan bir labirentti. Ahmare'nin söyleyebildiği kadarıyla yeraltında hava yoktu, elektriği olmayan ve astlarının kendisiyle tartışmasını kelimenin tam anlamıyla imkânsız hale getiren bir deli tarafından yönetilen bir yerde havalandırma veya konfor beklediğinden değil.

Chalen, önünde, her köşede birer tane olmak üzere dört muhafız tarafından havada tutulan bir paletin üzerinde seyahat ediyordu; dörtlü, bir at arabası takımı gibi mükemmel bir koordinasyon içinde yürüyordu. Fatih zaman zaman öksürüyordu, sanki hafifçe sallanıyormuş gibi -Belki de duvarlardaki küf ve sahandaki fare dışkısı solunum yollarını tahriş etmiştir.

Ahmare her solun, her sağın ve aradaki tüm düz yolların izini sürerek zihninde yerleşkenin üç boyutlu bir haritasını oluşturdu.

"Yani silahlarınızı ve cephanenizi bir cephanelikte tutuyorsunuz," diye mırıldandı. "Yoksa daha çok bir sığınak gibi mi?"

"Başkalarının bilmesine izin vermediğim pek çok şeyim var." "Ne şanslıyım."

"Çok şanslısınız, bu doğru."

Alay durdu ve bir taş panel geriye kayarak başka bir uzun koridoru ortaya çıkardı. Ancak bu koridor ışsızdı ve aynı olmayan bir kokusu vardı.

"İlerleyin," diye emretti Chalen. "Ve bir meşale alın."

"İstedığımı seçmeme izin mi vereceksin?" dedi kuru bir sesle. "Ya birden fazla silah alırsam?"

Ya bütün cephaneliği alıp geri dönse ve o orospu çocuğunu hemen burada öldürse?

Bu düşünce karşısında bu kadar utanmaz olması inanılmazdı.

"Sadece bir tane var. Sana verileni alacaksın ve benim olanla dönmek için çabalayacaksın ki senin olanla ayrılabilisin."

"Evet, anlaşıyor hatırlıyorum." Fatih'le yüzleşti. "Ama bana nereye gittiğimi söylemediniz. Ya da dişi nasıl tanıyacağımı."

"Her şey senin için açık olacak. Ve eğer değilse, bu kardeşiniz için kötüye işarettir."

"Bu saçmalık."

Chalen'in çukurlu yüzü iğrenç bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır, bu senin ve kardeşinin kararlarının bir sonucu. O benden çalmayı seçti. Sen onun adına araya girmeyi seçtin. Özgürce verilmiş kararların altında eziliyorsun ve bunun dışında kalabileceğini düşünmek aptallık olur. Bu kapıları sen açtın. Eğer ortaya çıkan odaları beğenmiyorsanız, bu ne benim ne de bir başkasının size yardımcı olabileceği bir şey değil."

Kardeşinin o iki muhafızın arasında bir ceset gibi asılı olduğunu düşündü.

"Meşalem nerede?" diye sordu.

Chalen usulca güldü. "Lo, keşke seninle hayatımın daha erken bir döneminde tanışsaydım. Müthiş bir aşık olurdun."

Yanında bir muhafız belirlediğinde *asla*, diye düşündü.

Aame tepeli bir meşale aldı ve koridora adım attı. "Sana bir tavsiye," dedi Chalen.

Ahmare omzunun üzerinden baktı. "Sende kalabilir. Ve cehenneme git."

Adam yine o kırık çit gülümsemesini takındı ve kadın o yırtık dişleri kâbuslarında göreceğini biliyordu. "*Dhunhd*'daki yerim zaten oldukça garanti altında ama nazik selamlarınız için teşekkür ederim. Hayır, ödünç aldığınız şeyleri geri vermenin kibarlık sayıldığını hatırlatmak isterim. Size ödünç verdiğim silahı çalışır halde bana geri getirmelisiniz. Eğer bunu yapmazsanız, ödememiz gereken bir başka borcumuz daha olacak."

Bunun üzerine panel büyük bir *gürültüyle* yerine oturdu ve kadın içeriye kilitlendi.

Meşalenin tıslaması artık çok daha yüksekti ve nerede olduğunu anlamak için bir o yana bir bu yana hareket ettirdiğinde, meşalenin sıcaklığı yüzünü ısıttı. Daha fazla parlayan duvar. Aoor'da daha fazla sıçan-

Uzaklardan bir nehir gibi akan su sesi duydu.

İlerlerken ayaklarını nereye koyduğuna dikkat ediyordu. Aame'den gelen ışık fazla uzağa gitmiyor, karanlık uzun zamandır reddedilen bir yemek gibi aydınlığı tüketiyordu. Böylesine düzensiz ve titrek bir kaynaktan yayılan gölgeler, sanki koridorun her yerinde böcekler geziniyormuş gibi görünüyordu. Belki de öyleydiler.

Boynu karıncalanırken, uzanıp boynunu fırçaladı. Akan suyun sesi daha da yükseldi, bir sel gibi akıyordu.

Köşe aniden karşısına çıktı, bir duvar ona doğru fırlayacakmış gibi görünüyordu ve taşa çarpmamak için kısa bir süre durdu. Yönünü değiştirerek sağa döndü ve ilerlemeye devam etti.

Demir parmaklıkların ilki otuz adım daha ilerideydi. Tavana ve Aoor'a yerleştirilmiş, harç ve taşla tutturulmuştu ve içgüdülerıyla onlardan bir kol mesafesinden daha fazla uzak durdu.

Bir hücreydi. Bir hayvanat bahçesinde görebileceğiniz gibi. Ve içinde bir şey vardı.

Durdu, feneri geniş bir kavis çizerek salladı. Görmek istediği şey silah raflarıydı. Mermi kutuları. Silahları vücuda bağlamak için yularlar.

Aradığı şey buydu.

Akan su o kadar gürültülüydü ki

Duvarlara monte edilmiş meşaleler Aame'ye doğru patladı ve Aame bir çılgılla sıçradı. Parmaklıklara doğru ilerleyerek kendi ışık kaynağını salladı ve hücrenin içini görmeye çalıştı. Aoor'un aşağısında gözüne şok edici beyazlıkta bir şey çarptı.

Kemikler. Etleri temizlenmiş ve demet halinde duran uzun kemiklerdi bunlar, inek gibi büyük bir hayvan tüketildikten sonra etrafa saçılmış toplama çubukları. Ya da ... belki de kendini "1red" yapan bir muhafızdı.

Ve tek gördüğü onlar değildi. Parmaklıkların yaklaşık 1,5 metre arkasında garip, parıldayan bir optik illüzyon vardı, yanardöner bir . . .

Bu bir Őelaleydi. Tavan boyunca zikzaklar çizen ince bir yarıktan on ya da on beŐ metre uzunluęunda bir Őelale akıyordu. Fırtına akıntısı, diye dűŐündű. Kaynak bu olmalı.

"Kim var orada?" diye sordu.

Suyun uzak tarafında bir Çekil belirdi. Kalbi çarpmaya başladığında ağzı kurudu.

"Gűster kendini." Bir adım daha geri çekildi. "Senden korkmuyorum."

Kűrek kemikleri soğuk ve dűz olmayan bir Őeye çarptığında, karŐı duvara çarptığını fark etti ve burada sıkıŐıp kaldığını hatırladı. İyi haber Őu ki, parmaklık dizisinde gűrebildięi kadarıyla hiçbir kırık yoktu ve parmaklıklar birbirine o kadar yakındı ki, bu kemikleri ięneyebilecek kadar bűyűk hiçbir Őey parmaklıkların arasından geçemezdi.

Devam et, dedi kendi kendine, ensesini tekrar fırçalarken.

Silahlar daha uzakta olmalıydı-

Ahmare o kadar yűksek sesle çıęlık attı ki karanlık kűŐelerden yarasalar fırladı.

Nükleer kışın ortasında BAHAR ZAMANI GELMİŞTİ.

Beklenmedik bir varlık tarafından çağrılan Duran'ın bedeni, hücrelerine akan suyu yarararak akıntıyı ayırdı ve kaotik kristal Aow'u bozdu. Yaz yağmuru başının tepesine vurduğunda ılıktı ve uzun saçlarından aşağıya aktı, omuzlarını ve gövdesini yıkayarak uzun sürmeyeceğini bildiği soğuğa karşı bir mola verdi.

Zindanın soğuğu, altında yaşadığı lanet gibiydi, yaygın ve amansızdı ve normalde ılık koşuşturmanın yanına bile yaklaşmazdı. İçinde yaşadığı soğuğa geri dönmek, kısa süreli bir rahatlamaya değmeyecek kadar katlanılması zor bir şeydi.

Acı içinde kalmak, ona yeniden yerleşmek zorunda kalmaktan daha iyiydi. Ama o *koku*.

Sevgili Bakire Kâtip, *koku*. Onu ileriye doğru çağırıyor, ısınmaması için onu uyaran uyarlanabilir mantıktan sıyrılıyordu.

Suyun diğer tarafında, yüzüne damlayan ıslak saçlarını silme zahmetine girmede. Ona tapmak için gözlerine ihtiyacı yoktu. Burnu ona istediği, bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. O, içini kemiren açlığın ortasında bir besin kaynağıydı. Onu yakmayan bir ateş. Su dolu bir yerde hava.

İçgüdülerini ona tüm bunları anında ve geri dönülmez bir şekilde söylemişti. Ve sonra çılgılık attı.

Dehşetin sesi, trans halindeki tutsaklığını silip süpürdü ve sahibi olmadığı bir mülke yeniden yerleşen bir gecekondu gibi ürperti ona geri döndüğünde, yüksek muhakemesi duyularını sürücü koltuğundan dışarı attı.

Şimdi saçlarının ipleri arasından odaklanmıştı, gözleri mesafeyi ve onları ayıran parmaklıkları deliyordu.

Elindeki meşale kararsız bir ışık veriyor, turuncu Aames güçlü yüzünü, boynunu ve omuzlarını aydınlatıyordu. Bir kadına göre uzun boylu ve sağlam yapıydı, koyu renk saçları geriye doğru toplanmıştı. Kıyafetleri siyahtı, sanki geceleri avlanan bir avcı gibiydi ve alışık olmadığı bir tarzdaydı, rüzgârlık pamuktan başka bir şeyden yapılmıştı.

Bir tokatla açık ağzını avucuyla kapatarak çıkardığı sesi sonlandırdı ve bir uzuv gibi bütünden kopardı. Koyu renk kirpikler ve kaşlarla çerçevelenmiş geniş, solgun gözler onun etrafında zıplayarak çıplak, kaslı vücudunu inceledi -ve birçok yara izini tiksinti ve dehşet karışımı bir duyguyla hatırladı.

Duran anında onun adına yıkılmıştı. Chalen onu buraya, bir canavar hayatta kalabilsin diye ormandaki bir noktaya bağlanmış bir geyik yavrusu gibi kurutulmaya göndermişti. Çok adaletsizdi. Ama yas tutmasının başka bir nedeni daha vardı.

Burada geçirdiği onca yıldan sonra, gerçekten istediği ilk kurban oydu.

Chalen çağlar önce verdiği sözü yerine getirmişti: Fatih verdiği acıdan zevk alıyor, tutsağına yaşattığı öfke ve ıstıraptan besleniyordu. Ve Duran'ın beslenmekten nefret ettiğini biliyordu, bu dişiler ve insan kadınlar, her zaman yanlış davranan fahişelerdi ve buraya kendi cezaları için gönderilmişlerdi.

Piç kurusu için iki tane.

Ama bu seferki sağlıklıydı. Hastalık tarafından kirletilmemişti. Ve tamamen farkındaydı, yetenekleri kimyasal bir bağımlılığın hizmetiyle köreلمemişti-

Aceleyle, vücudu onun varlığına ve amacına tepki verdi, sertleşti, temas için hazırlandı ... penetrasyon için.

Neredeyse arzusun belirtilerini fark etmeyecekti. Yine de önemli değildi. Onun kanını almak zorunda olduğu için alabilirdi, çünkü zamanlama doğru olduğunda kaçabilecek kadar güçlü olması gerekiyordu. Ama bu asla bundan öteye gitmeyecekti ve sadece onu esir alan kişiyi kızdırmaktan zevk aldığı için değil.

Burada geçirdiği sonsuz süre boyunca kendi bedeni üzerinde hiçbir hâkimiyeti olmayan biri olarak, hakkı olmadığını düşündüğü bir damarı almakla yeterince mücadele etmişti. Kadınlar ve dişiler onu istediklerini düşünseler bile, ki şimdiye kadar hepsi istemişti, daha fazla ihlali düşünemezdi.

Duran parmaklıklara yaklaştı ve bekledi. Arkasından kapıyı kaldırmak için hiçbir muhafız gelmeyince kaşlarını çattı.

Yeni bir tür işkençe, diye karar verdi. İşte bu olmalı.

Ulaşamayacağı bir yerde ama tam önünde duran bu kadına ne yapılacağını sadece Tanrı biliyordu. Chalen'in ısrarla işaret ettiği ve kanıtladığı gibi, muhafızlar tek kelime konuşamaları bile tamamen işlevseldi-

İçine dolan öfke onu şaşırtmıştı çünkü her cinsel dürtü gibi bu da çok uzun zamandır hissetmediğı bir şeydi. Bunca yıldan sonra, kalbi atmaya devam etse de mizacı yumuşamıştı, fiziksel acı ve aşağılanmaların amansız doğası, çoğunlukla tepkisiz kalmasına neden olmuştu.

İntikamına dayanan dayanıklılık, onun tek duygusuydu.

Şimdi öyle değil.

Bu dişi birçok nedenden ötürü diğerleri gibi değildi. Ve bu yüzden Duran koruyucu bir öfkenin kendisini ele geçirdiğini hissetti.

Kolayca cinayet işleyebilecek türden.

AHMARE bir adım daha geri atmaya çalıştı ama çoktan duvarın taşlarına dayandığını unuttu. Hücredeki ağır sakallı erkek, Chalen'in olacağını düşündüğü şeydi; iri yarı, savaş yarası almış bir hayvandı; ıslak, koyu renk saçları uzun dalgalar halinde ağır göğüslerinin üzerine dökülüyordu, kolları kaslarla doluydu, bacakları uzun ve güçle şişiyordu. Onları ayıran parmaklıkların arasından mavi gözleri tehditle parlıyordu ve ağzı sanki kanının diline bulaşması sadece birkaç saniye sürecekmış gibi aralanmıştı.

Ve çıplaktı.

Tanrım, üzerindeki tek şey kalın boğazının etrafındaki yanıp sönen bir tasmaydı-

Koyu baharatların kokusu burnuna ulaştığında, onun kokusunu beğenmek bir şok oldu. Tüm o tehditkâr kokulara bakılırsa, bayat ter ve kurbanlarının taze Aesh'i ona daha uygun görünüyordu, ama bunun yerine kendini derin nefes alırken buldu, vücudu anlayamadığı bir şekilde tutuşuyordu.

Ve takdir etmedim.

Burun delikleri açıldığında, onun da kendisini kokladığını anladı ve çıkardığı mırıltı ona aslanların çıkardığı sesleri düşündürdü.

"Muhafızlar nerede?" dedi alçak bir hırıltıyla.

"Silahlar için buradayım," diye karşılık verdi Ahmare suyun düşüşüne. "Hiç muhafız yok."

Kalbi çarparken ve zihni dönerken bile sesine güç katmaya çalıştı ve gözlerini onunkilerden ayırmadı. Hareket etmesi gerekiyordu. Geldiği yere geri dönmek mümkün değildi ve Chalen'in ona vereceğini söylediği silahın, bu tasmalı lghter'ın ötesinde bir yerlerde olduğu kesindi.

Onu alması ve arabasına geri dönmesi gerekiyordu; ayrıca nereye gittiğini de bulmalıydı.

"Silahlar mı?" dedi erkek.

"Silahlar. Bilmiyorum, silah olduğunu varsayıyorum."

Neden onunla konuşarak zaman kaybediyordu? diye sordu kendi kendine. Ama bunun cevabını biliyordu. Ondan gözlerini kaçıramazdı. Başka bir durumda, kendisinin bir zindanda, onun da bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi kafeste olmadığı paralel bir evrende ... onun büyüüne kapılabilirdi.

Sadece vücudu ya da gözleri yüzünden değil. Ondan akan ham gücü.

Erkeğin kaşları daha da aşağı indi ve parmaklıklara yaklaştı. Her yerinden su damlıyordu, vücudu meşalelerin açık ışığında parlıyordu ve kadın adamın tüm o kasların üzerinde değişen tenini fark etmemeyi diledi. Yine de vücudunun hareket edişinde inkar edilemez derecede şehvetli bir şey vardı... kendisinin en erkek kısmını alıp onunla çok değerli şeyler yapabileceğine dair bir vaat-

"Aklımı kaçırmış olmalıyım," diye mırıldandı.

"Buraya tek başına gelmene izin mi verdiler?" Sanki tavanda ya da parmaklıkların ötesinde bir şey arıyormuş gibi yukarı ve etrafına baktı. "Kaçtın mı?"

"Bir silah arıyorum. Chalen bana burada kullanabileceğim bir silah olduğunu söyledi ve onu bulduğumda buradan gideceğim."

Adam ileri uzandığında, kadın geriye doğru sarsıldı ve omzunu tekrar taşa çarptı; ama adam parmaklıklardan sadece birini tutuyordu, 1. parmaklık onunkinin üç katı büyüklüğündeydi ve bir şangırtıyla test etti.

"Yani benim için değil misin?"

dedi. "Tanrım, hayır."

Erkek, sakallı çenesi aşağı eğik, kaşlarının altından mavi gözleri ışıldayarak ona bakarken hem şeytani hem de erotik görünüyordu. "Bu rahatlatıcı."

Rahatlama mı? *Onun tam olarak nesi vardı-*

Tamam, açıkça aklını kaçırmıştı. Ahmare başını sallayarak tekrar yürümeye başladı, duvara yakın, ulaşamayacak bir yerde duruyordu.

Ne olur ne olmaz.

"Sana başka ne söyledi?" Erkeğin konuşması Eski Ülke aksanlıydı.
"Bana tam olarak anlat."

"Konuşacak zamanım yok."

El fenerini uzatarak karanlıktan silah raflarının görünmesini sağlamaya çalıştı.

"Evet, biliyorsun." Kafese kapatılmış bir yırtıcı gibi onu takip ediyor, parmaklıkların diğer tarafını izliyordu. "Başka ne var?"

Ahmare yine durdu. Duvarda bir kordonla bir kancaya asılı bir şey vardı. El fenerini yaklaştırdığında, avuç içi büyüklüğünde, üzerinde tek bir düğme olan bir tür el cihazı gibi görünüyordu. Bir füyve mi? Silah bu muydu?

Lanet Chalen.

Her neyse onu kordonundan tuttu ve ağırlığından dolayı şok oldu.

-

Tıkırtı çok yüksekti ve kadın etrafında döndü. Hücresinin orta kısmı yükseliyordu, bir düzine kadar parmaklık taş tavanda kayboluyordu.

Erkek serbest kaldı. Ve artık aralarında hiçbir şey olmadığı için daha da iriydi.

El fenerini öne doğru tuttu. "Daha fazla yaklaşma. Geri çekilin."

Boşta kalan elini uzatarak duvar askısındaki başka bir feneri yakaladı, bu nesne kordonunda sallanarak duvara çarptı-

Erkek homurdanarak boğazındaki yanıp sönen tasmayı tutmaya çalışırken dizleri büküldü ve bir yığın halinde Aoor taşına yığıldı. Yan dönerek kıvrıldı ve nefes almak için çabaladı, başı geriye doğru döndü, yüz hatlarını bozan acıyla yüzünü buruşturdu.

Ahmare kara kutuya baktı. Sonra pençeli parmakları tasmayı delerken ona odaklandı.

İleriden bir başka gürültülü şangırtı ve dişlilerin arasından geçen daha fazla zincir sesi duyuldu. Beklenmedik ve burna tatlı gelen temiz hava koridorda yuvarlanıyordu, bu da zindandan çıkan bir geçidin ortaya çıktığının ve çok uzakta olmadığını kanıtıyordu.

Erkek nefes almaya devam etse de gevşedi.

Kordondaki siyah kutuya bir göz attı. Tekrar ayaklarının dibindeki erkeğe baktı. Kısık bir sesle, "Chalen'in sevgilisini arıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet," diye homurdanarak cevap verdi.

Gözlerini kapatarak, vardığı sonuçtan kendisini kurtaracak başka bir mantık olması için dua etti. "Orospu çocuğu."

"Chalen sana başka ne söyledi?" diye homurdandı erkek.

Ahmare hakim olan nemli esintiye doğru döndü. "Bana gidip sevgilisini getirmem gerektiğini yoksa kardeşimi öldüreceğini söyledi. Ve görünüşe göre beni dışisine götürecek ve onu buraya getirmeme yardım edecek kişi sensin. O yüzden hadi, kalk. Fazla zamanım yok."

Kordonu bileğine taktı ve cihazı avuçlayana ve başparmağını tetiğe koyana kadar elinin etrafına sardı.

Erkeğin gözleri ona odaklanmakta zorlandı. Artık inanılmaz derecede solgundular, irisleri sanki meşalelerden gelen donuk ışık bile retinalarını parlak ay ışığı gibi zorluyormuş gibi küçüktü.

Belki de bu tasma elektrik yükünden daha fazlasını barındırıyordur, diye düşündü yanıp sönmesini izlerken.

"Fazla zamanım yok," dedi. "Acele etmeliyiz."

Erkek ellerini sert Aoor'un içine soktuğunda, neredeyse ona yardım etmek için yanına gidecekti, ama o yakasıyla bile çok yaklaşmak istemedi.

Tam boyuna ulaştığında devasa görünüyordu.

"Sen benim önümden git." El feneriyle işaret etti. "Böylece tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

"Sana zarar vermeyeceğim."

"Yapabileceğini düşünsen bile benim için fark etmez. İkimiz de biliyoruz ki seni bir kum torbası gibi düşürebilirim."

"Sana ne söyledi?" dedi erkek bir büyü gibi.

"Burada olmaz. Burada konuşmayız." Etrafı işaret etti. "Bahse girerim bizi bir şekilde izliyordur ve muhtemelen bizi duyuyordur. Dışarıda bir aracım var. Umarım onu bulabiliriz."

Fırtınadan kopan bir rüzgar zindana daha nemli bir Temmuz havası taşıdı. "Gidin," diye emretti.

Bir süre sonra erkek öne doğru yürüdü ve Aoor yükselmeye başladığında kadın aralarındaki mesafeyi korudu. Kendi kendine, erkeğin her kas değişimini, kolunu sallamasını, bacağını adımlamasını, etrafında dönüp ona saldıracağına dair işaretler için ölçtüğünü söyledi. Ama onu izlemesinin tek nedeni bu değildi.

Vücudu hâlâ ıslaktı. Hala parlıyordu. Hala ölümcül vaatlerle dolu-

Şimdi olmaz, dedi lanet libidosuna. Üç yıl boyunca karşı cinse dair hiçbir şey fark etmedikten sonra, şimdi o trene tekrar binmenin kesinlikle ama kesinlikle zamanı *değildi*. Üstelik o doğru erkek de değildi. Ve lanet olsun, o öyle bir kadın değildi-

Erkeğin günlerce süren bir kıcı vardı.

Daaaaaaaaaaaaaaaaaays.

Kardeşin ölecek, dedi kendi kendine, *eğer bu işi batırırsan ya da bu erkeğin yanında gardını düşürdüğün için öldürülürsen*.

Yeniden odaklanmak için ihtiyacı olan tek şey bu acımasız gerçektir ve yirmi metre aşağıda, henek boyunca indirilmiş bir tahta köprüde kademeli yükselişlerini tamamladılar.

Şimşek çaktı, ışık serseri bir kurşun gibi ıslak taş duvarlar boyunca sekti ve erkek başını kapattı, sanki vurulmayı bekliyormuş gibi eğildi, sırtındaki tüm kaslar sertçe sıkıldı. Ve işte o zaman bacaklarının o kadar kötü titrediğini fark etti ki, yürüyebileceğinden şüphelendi.

Ahmare onun yanına geldi. "Sorun yok. Sen ... iyisin."

Erkek ondan uzaklaştı ve sanki bir şey çarpacakmış gibi ön kollarıyla yüzünü kapattı. İşte o zaman adamın üzerindeki taze yaraları fark etti. Sanki son on iki saat içinde kendini korumak için kırbaçlanmış gibi, her iki kolunda da bir dizi çapraz yara vardı.

Ona hiçbir şey çarpmadığında, yavaşça gardını indirdi. Zorlukla nefes alıyordu, gözleri cam gibiydi ve neyin gerçek neyin korkunç bir travma olabileceğiyle mücadele ettiği belliydi.

Ahmare kabaca, "Sana zarar vermeyeceğim," dedi.

Kendi sözlerini ona geri söylemesi garipti. Onları kastettiğinin farkına varması daha da garip.

Erkek köprüye bariz bir temkinlilikle baktı, sanki uzak tarafta onu bekleyen şeyin içinde bulunduğu cehennemden daha kötü bir cehennem olup olmadığından emin değildi. Ama çıplak ayaklarıyla tahta kalasların üzerinde dikkatlice ilerlemeye başladı. O

Ona ayak uydurdu, hızını korudu, yağmur onları kırbaçladı, onu daha da ıslattı ve rüzgarlığını ıslattı.

Hendeğin yarısını geçtikten sonra gökyüzünde zikzaklar çizen bir şimşek daha çaktı ve işte o zaman ana girişin oradaki Kaşifini gördü. İlk kullandığı köprü sıkıca kapatılmıştı, Chalen'e geri dönmek gibi bir niyeti olduğundan değil.

"Bu benim aracım."

Erkek aniden durdu ve daha fazla ilerlemedi. "Yapamam..."

Kapanma noktasına gelecek kadar bunalmış görünüyordu, fırtına, nitelikli özgürlük, onun için her ne oluyorsa açıkça beynini sıkıştırıyordu.

Elindeki tetik kutusuna baktı. "Eğer yürümeye devam etmezsen, bunu kullanmak zorunda kalacağım."

Ne hakkında konuştuğuna bakma zahmetine girmedi ve onu tehdit etmekten nefret ediyordu. Tek bildiği onu Explorer'ına götürmek zorunda olduğuydu ve onu Iremen's carry'ye çekecek kadar güçlü olmadığından emindi.

Kardeşini kurtarması gerekiyordu ve Chalen ona bir silah vermişti.

Belli ki bir haritanın yanı sıra.

DURAN'IN KAÇIŞ DUASI kabul edilmişti ... ama tahmin edebileceği bir şekilde değil. İşte buradaydı, parmaklıkların arkasından çıkmış ve Chalen'in cehennem çukurundan neredeyse kurtulmuştu, hapsedildiği yerden salıverilmişti ve yine de kadın ona üzerindeki gücünü hatırlattıkça, sahip olduğu özgürlüğün kendisine ait olmadığını fark etti.

Kaçmak için yalvarmıştı. "Sevgili Bakire Kâtip, buradan çıkmama izin ver" cümlesinin bir versiyonunu o kadar çok tekrarlamıştı ki, serbest bırakılması karşılığında yapmaya razı olduğu kişisel fedakârlıkların sayısı daha fazlaydı.

Bu yüzden kurtuluşun eşiğindeyken bu tahta köprüde sıkışıp kalması, bilye yağmuruna tutulmuş gibi kızgın gökyüzüne bakması, tepesinde incek bir yer arayan düzensiz, pürüzlü, gevşek şimşeklerin koro halinde sıralanması hiç mantıklı değildi.

Fırtınadan korktuğu için değildi.

Elektrik çarpmasından daha kötü şeyler yaşamıştı. Hatta bir keresinde üzerinde araba aküsü bile kullanmışlardı.

Hayır, sorun beyninin gökyüzünün büyüklüğünü, arazinin kapsamını ve zamanın genişliğini işleme yeteneğiydi. Aslında bu sonuncusu en kötüsüydü.

O zindanda, gece mi gündüz mü olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu ve bu yüzden haftaların, ayların ... yılların izini kaybetmişti. Ne kadar olmuştu? Tanrı aşkına, ona ait olduğunu söylediği arabanın şekli daha önce hiç görmediği bir şeye benziyordu - tıpkı kıyafetleri gibi. Ve cehaleti, açıklayamadığı bir şekilde dehşet vericiydi.

"Hangi yıldayız?" diye mırıldandı.

Kadın bir şeyler söyledi ve adam hecelerini anlam kazanmasını bekledi. Bu sırada kadın, su birikintisi içindeki avluda adımlarının kesin rotasını çiziyormuş gibi ağırlığını ileri geri kaydırdı.

"Lütfen," dedi, "bana bunu kullandırtmayın."

Kadının kendisine uzattığı şeye baktı. Hücreye girmek zorunda kaldıklarında gardiyanların ona taktıkları kelepçe tasmaının tetiği idi.

O ses kutusu olmayan erkeklerin aksine, açıkça onu şok etmek istemiyordu ve bunun için ona kredi vermek zorundaydı. Yine de onu zorlarsa bunu yapacaktı. Kardeşiyle ilgili bir şey ... ve sevgili-

Birdenbire dikkati yeniden toparlandı.

Varoluşsal bir damak temizleyicisi olarak intikam gibisi yoktur.

Evet, diye düşündü. Onu sevgilisine götürecekti. Ancak bundan sonra ne olacağı Chalen'e değil, ona bağlıydı.

Duran'ın bedeni o emretmeden önce hareket etti, kolları ve bacakları koşmaya başladı, çıplak ayakları su birikintilerine sıçramadan ve kaygan kayaların üzerinden geçmeden önce tahtalara çarptı. Araba olduğunu fark etmediği araç ona doğru geliyordu, tam tersi değil, gerçekliğin bir çarpıtması avlunun boyutlarını parçalıyor ve gazla çalışan metal parçasını yüzüne doğru çekiyordu.

Bir *çınlama* sesi geldi ve iç ışıklar yandı.

"Arkaya geç." Kadın onun için arka kapıyı açtı. "Bin."

Duran içeriye daldı, ıslak teni deri üzerinde kayarken kafası karşı kapıya çarptı ve ivmesi sarsıcı bir şekilde durdu. Bacaklarını yukarı kaldıran kadın onu içeri kapattı ve direksiyonun arkasına atladı.

Göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldular ve bir ayağını ve bir elini destekleyerek kendini bir teknenin dibinde 1sh olmaktan kurtardı.

Herky-jerky, ileri geri ve sonra onları bir tür sahil-is-açıklığına doğru ateşlerken bir kükreme. Motorun titreşimi ve onları hangi yola soktuysa o yoldaki tümsekler yastıklı koltuktan geçip vücuduna giriyor, bildiği ağırları ve sürpriz olan bazı ağırları büyütüyordu.

Ve sonra mide bulantısı geldi.

Bunu beklemiyordu. Onu hiç araba tutmamıştı.

Gözlerini kapatarak doğrulup ağzından nefes aldı, sanki boğazındaki otoyolda bir aşağı bir yukarı hareket eden hava kusmuğun giremeyeceği türden bir trafikmiş gibi.

Kapaklar kapalıyken kötü fikir. Eşyaları açtı ve ön koltukların omuzlarından arabayı kullanan kadına baktı.

Bir kolunu uzatmıştı, eli direksiyonun kıvrımına kilitlenmiş değil, ona kaynaklanmıştı. Aptalca bir düşünceyle, diğer elinin de yakasındaki tetiğin üzerinde olmasını umduğunu düşündü. Kadının kendisini tüm tehditlere karşı korumasını istiyordu, buna arka koltukta oturan ve onu yeme ihtimali olan kimliği belirsiz çıplak bir erkek de dahildi.

Ne de olsa, ona zarar vermeyeceğini sadece o biliyordu-

Aynı şeyi ona da söylememiş miydi? Hatırlayamıyordu. Her şey aracın yanından akıp giden bulanık manzara gibiydi, belirsiz ve kontrolü dışındaydı.

Konsolun ortasında, bulundukları yerin kötü görüntülenmiş bir ekstakto-haritasını gösteren ekran benzeri bir televizyon bulunan iç ışıkların parıltısında, konsantrasyonu şiddete varacak kadar yüksekti, çenesi saldırganlıkla gerilmişti, gözleri bıçak gibi keskindi.

Sanki *daha küçük* bir arabanın kaputun üzerine yuvarlanıp ön camı parçalamasını bekliyordu. Zaman zaman başını sallıyordu ama ona doğru değil. Ters yöne, arabasının dış tarafına monte edilmiş yan dikiz aynasına baktı.

Kapı.

Ona peşlerinden gelen biri olup olmadığını sormak istedi ama kendini tuttu. Birincisi, Chalen onları sevgilisi için göreve göndermiş olsaydı bu kadar açık olmazdı. Bir diğeri, herhangi bir kelimeyi telaffuz etmek, midesindekileri kalmaları gereken yerde tutması için hassas boğazının arkasındaki bir tüye çok yakın olacaktı.

Onun arka koltuğunu mahvetmek istemediğini varsayarak- "Kenara çek," dedi boğuk bir sesle.

"Ne?" Arkasını döndü. "Neden?"

"Kenara çek-"

"Durmayacağım-"

"Camı indir o zaman!"

Bir kalp atışı oldu ve ardından, iyi atılmış bir kovadan yüzüne su sıçramasını anımsatan bir hava hücumu geldi. Açıklığa doğru hamle yaparak omuzlarını tam zamanında dışarı çıkardı.

Kapının kenarını kavradığında, bağırsakları kasıldı, büyük bir 1. görüntü ortaya çıktı ve içindeki her şeyi dışarı çıkardı.

Kadın nazik davranıyormuş gibi gaza bastı ama adam bunu umursamayacak kadar meşguldü.

Her şey acıyordu ve hastalık devam ettikçe bu daha da kötüleşti. Sanki duyuları, kendilerine yeni sunulan tüm uyarımlarla aydınlanmış ve heyecanlanmış, vücudundaki ağrılar ile içinde bulunduğu ortam arasında ayırım yapamıyordu. Her şey çok gürültülü, çok fazla, çok yoğun: Rüzgâr kulaklarında tünel açıyordu. Bir yandan yağmur yağıyordu. Boğazı birre gibi yanıyordu.

Gözleri yaşardı.

Duran kendi kendine sonuncusunun gittikleri hız yüzünden olduğunu söyledi.

Bazı şeyler daha yakından incelenmeye dayanamadı.

Nihayet aracına geri döndüğünde titrek, soğuk terler içindeydi ve bacaklarını göğsüne doğru çekti, kollarını dizlerine doladı ve başını omurgasıyla oluşturdukları üçayağın üzerine indirdi. Her zaman iri bir erkek olmuştu ve bu pozisyonda tüm boyu ve ağırlığı için yeterli alan yoktu ve mesele de buydu.

Sıkı sıkıya sarılmak ona tutuluyormuş gibi hissettirdi.

Ve onun acısından zevk alan ya da bunu işinin bir parçası olarak yaratan biri tarafından değil-

"Al."

İlk başta, kendisine hitap edildiğini fark etmedi. Ama sonra bir su şişesi bacağına vurdu.

"Teşekkür ederim," dedi kısık sesle.

Üstünü çatlatarak ağzını dudaklarına götürdü, tadını yıkamaya hazır-Serin, temiz . . . berrak.

Babasının tesisindeki odasında kafasına aldığı darbeden ve Chalen'in dehşet şatosunda uyandığından beri içtiği ilk kirlenmemiş suydı bu.

Başını koltuğa yaslayarak gözlerini kapattı ve ağlamamaya çalıştı.

AHMARE ARKAYI KONTROL ETMEYE DEVAM ETTİ. İlk başta, takip edilip edilmediklerini görmek içindi. Ama sonra aynı şekilde mahkumla da ilgilendi.

Adam cipin dışına kustuktan sonra, kadın hava akımının gürültüsünü kesmek için pencereyi biraz kapattı. Tekrar baktığında adam, saklamak için katlanmış bir ziyafet masası gibi, başı arkada, boğazının uzun sütunu sanki tekrar kusacakmış gibi çalışarak oturuyordu. Yardım etmek umuduyla bir şişe Poland Spring aldı ve ona verdi-

Gözyaşlarının kokusu öylesine şok ediciydi ki, ayağı bir kez daha gaza bastı. Yine de durmayı başaramadı. Tüm içgüdüleri "*Kaç!*" diye bağıırıyordu. *Kaç! Kaç! GTFO!*

"İyi misin?" dedi.

Soru aptalcaydı, ama sözcükler onu biraz olsun rahatlatıyordu, dokunmadan ulaşmanın bir yolu, çok yaklaşmasını gerektirmeyen bir bağlantı.

Mesafe sadece tehlikeli bir yabancı olduğu için değildi: Chalen'in onu becerip kardeşini öldürme ihtimalinin, dik duran bir gangster olup yeni pazarlıklarının kendi tarafını tutma ihtimalinden daha yüksek olduğunu bilmek için dahi olması gerekmiyordu. Yine de anlaştıkları şeyle çalışmak zorundaydı ve Chalen bu "silahı" geri istiyordu.

İhtiyacı olan son şey başka bir kaos, acı ve ölüm kaynağıyla bağ kurmaktı. Ve yine de o kadar dehşete düştüğü bu "kafesteki hayvan" artık pek de "hayvan" gibi görünmüyordu. Son derece ölümlü ve temelden çökmüş gibi görünüyordu. İnanılmaz fiziksel gücüne rağmen kırılıyordu.

Arka koltuğunda yaşanan düşme olayı onu şoke etti. Bir gözünün yolda, bir gözünün de mahkûmda olması gerektiğini düşünmüştü.

Chalen'in peşlerine taktığı kişi ile arabasındaki avcı arasında Kötü Fikir Blackjack.

Sonunda geldiği yer değil. Ve muhtemelen şu ana kadar aleyhine işlemeyen tek sürprizdi.

"Sormam gerek," dedi daha yüksek sesle. "Nereye gidiyoruz? Bana söylemek zorundasın."

Mahkûm bir kolunu yüzüne götürdü ve ikisi de öyle yapmadığını bildiği halde alnındaki teri siliyormuş gibi yaptı. Gözyaşlarından kurtulmaya çalışıyordu. Sonra başını dikleştirdi. Adamın acımasız bakışları dikiz aynasında onunkilerle buluştuğunda kız yola baktı ve odaklanabileceği bir işaret olmasını umdu. Belki de etrafından dolaşabileceği bir geyik.

Kan çanağına dönmüş, sulu gözleri onu içine çeken bir kara delik gibiydi.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Biliyorsam ne olayım," diye mırıldandı navigasyon ekranına bakarken.

Bu tam olarak doğru değildi, ama görünüşe göre beyni buna varoluşsal bir düzeyde cevap vermeye karar verdi.

"Otoyol çok uzakta değil," dedi ona. "Kuzey ya da güney arasında seçim yapabilirsin."

Bir iniltiyle meşhur bavulunu açtı, kollarını ve bacaklarını açarak ekrana odaklanmak için öne doğru oturdu. Vücudu kendini uzaklaştırarak kapısına doğru bastırdı ve her ne kadar bu değişimi gizlemeye çalışsa da, adam bunu fark etmiş olmalıydı çünkü biraz geri çekilerek ona yer açtı.

Tanrım, çok büyüktü. Yine de son iki yıldır çeşitli spor salonlarında insanlarla birlikte çalışıyordu ve o türün daha iri erkekleri bile onun boyuna yaklaşmıyordu. Aristokrat kanı mı taşıyordu? Kara Hançer Kardeşliği'ni ve *Glymera*'yı yaratan Kâtip Bakire'nin üreme planı, en güçlü erkeklerle en zeki dişilerin çiftleşmesini zorunlu kılıyordu ve bu çağlar ve çağlar önce olmuş olsa da, kalıntıları hâlâ yeryüzünde dolaşıyordu.

Ve Ford Explorers'ın çeyrek panellerini aşağı fırlattı.

"Batı'yı istiyoruz," diye duyurdu. "Bu yolda kalın." "Ne kadar uzağa gidiyoruz?"

"Ben sana söyleyeyim. Benzine ihtiyacın var mı? Gösterge tablosundaki tüm o pisliğe bakarak söyleyemem."

Depo göstergesine baktı. "Yaklaşık dörtte üçümüz var." "Bu yeterli olacaktır." Sonuna kadar arkaya oturdu. "Arkamızda kimse var mı?"

"Söyleyebileceğim kadarıyla yok. Ama kim bilir."

"Muhafızlarını gönderecek. Uzun zamandır bu hedefe ulaşmaya çalışıyor-" Mahkûm kaşlarını çatı. "Hangi yıldayız? Bana söylediğinizi biliyorum ama ne dediğinizi hatırlayamıyorum."

Kadın ona tekrar cevap verdiğinde, adam başını çevirip yanındaki karanlık pencereye baktı.

"Seni orada ne kadar tuttu?" diye sordu.

Oraya gitmemeyi tercih ederdi. İhtiyacı olan şey için onu kullanmak, o dişiği almak ve Ahlan'la birlikte güven içinde Caldwell'e dönmek istiyordu. Detaylar kötüydü. Bağlantı kötüydü. Onu bir araçtan başka bir şey olarak görmek kötüydü.

Onun işi ya da sorunu değildi. Neden orada olduğunu sadece Tanrı biliyordu zaten-

"Yirmi bir yıl," dedi sessizce.

Ahmare gözlerini kapadı ve arka koltuğundaki yabancı için yas tuttu.



Şimdi farklı bir kırsal güzergâhtaydılar, mahkûmun yaklaşık otuz dakika önce ona gitmesini söylediği güzergâhta. Ahmare saatte yüz elli altı mil hız yapabildiği için biraz ilerleme kaydettiklerini hissediyordu ama hâlâ kimse onları takip etmiyordu.

En azından bir aracın içinde değillerdi. Eğer Chalen'in muhafızları düzenli aralıklarla ortadan kayboluyor ve asfalt şeridi tıkayan sık, sarmaşıklarla kaplı ormanda onları takip ediyorsa hiç şaşırmazdı.

Saate bir göz attı. Şafak sökmek üzereydi; en fazla bir saatleri daha vardı. Bu da peşlerindeki tazı muhafızlar, kendisi ve mahkûm için bir sorun olacaktı. Gün doğumundan uzaklaşıyor olmaları onları biraz rahatlattı ama çok değil.

"Chalen kardeşini nasıl aldı?" diye sordu mahkûm.

Ona bu yola girmesi için yön verdiğinden beri ilk kez konuşuyordu.

"Ahlan'ın ona borcu var."

"Eğer fatihin sevgilisini geri getirirsen, onun için paha biçilmez olur. Kardeşin ona milyonlar verse iyi olur."

"Anlamıyorum." Yoldan geçen bir tabelaya odaklandı. İlan ettiği kasaba onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Eğer Chalen bir fatihse ve dışısı bu kadar yakındaysa, neden gidip onu kendisi almıyor ya da muhafızlarını göndermiyor?"

"Çünkü yirmi yıl boyunca tam olarak nerede olduğumu öğrenmek için bana işkence etmesi onu hiçbir yere götürmedi."

Ahmare özür dileme isteği duydu ama intiharına kendisinin neden olmadığını, dolayısıyla özür dilemek için bir neden olmadığını hatırladı. Yine de, yirmi yıl mı? Baskınlardan ve ailesinin ölümünden bu yana hayatının iki tam takvimini kaybetmiş gibi hissediyordu. Bunu onla çarpmak, kavrayamadığı bir zaman aralığıydı.

"Öyle olmalı..."

Sözcükleri yok olurken, dilin gerçekliğin bir fotoğrafı gibi olduğunu, kütlesi ve hareketi olanı yakalamaya çalışan iki boyutlu bir şey olduğunu düşündü: Özellikle de temel kim, ne ve nerede sorularından daha fazlası, yüzeysel ayrıntılar gerçekten önemliyse, yetersiz kalmaya mahkumdu.

"Dönüşe yaklaşıyoruz." "Tamam.

Peki ne kadar uzaktayız?"

"Sana haber veririm."

Ahmare arkasını döndü. "Bu işte beraberiz, farkında mısın?"

"Sadece bana ihtiyacınız olduğu sürece ve nereye gittiğinizi biliyorsanız, vazgeçilebilir olurum. Beni bağışlayın ama Chalen sayesinde hayatta kalmak benim en iyi yeteneğim."

Güvensizliğin aralarında iki yönlü bir yol olabileceğini hiç düşünmemişti. Onun üstün cüssesiyle, çatıştıklarında kendisini tek olası kurban olarak görmüştü. Onun bakış açısından bakınca? Onun tasmaını kontrol ediyordu, değil mi? Ve Chalen ikisi için de gösteriyi yönetiyordu.

"Ayrıca korumam gereken biri var," dedi erkek.

"Kimmiş o?"

"Bir arkadaş. Ya da en azından eskiden öyleydi. Bunun değişip değişmediğini göreceğiz."

Bundan sonra sessizleştiler ve köy yolu, hafif tepelerin üzerinden yükselip alçalarak, ağır tepeli ağaçlar kaldırımın üzerinde yapraklardan bir kemer oluşturarak ilerlemeye devam etti. Saate tekrar baktığında, tepedeki örtünün gece gökyüzünü engelleyecek kadar kalın olduğunu, ancak onları güneşten koruyabilecek bir tünel olmaya yakın bile olmadığını fark etti.

"Yakında bir sığınağa ihtiyacımız var," dedi. "Fazla zamanımız yok." "Buradan yukarı, sağa dön."

Ahmare ön camdan kaşlarını çattı. "Ne doğru-"

Ağaç sırasındaki boşluğu neredeyse kaçırıyordu ve frene bastı. Emniyet kemeri onu yakaladı ve erkek, ağırlığının öne doğru savrulmasını engellemek için elini uzattı.

Toprak yol bir soda kamışı kadar dardı, gerçek bir yoldan çok kudzuların arasından geçen bir patıkaya benziyordu ve yoğun yapraklı arapsaına girdiğinde, sarmaşıklar Explorer'ın kenarlarını tırmaladı ve farlarda her şey yeşile büründü. Biraz ilerledikten sonra, bir tür açıklık kendini gösterdi.

"Burada dur," dedi erkek.

Frene bastı. Görebildiği hiçbir yapı yoktu, sadece serçe parmağından daha kalın veya omuzlarından daha uzun bir gövdeye sahip herhangi bir şeyin yarı yokluğu vardı. Farların cazibesine kapılan böcekler ve güveler, çalılıkların arasında nöbet tutuyor ve yan yatıyor, sanki siren çağrısıyla bilgisayar programcılarının zarafetiyle dans etmek için toplanıyorlardı.

Ahmare Explorer'ı park etti ama motoru çalıştırmadı. Alanın ıssızlığı ona korku filmlerini düşündürdü.

"Aynı anda dışarı çıkacağız," dedi erkek. "Ani hareketler yapmayın. Ellerinizi başınızın üzerine koyun ve silahlarınız ya da bıçaklarınız arabada kalsın."

"Silahlarımı bırakmayacağım."

"Evet, öyle. Eğer elinde bir tane ile dışarı çıkarsan, ben daha açıklayamadan seni öldürür. Bu haliyle bile bizi vurabilir."

Ahmare ona doğru döndü. "Neredeyiz ve kiminle buluşuyoruz? Ya bana söylersin ya da bu cipi geri çevirip-"

"Sence kardeşinin ne kadar zamanı var? Gerçekçi olarak." Kadın küfredince, mahkûm cipin kendi tarafına geçti ve elini kapının kilidine koydu.

"Üç deyince aynı anda çıkacağız ve Bakire Kâtip'e tetiği çekmeden önce konuşmama izin vermesi için dua edeceğiz. Bir . . . iki . . ."

"Bunu alıyorum." Tasmanın cihazını havaya kaldırdı. "Bana ihanet ediyor olabilirsin ve-"

"Üç."

Eşyaları açtı ve dışarı kaydı, ellerini yukarı kaldırdı ve kapıyı bir kalkan olarak kullanıyormuş gibi geniş bıraktı.

Ahmare yine küfretti. Kontrolden çıkmaktan gerçekten yorulmaya başlamıştı.

Kendi kapısına uzanarak mührü açtı ve bacağını uzattı. Gece havası o kadar nemliydi ki, su solumak gibiydi ve çürüyen bitkilerin pis kokusu da bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

Burası *kayıp insan kadınların cesetlerini buldukları yer*, diye düşündü ağırlığını dışarı verip tam boyuna yükselirken.

Ellerini havaya kaldırarak ağaç kurbağalarının sesleri arasında yaklaşan ayak seslerini ya da-

Lazer dürbününün kırmızı ışını, göğsünün üst kısmının Aat düzlemindeki yüksek göğüs bölgesine isabet etti ... onu bir ceset gibi düşürecek bir darbe hedefi.

Omzunun üzerinden bakınca, erkeğin göğüs kafesinin üzerinde aynı şekilde parlayan kırmızı bir nokta olduğunu gördü.

"Sürpriz, sürpriz," dedi kuru bir kadın sesi ağaçların arasından. "Duran ölümden döndü. O saçların altındakinin sen olduğunu varsayıyorum."

"Ben hiç ölmedim." Erkek kollarını olduğu yerde tuttu. "Ve ihtiyacım olan tek şey burada bıraktıklarım."

Gövdesindeki kırmızı leke, potansiyel tetikçinin kurşunu gömmek için başka yerleri düşündüğü izlenimini veriyordu. "Bokunu üzerime atıyorsun ve yirmi yıl boyunca ortadan kayboluyorsun. Geri döndüğünde başka bir kadınla çırılçıplak oluyorsun. Ve benden sana bir mezardan başka bir şey vermemi mi bekliyorsun?"

"Hadi, Nexi-"

"Göğsüne kurşun sıkmadan önce arkadaşını tanıtmak ister misin?"

Mahkûm başını çevirdi. "Senin adın ne?"

Tamam, bir, yani doğru düzgün tanıştırılmamışlardı. Sanki bu onun radarındaymış gibi.

"Ahmare."

Sesin geldiği yöne doğru baktı. "Bu Ahmare. Chalen'in sevgilisinin peşinden gitmesi için onu alıyorum."

Bir duraklama oldu, sanki Aash'ın verdiği haber sürprizmiş gibi. Sonra lazer nişangâhları alçaldı. "Ne kadar romantik."

Uzun boylu bir lgure açıklığa doğru yürüdü, ancak farların doğrudan ışınlarının hemen dışında kaldı. Fırtınanın sisi etrafında toplanırken, parıltıda dışının bir dövüşte ne yapacağını bildiği belliydi. Ahmare'den pek de farklı olmayan bir vücuda sahipti, pratikle bilenmiş bir vücudu vardı ama onun durumunda, ne kadar sakın olduğu için gerçek bir çatışma gördüğu hissine kapılıyordunuz.

Teni koyu renkti, saçları siyahtı ve yüzlerce örgü halindeydi, silahları eşleşmişti.

Yeşil gözleri arkadan aydınlatılmış gibi parlıyordu, ay ışığındaki peridotlar gibi. Lanet olsun, o bir Gölge'ydi.

"Peki kıyafetlerin nerede?" diye sordu kadın mahkuma. "Onları uzun zaman önce kaybettim."

Kadının gözleri adamın vücudunda gezindi ve yara izlerini net bir şekilde fark etti. "Biraz deri sanatı eklemişsin," diye mırıldandı.

"İsteyerek değil."

Uzun bir sessizlik oldu. "Sana ne oldu Duran?"

NEXİ DEĞİŞMEMİŞTİ.

Duran bunun hem rahatlatıcı hem de karmaşık bir durum olduğunu düşündü. Belli ki bir katil, açık sözlü, saçmalamayan bir kadın olarak kalmıştı. Ama yine de her şeyi kendi bildiği gibi yapıyordu.

"Sadece okul takımına ihtiyacım var," dedi. "Ve sonra buradan gideceğiz." "Bana nerede olduğunu söyleyene kadar sana bir bok vermeyeceğim."

Bu konuşan kıskançlık değildi. En azından öyle olduğunu düşünmüyordu. İlişkileri ona hiç bu tür karışık yeşil sarmaşıklar yetiştirecek türden görünmemişti. Belki de yanılıyordu. Düşündüğünden daha fazla önemsemediği sürece öfkesi yersiz görünüyordu.

"Lanet soruma cevap ver," diye talep etti.

"Çalışıyorum." Omuz silkti. "Gece okulu. Geri dönüştürülmüş tesisat ekipmanları satarak kârlı bir işe başladım-"

"Chalen'in zindanındaydı," dedi kadın-Ahmare-. "Sadece beni Fatih'in sevgilisine götürebilmek için serbest bırakıldı."

Duran sözünün kesilmesine ters ters baktı.

"Kapa çeneni-" "Zindan mı?" Nexi alçak bir sesle söyledi.

"Yirmi yıldır," diye ekledi Ahmare.

"Tanrım."

Duran önüne bakarken "Daha çok cehennem gibi," diye mırıldandı.

Nexi öfke dışında duyguları olan biri değildi. Nadiren başka bir şey gösterir, daha çok kendi amaçları için başkalarının duygularını sömürmekle ilgilenirdi. Yine de, ikisinin başından geçenlerden sonra

İnsanlara kalbiniz ve ruhunuz hakkında bilgi vermenin bir silahı doldurup düşmana teslim etmek gibi olduğunu zor yoldan öğrendim.

İstihbaratın size karşı kullanılmayacağına inanmak için bir neden yok.

Yıllar önce ona yardım etmeyi neden kabul ettiğini şimdi anlıyordu. Nexi gibi birinin ona bağlanmayacağını düşünmüştü ve bu da kendisinden başka kimseye karşı sorumlu olmayacağı anlamına geliyordu. Bulundukları yerden kurtulduktan sonra kendi yoluna gidebilir, babasından intikamını alabilmek için ayrılabilirdi.

Onun için tek bir şey vardı ve o da bir kadınla yuva kurmak değildi.

Yine de bir yanı Nexi'nin kendisine yapılanları umursamadığını ya da daha kötüsü mutlu olduğunu görmek istemiyordu. Ayrıca, Nexi tutsaklığının hiçbir ayrıntısından haberdar olmasa da utanıyordu. Gölge'yi tanıdığı zamanlarda, kaçışları üzerinde çalıştıkları sırada, kim olduğu ve amacının ne olması gerektiği konusunda sağlamdı. Ya şimdi? Onu tutuldukları yere geri götüren bu görev, uzun zamandır sahip olduğu tek amaçtı, birdenbire iki yabancının da işin içinde olduğunu hissetti.

Yeni tanıştığı kadın. Ve kendisi.

"Hiçbirini dışarı atmadım," dedi Nexi. "Senin eşyalarını yani. Hepsi bıraktığın yerde duruyor."

"Teşekkür ederim."

"Sadece tembellik ettim. Senin anını onurlandırmak için falan değildi." "Öyle olduğunu düşünmemiştim."

Nexi anlamsız bir şeyler mırıldandı. Ve sonra Ahmare'ye seslendi. "O cipi saklaman gerek. Garajım şurada." Kudzuların arasında zar zor fark edilen iki lastik izini işaret etti. "Senin için açacağım. Kullanmak istersem ya da ikiniz de geri dönmediğinizde onu parçalamaya karar verirsem diye anahtarları bana bırakacaksın."

Nexi ortadan kayboldu, kalktı ve gitti ve Duran dışisine baktı- Dışı, diye düzeltti kafasında. Dışıye baktı. Ahmare'ye. "Bir gün boyunca kamp yapmamız gerekecek. Bir gün boyunca kamp yapmamız gerekecek. Şafaktan önce gitmeliyiz çünkü ben maddeleşemiyorum." Yakasına dokundu.

"Bu elik."

"Allah kahretsin." Kadın gökyüzüne baktı, sanki güneşin tepesinde dönmesi gereken mesafeyi milimetre cinsinden ölçüyordu. "Bu on iki saat eder."

"Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

"yle bir şey yok. Bana nereye gideceğimi söyleyebilirsin ve bunu kendim yapabilirim." "Oradan canlı çıkamazsın."

Ona doğru bir adım attı. "Kiminle uğraştığınızı bilmiyorsunuz." "Giriş kodlarına ya da yerleşkenin planına sahip değilsin. *Dhavos* mülküne ayak bastığınız anda bunu anlayacak ve siz daha tek bir kurşun bile atamadan sizi mezara sokacaktır."

"*Dhavos*?" Kaşlarını attı. "Bekle. . . bu bir tarikat mı?"

"Altmış yıl önce kuruldu." Duran o kapıyı kendisi kapattı. "İnsanların uyum sağlayıp bıraktığı zamanlarda, *Dhavos* ilham aldı ve yeraltında bir topya yarattı. Çoğu megaloman gibi o da aydınlanmayı değil, tutsak bir kitle tarafından tapınılmayı önemsiyordu ama iki yüz kadar asi bağımlıyı, kölelikle sonuçlanan saçma bir ruhani yolculukta kendisine katılmaya ikna etmeyi başardı. O bir tecavüzcü ve katil ve her şeyin bedelini yoksulluk sınırının altında yaşayan insanlara eroin ve kokain satarak ödüyor."

"Eski Kanunlara göre *dhavidlerin* yasadışı olduğunu sanıyordum. Kâtip Bakire onlara asla izin vermedi."

"Sence burada kimse bunu umursuyor mu? Koloniyi neden bu lanet çalıların arasına koyduğunu sanıyorsun?"

"Yani yaklaştık."

"Kalan gecemizde bir şeyler yapacak kadar yakın değiliz. Hadi, Nexi fikrini değiştirmeden önce."

Ama dişi hareket etmedi. Ahmare sanki X-ışını görüşü varmış ve iyi, keskin bir bakışın koloninin girişini ortaya çıkaracağına ikna olmuş gibi açıklığın etrafına baktı.

Duran kıçına bir iğne batırdı ve kıının yanağındaki l böceği tekmelerken bir gencin memnuniyetini hissetti. Ama aynı şeyi sol göğüs kafesine yaptığında

Sonra sağ omzunu, kendisinden daha küçük bir Şeyi öldürmekten daha fazla üstünlük duygusu yoktu.

"Beni canlı canlı yiyecekler. Bu araçla ne istersen yap ama onu güneş görmeyen bir yere koymazsan Nexi bundan hoŐlanmayacak ve hoŐlanmadıđı Şeyleri havaya uçurmaya meyillidir."

Aklında tutabileceği bir Şey.

Ahmare'nin solgun gözleri ona kilitlendi. "Tüm silahlarımı yanımda getiriyorum." "Tamam ama onları kılıfında tut. Nexi herhangi bir Şeyi takdir etmeyecek

Saldırganlık ve dikiş gerektirecek bir Şekilde bununla başa çıkacaktır." "Onun hakkında çok Şey biliyorsun."

"Pek sayılmaz." Avucunu boğazının yan tarafına vurdu. "Haydi, daha gidecek çok yolumuz var ve ufkun görüntüsü hiç hoŐuma gitmiyor."

Doğuda, bir insanın yeni bir günün habercisi olarak düŐünebileceđi türden, sadece gecenin değil, aynı zamanda gökyüzünden çekilmekte olan fırtına bulutlarının da Őeftali ve pembe bir ayrılıŐ partisinin güzel habercisi olan ince bir parılıtı yanıyordu.

Lanet Şeylerin bir ya da iki saat daha yerinde kalmasını diledi. İkisini de cayır cayır yakacak sahte bir iyimserlik gösterisi yerine zamana ihtiyaçları vardı.

Ah, romantizm.

KABİN ESKİ VE KÜÇÜKTÜ. Gizli güvenlik önlemleri yeni ve çoktu.

Ahmare farklı koşullar altında etkilenebilirdi.

Dört pencerenin her birinde demir parmaklıklar ve çelik kafesler vardı, ancak dikkat çekmemek için sadece içerideydi. Burası inşa edildiğinde ön kapı hiç şüphesiz ahşaptı, ancak bu çirkin seçenek güçlendirilmiş çelik kasa paneliyle değiştirilmişti. Köşelerin her birine hareket dedektörleri ve güvenlik kameraları yerleştirilmişti ve duvarları, tavanı ve Aoor'u kaplayan daha fazla ağ, hiçbir vampirin içeriye girememesini sağlıyordu.

Bir yerlerde bir kaçış kapısı, yeraltına inmenin bir yolu olduğuna bahse girmeye hazırdı ama bulabilirse lanet olsun.

Mahkûm Nexi'ye "Düşunuzu kullanacağım," dedi.

O -Duran- evet ya da hayır cevabını beklemedi ya da yol tarifini, akan suyun nerede olduğuna dair bir soru da yoktu zaten. Sadece dolap büyüklüğündeki tuvalete girdi ve kapıyı kapattı.

Alçak bir uğultu hemen duyuldu ve zaman kaybetmediğini gösterdi ve bunu takdir etti. Ama sabun ve suyla verimli olması gündüz saatlerinin hızını etkilemeyecekti. Yine de bir insanın kemiğinin iyileşmesi gibi sonsuza dek sürecekti.

Haftalar... aylar. Hareketlilik bir kez daha sağlanmadan önce. Ya da en azından öyle hissedecekti.

Ahmare karşıdan Gölge'ye baktı. Dışının onu izlemesi, avcının avını takip etmesi yeni bir haber değildi Aash, ama hadi. Ve iki kişiden biri

o lazer nişangahlı silahlar hala avuç içindeydi.

Ahmare, "Silahınızı kılıfına geri koysanız iyi olur," dedi. "Talepte bulunacak bir konumda değilsin."

"Eğer sana saldıracak olsaydım, çoktan saldırmıştım."

"Sert konuşma." Gölge gözlerini kırpmıyor gibiydi, siyah gözleri o kadar sabitti ki, sanki bir kameranın merceği gibi camdan yapılmışlardı. "Eski Schwarzenegger filmlerini sever misin? Eminim gerçek bir dövüşte en çok bu kadar yaklaşmışsındır."

Ahmare içeriği tekrar kontrol etmek için bir gösteri yaptı. Gölge'nin onun gerçek bir dövüşçü değil de öğretmen olduğunu anlaması başarısızlığın habercisi gibiydi. Elbette, baskınlardan sonra kendini savunma eğitimi almıştı ve Caldwell'deki spor salonlarında bu becerileri başkalarına öğretiyordu. Ama bu asker olmakla aynı şey değildi.

Böyle düşünme, dedi kendi kendine. *Ne demişlerdi? 'Yapabileceğine inansen da, yapamayacağına inansen da haklısın'?*

Mobilyaların hepsi sonradan düşünülmüştü. Tahta bir sehpa üzerinde yatak. Kapağı kapalı bir seyahat sandığı. Masa ve iki sandalye el yapımıydı ama eşyaların nasıl görüldüğüne önem veren biri tarafından yapılmamıştı. Yine de bu cıvata deliği savaşa ilgiliydi: Bir iş istasyonunda silah temizleme malzemeleri ile hançer ve bıçakları bilemek için taşlar bulunuyordu. Çeşitli silahlar için kılıflar mandallara asılmıştı. Bomba patlatıcıları ve keskin nişancı sehpaları çeşitli raflarda sıralanmıştı.

"Daha önce hiç birini öldürdün mü?" diye sordu Gölge. "Sadece merak ettim." "Evet," dedi Ahmare kabaca.

"Oh, güzel. Yine de beğenmedin, değil mi? Neyi beğenmedin? Dağınıklık mı? Dağınıklıktan hoşlanmayan birine benziyorsunuz."

Bu sadece bir konuşma, dedi Ahmare kendi kendine. *Karşılaşacağım şey göz önüne alındığında, bu hiçbir şey değil. Sorun değil. Sadece kelimeler.*

"Yoksa suçluluk duygusu mu?" Gölge kulübenin ağla kaplı duvarına yaslandı, bir savaş botunu diğerinin üzerine geçirdi. "Evet, sanırım boynundaki ölünün ağırlığından hoşlanmıyorsun. Anılar göğüs kafesinde ağır bir zincir gibi asılı duruyor ve nefes almanı zorlaştırıyor. Gözlerini kapattığında taze et ve barut kokusu geri geliyor ve seni boğuyor. Her şey günün sonunda havasız kalmakla ilgili, değil mi?"

Artık hava yok, hayat yok. Hem senin için . . . ve onun için. Erkekti, değil mi? Bir genci ya da başka bir dişiyi öldürebileceğini sanmıyorum. Bunu yapamazsın."

Ahmare'nin gözleri banyonun kapalı kapısına gitti.

Acele et, diye düşündü.

"Kimdi peki? Fade'e kimi gönderdin?"

Gölge silahını bir aşağı bir yukarı sallamaya başladı, sanki silahtaki, kendisindeki tüm dünyadaki her bir molekülü kontrol ediyormuş gibi rahatça savuruyor ve ağırlığını yakalıyordu. Beretta havayı yakalayıp tekrar tekrar avucuna dönerken, sanki yerçekimini de ... zamanın kendisini de kontrol ediyor gibiydi.

Bu özgüven bir kobra gibi büyüleyiciydi. Hipnotikti çünkü-

Gölge silahını doğrudan Ahmare'nin göğsüne doğrulttu. "Lanet soruma cevap ver."

-Ölümçül.

O siyah gözler peridot renginde parlıyordu ve Ahmare, Chalen'in sevgilisini ona geri getirme konusunda başarısız olacağını kesin olarak biliyordu. Gölge haklıydı. O bir sınıf budalasıydı, koltukta çok başarılı olan bir video oyuncusuydu ama gerçek çatışma alanında birinci seçilecekti.

Hepsi atış talimi, denenmiş ve doğru olan yok.

Kardeşini düşündü ve sanki çoktan ölmüş gibi yasını tuttu.

Gölge gülümsedi, uzun beyaz dişlerini göstererek. "Zavallı küçük kız ormanda kayboldu. Duran'ın kahramanın olduğunu mu sanıyorsun? Seni kurtaracağını mı sanıyorsun? Sana kurtarmayacağını söyleyeyim. O erkek en önemli anda seni terk edecek ve sen de akrabalarının cesedini bulamayacağı bir yerde ölüp gideceksin. Eğer akıllıysan, o cipi garajımdan geri çeker ve gidersin. Senin gibi biri için yenilgiyi baştan kabul etmek, seni Fade'e sokacak bir başarısızlığa zorlanmaktan daha iyidir. En azından şimdi amca diye ağlarsan, Eylül'de balkabağı baharatlı lattenin ve *The Big Bang Theory*'nin son sezonunun tadını çıkarabilirsin - spor salonunda egzersiz yaparken ve poligonda hedefleri vururken-"

"Yanılıyorsun," diye ağzından kaçırdı Ahmare.

"Ne hakkında?" Gölge, can sıkıntısını gidermek için bir şeyler yapmak zorundaymış gibi silahını tekrar havaya kaldırmaya başladı. "Söyle, bir ihtimal öğrenebilirim

Senin hakkında yeni bir şey. Ama bilmelisin ki ben yalancıları balık istifi gibi yakalarım. Ve onları yemeyi severim."

"O bir silah değildi. Barut yoktu."

O gözler bir anda parladı. Gölge sözünü kesmeden Ahmare kendini doğrudan bir sesle konuşurken buldu.

"Ve gözlerimi kapattığımda ne göreceğimi ya da ne koklayacağımı bilmiyorum çünkü onu bu gece hava karardıktan hemen sonra öldürdüm."

Chalen'in bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istediğini düşündü. Onu hikâyeden mahrum bıraktığında, açgözlülüğünü tatmin edemediğinde, bu, üzerinde hiçbir etkisi olmadığı bir durumda yaptığı bir davranıştı.

Şimdi kendini kanıtlamak için boğazını sıkarak konuşuyordu. Ve Gölge'ye değil.

"Önceki geceyi insanı izleyerek geçirdim," dedi. "Diğer iki erkekle birlikte yaşıyordu ama şehrin dışında, ormanda bir karavanda tek başına çalışıyordu. Onu laboratuvarına kadar takip ettim. Sanırım meth ürettiyordu. Bütün o kirli kuvvetler ve kimyasallarla başka ne yapıyor olabilir ki?"

"Ne kullandın," dedi Gölge. "Silah değilse, o zaman ne."

Ahmare elini kalçasına götürdü. "Bu bıçak. Chalen öldüğüne dair kanıt istedi." "Neyi kestini?"

"Kafası." Ahmare heceleri ağzının kenarlarından ve çatısından çıkarabilmek umuduyla kuru bir dille dudaklarını yaladı. "Onu karavanın dışında bekliyordum. Günün çoğunu zihnimde her şeyin nasıl olacağını prova ederek geçirdim ama hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmedi. Araziye gelen herkese temiz bir atış yapabilmek için karavanın etrafındaki alanı temizlemişti; bu yüzden Aat'ı çatının üstüne, hafif eğimin uzak tarafına yatırmak zorunda kaldım. Hava çok sıcaktı. Asfalt kiremitler bütün gün güneş altında kaldığı için kalbur gibiydi ve avuçlarım terlemişti. Belki de korktuğum buydu, gerçi hangisinden daha çok endişelendiğimden emin değilim. Geleceğinden mi yoksa gelmeyeceğinden mi?"

Her şey o kadar berraktı ki, anılar kromun parıltısı gibi gözlerini ve başını ağrıtıyordu, oysa tüm bunlar geriye doğru oynatılan bir kasetten, yazılmak yerine okunan bir kitap pasajından ibaretti.

"O arabasından indikten sonra ben de arkasından kaydoldum. Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Planım, o benim orada olduğumu anlamadan boğazını kesmekti, ama o

Beni hemen fark etti ve etrafımda döndü. Gözleri geniş ve cam gibiydi; belli ki kafası iyiydi ve işi bitirebilmemin tek nedeni de buydu. Savunmasında dikkatsizdi. Ben de saldırıda dikkatsizdim. Göğsü yerine havaya sapladım çünkü sola doğru sarsıldı ve sonra omzunu kestim. Silahına davrandı. Onu ön kolundan yakaladım."

Gözlerini kapattı. Hemen yeniden açtı. "Bıçağı düşürdüm. Terden dolayı elimden fırladı. Meğer onu bu şekilde indirmişim. Ellerimde bir şey olmadığında daha iyi çalışıyorlardı. Kafasının yan tarafına yumruk attım. Sonra burnunu kırdım. Her yer kan oldu. Kasıklarına tekme attım. Yüzüstü yere düşer düşmez sırtına çıktım ve kalkmasına izin vermedim. Vücudum ... ne yapacağını biliyordu."

Ahmare Gölge'ye baktı. "Ona boyun eğdirişimi izledim. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama yemin ederim, boğazını dirseğimin kıvrımına alıp onu boğmaya başladığımda kendimden bir buçuk metre uzakta duruyordum." Kolunu o pozisyona getirdi, kolunu yukarı çekti, bileğini sıktı ve geri çekiyormuş gibi yaptı. Sonra kendini tutmayı bıraktı ve az önce kavradığı yere baktı. "Tam burada çürükler var."

Gölge'nin mor ve mavi izleri görebilmesi için kolunu çevirdi. "Buraya gelirken bileğim ağrıyordu ve nedenini bulamıyordum. Ama Aesh'imde kendi el izim var."

Belli belirsiz, Gölge'nin artık silahı fırlatmadığının farkındaydı.

"Sanırım ondan kurtulduğumda hâlâ hayattaydı." Ahmare kolunu arkasına götürdü, sanki yaptığı şeyi silebilecekmiş gibi bileğini sakladı. "Yani nefes alıyordu ya da en azından öyle görünüyordu ama gevşekti ve onu çevirdiğimde her iki gözbebeği de 1 kat büyümüştü. Tozlu toprakta arkama yaslandım ve nefesimi tuttum. İçimden bir ses o anda ne yapacağıma karar vermem gerektiğini söylüyordu ki bu delilikti. Ne yapmam gerektiğine çoktan karar vermiştim. Bütün günü atmam gereken adımları düşünerek geçirmiştim. Yine de tereddüt ettim."

Burnunu kıvırdı. "Kötü kokuyordu. Kanı yüzünün alt kısmına ve tişörtünün her tarafına akıyordu ve çürük yumurta gibiydi, ilaçlardan dolayı sülfür ve çürüme vardı. Kendime zaten uzun süre hayatta kalamayacağını söyledim. Kendime, sadece insan olsalar bile, uyuşturucu kullanmayan çocuklara mal sattığını söyledim."

Böyle bir şeyin onların yakınında olmasına gerek yok. Kendime, kardeşimin Chalen'in gözetiminde olmasının sebebinin o olduğunu söyledim. İkisinin Fatih'ten çaldıklarının Ahlan'ın değil, bu erkeğin suçu olduğunu.

"İş başa düştüğünde bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi görünüyordu. Hâlâ onun canını almaya hakkım olduğunu düşünmüyorum. Bir insanın kalp atışı kendi malıdır. Hırsızlar ve katiller bile bu hediyeyi Yaratıcı'dan alırlar. Ve ben biliyordum ..." Göğüs kafesine dokundu. "İçten içe biliyordum ki, eğer onu öldürürsem, ben de ondan daha iyi olamazdım. Çocuklar için uyuşturucu satıcısıydım. Ben de bir bozguncuydum."

Gölge, "Peki seni bunu yapmaya iten neydi?" diye sordu.

Ahmare titredi ve kabinin içindeki hava sıcak ve biraz da bayat olmasına rağmen kollarını kendine doladı.

"En korkutucu kısmı da bu," dedi.

"Nasıl yani?"

Diğer kadınla göz göze geldi. "Bunu bana neyin yaptırdığını bilmiyorum ve bu çok korkunç çünkü içimde kontrol edemediğim çirkin bir şey olduğunu düşünmeme neden oluyor. Bir canavar olduğumdan korkmamak için kendime, belki de kaderin bedenimi bir araç olarak kullandığını, insanın bir şekilde hakkını aldığını söylüyorum. Ya da belki de kafamda birçok kez alıştırma yaptığım için böyle olduğunu ve bir daha asla böyle düşünmediğim sürece, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağımı. Emin olduğum tek şey, elimin uzanıp bıçağımı topraktan almasını izlediğim. Kabzasını ya da bıçağını silmedim bile. Terime yapışan tüm kumları kauçukta ve kanı da metalde olduğu yerde bıraktım. Sanırım kavramama yardımcı oldu ve çeliğin temiz olup olmasının ne önemi vardı ki?" Göz kapakları tekrar aşağı indi ama gördüğü görüntülere dayanamadı. "Boğazın ön kısmı için sadece bir elime ihtiyacım vardı ama omurilikten geçmek için iki elim ve tüm gücüm gerekiyordu. Aptal ben, iki omur arasındaki bağlantıyı kesmek yerine kemiği kesmeye çalışıyordum. Bıçağa farklı bir açı vererek bunu düzelttim. Ve sonra bıçağın uzak taraftaki yumuşak toprağa girdiğini hissettim."

Duş kapının arkasına geçti ve Ahmare hikâyeyi aceleyle anlatmaya başladı. Bu konu başkalarının önünde konuşulamayacak kadar özeldi ve Gölge'yi mahkûmu tanıdığından daha iyi tanımadığı düşünülürse ne tuhaf bir şeydi.

"Bir anta unuttum." Kulübenin yıpranmış tahtalarına baktı. "Tüm hazırlığımı yaptım ve kafayı koyacak bir şey getirmeyi unuttum. Karavanın içinde ne olduğunu böyle öğrendim. Explorer'ımı yaklaşık on mil ötede, satış mağazalarıyla dolu bir alışveriş merkezinin otoparkında bırakmışım. Eğer orada bir damlayla yok olsaydım... dükkanlar kapalıydı ama insanlar her yerdeydi, hava karardıktan sonra bile. Ben de karavanın içine girdim. Burası pis ve zehirliydi ama lavabonun yanında bir kutu Glad öp torbası vardı. İki tane aldım, birini diğerinin içine koydum ve cesedin yanına geri döndüm. Aptalca bir nedenden ötürü, o kutuda sadece bir poşet daha bıraktığım için kendimi suçlu hissettim, ama gerçekten mi? Bunun için mi ondan özür dileyecektim? Sanki o çöp karavanını hiç temizlemiş gibi?"

Banyonun içinden gelen ırpınışlar. Sanki mahkum havlu kumaşa egzersiz yaptırıyormuş gibi.

"Geri dönüp onu gördüğümde kustum. Kestiğim damarlardan akan kan, toprakta koyu renkli bir yarım daire oluşturuyordu; ondan aldığım kafanın yerini alacak yeni bir kafa. Yelpaze deseni bana *mahmenimin* bana evde eğitim verdiği ve Mississippi Nehri'ni ve deniz suyunun altındaki bu kabuk benzeri alüvyon oluşumunda Meksika Körfezi'ne nasıl döküldüğünü öğrendiğim zamanı hatırlattı. O noktada gözlerim yaşardı. Her nasılsa çocukluğumun coğrafya ders kitabındaki o son derece önemsiz fotoğraf şimdi kalıcı olarak lekelenmişti, sanki az önce öldürdüğüm adam yakında soğuyacak elini zamanda geriye doğru uzatmış ve kanını sayfaya bulaştırmış gibi. Bu kirlenme, en azından şu anda, mutlu aileme ve baskınlardan önce her şeyin nasıl olduğuna dair her bir anıma yayılacakmış gibi geliyor. Onu öldürmekle, Önceden Olan'ın sert muhafızları tarafından korunan her şeyi öldürmüşüm gibi hissediyorum. *Küçükler mahmenimi* ve efendimi öldürmeden önce böyle değildim. Ben kendimdim. Hiçbir şeyi öldürecek biri değildim ve kardeşim hayatta kalmak için asla uyuşturucu satmazdı ve Fatih Chalen ve banyonuzdaki mahkum ve siz ve bu kulübe, asla ve asla ziyaret etmeyeceğim yabancı bir dili olan yabancı bir ülke."

Ahmare yüzünü ovuşturdu. "Ama onun hayatını aldığımında bir şeyler kaybetmem mantıklı. Gerekçelerim ya da gerekçelerim ne olursa olsun, o benim değildi ve dengenin korunması gerekiyordu. O artık öldü ve ben de çok değer verdiğim önceki halimi, ailemin son kalıntısını kaybettim."

Ellerini bırakarak Gölge'ye baktı. "Yani haklısın. Ben bu iş için biçilmiş kaftan değilim. Kendimi savunmayı öğretmeyi tercih ederim ve balkabağı baharatlı latte severim. Ama başka bir gerçek daha var. Gideceğimiz yerleri seçme şansımız yok ve o uyuşturucu satıcısına yaptığım şeyle yaşamak zorunda kalmaktan ne kadar nefret etsem de - ve Tanrı bilir başka neler olacak - katlanamayacağım ve katlanmayacağım şey kardeşimi kurtarmak için hiçbir şey yapmamak. Elimde kalan tek şey o, özellikle de kendimi kaybetmişken ve ne kadar kusurlu olursa olsun, Chalen onu öldürürse bu dünyada sahip olacağım kozmik hiçliktense onu canlı olarak tercih ederim."

Gözleri buluştuğunda uzun bir duraklama oldu.

Sonra Gölge silahını kılıfına soktu ve buzdolabına doğru döndü. "Aç mısınız? İkiniz için paketleyebileceğimiz yiyeceklerim var."

DURAN ılık suya tahammül edememişti.

Ucuz musluk kolunu üzerinde "H" yazan yere çevirmek paslı bir alışkanlık haline gelmişti. Sıcaklığın ve nemin altına adım atmak dayanılmazdı. Bir anlığına dayanmış, vücudu beklenmedik bir zevkle karıncalanmış, sonra da "C "ye getirmişti.

Bu kararla ilgili kötü haber dışarı çıktığında ortaya çıktı: Buhar olmadan, ecza dolabının çatlak aynası da kendisi gibi çıplak kalmıştı.

Böylece yirmi yıldan uzun bir süre sonra ilk kez yeniden görüntülendi. Tanınmaz haldeydi. Ve bu uygun görünüyordu.

Yakalandığında saçları kısaydı ve yüzü tıraş edilmişti. Şimdi ise tepesi büyümüş bir bahçeye dönüşmüştü; başının tepesinden omuzlarına doğru inen siyah ipler, çenesinden ve çenesinden köprücük kemiklerini aşarak göğüs kafesine kadar uzanan bir sakal vardı. Gördüğü ve hatırladığı tek şey gözlerinin rengiydi. Mavi. Soluk mavi.

Donuk, soluk bir mavi. Plaj camı.

Her şeyi şu anda olduğu gibi tutması gerektiğine dair geçici bir düşüncesi vardı. Kendini arkasına saklayabileceği, kendi yarattığı bu çalılık ona kamuflaj hissi veriyordu. Hatalı bir mantıktı bu. O ve dişi nereye giderse gitsin, göze batan bir başparmak gibi göze çarpacaktı. Bir neon işareti. Sessizliğin içinde bir kıkırtı.

Eli sakala dokunmak için uzandığında, bir ya da iki vuruş çekişini izledi, avucuna değen dokuya dair hiçbir şey hissetmedi - görüldüğü gibi sert ve kırıksık mı? Yoksa kıvrımlara rağmen yine de yumuşak mıydı?

Kolunu kaldırmasını kimin söylediğinden emin değildi. Bu hareketi yaparken kesinlikle bilinçli bir düşüncesi yoktu.

Göz önünde bulundurulması gereken bir şey.

Geri dönmek rahatlatıcıydı. Havlu tamam. Aimsy kapısını açmak için mandala uzandı, böylece dışarı çıkabilecekti. Beyninin hatalı bir kısmı, iç gözleminin küçük tuvaletin bir işlevi olduğuna karar verdi ve o alana bir daha asla girmedığı sürece, bu bilişsel döngüye bir kez daha hapsolmaktan endişelenmesine gerek yoktu - ki bundan kaçınması gerekiyordu çünkü nereye varacağını biliyordu.

Ona yapılanların anıları.

Ve sonra şu anki gerçekliğinin yankısı: Ya ölecekti ya da Chalen'e geri dönecekti.

Ama bu iki seçenek arasında bir çekişme yoktu. Birincisine doğru gidiyordu, arkasında bir köpek olan bir sprinter kadar sert.

Kulübenin içine yeniden girdiğinde, Nexi'nin dışıyla yalnız kalması için bazı temel kurallar koyması gerektiğini fark etti. İleride olacaklar düşünüldüğünde, Ahmare'nin beynini karıştırmaktan iyi bir şey çıkmayacaktı ve Nexi'nin insanları yeniden düzenlemeyi sevdiğini biliyordu-

İki kadın mutfaktaki kısa tezgâhta omuz omuza durmuş, bir paket salamı bir ileri bir geri götürüyorlardı. Sonra da hardal ve mayonez sürmek için kör bir bıçak kullanıyorlardı. Sırada plastik poşetli el çantası vardı.

Konuşmuyorlardı. Ya da birbirlerine bakmıyorlardı. Ama alternatifi düşününce? Beklediğinden daha iyiydi.

Nexi omzunun üzerinden, "Kıyafetlerini nereye koyduğunu biliyorsun," diye mırıldandı. "Teşekkürler."

Ona ne için teşekkür ettiğini bilmiyordu. Daha çok bir özür gibiydi ama kafasına aldığı darbe ve Chalen'in oyun masasında uyanmış olması nedeniyle neden özür dilediğinin hiçbir anlamı yoktu.

Çünkü onu zaten terk edecektin, diye düşündü yatağın yanındaki sandığın kapağını açarken. *Ve görünüşe göre sadece bunu bilmekle kalmadı, aynı zamanda duygu yoksunluğun onu incitmiş olabilir.*

Duran giyinmekte gecikmedi; bol yüzey alanından daha fazla cebi olan bir savaş pantolonu, hafif bir malzemedен yapılmış uzun kollu bir gömlek ve neredeyse deri saya kadar derin çukurlu savaş botları giydi. Kılıflarından üçü oradaydı. Birini geride bıraktı.

Çaldığı silahlardan yedisi oradaydı. Üçünü geride bırakmış. Cephane kemerinde hâlâ iki mermi eksikti, boşluklar ön dişlerin kırılması gibi ortada birleşiyordu.

Çifti neden sıra dışı aldığını hatırlayamıyordu. Ne vurduğunu at.

Pek çok şeyi hatırlayamıyordu. Ne zaman ne oldu gözünüzü bir ödülünden ayırmıyordunuz.

Kewpie bebeğinizle ilgisi olmayan pek çok şey gözden kaçtı.

Merhaba, Nexi.

Duran bagaj kapağını kapatmak için eğildi ve doğrulurken bir baş dönmesi dalgası yüzünden sendeledi.

"Keşke beslenmek için zaman olsaydı," dedi özellikle kimseye. En iyi gücünde olmak yardımcı olurdu.

Nexi tezgâha doğru güldü. "Ben yokum."

Sormadım, diye düşündü ama bunu kendine sakladı. Sadece varlığıyla bile yakıt-1re oranı zaten yüksekti.

"ATV'yi bıraktığım yerde mi?" dedi.

Nexi yemekten uzaklaştı ve çalışma masasına gitti. Ona bir dizi anahtar fırlatarak, "Evet ve daha dün sürdüm. Benzini bitmiş."

"Teşekkür ederim."

"Bunu bırakabilirsin."

Dişi Ahmare bir sırt çantasının fermuarını çekti. "Bunu ödünç alabileceğimize emin misin?"

"Zaten onun." Nexi kapıya gitti ve açtı. "Eğer geri dönmezsen cipin bende kalacak. Bunu onun pisliğiyle ilgilenmemin kirası olarak düşün."

"Yaptıklarımдан o sorumlu değil," dediğini duydu. "Artık o sorumlu."

Ahmare anahtarlığı tezgâhın üzerine koyarken, "Sorun değil," dedi. "Bu fazlasıyla adil. Yemek için de teşekkür ederim."

Nexi ikisini de görmezden gelerek gecedен geriye kalanlara dikkatle baktı. Bunu takip eden sessizliğin kalp atışları içinde Duran, oP'yi almadan önce bir şey söylemesi gerektiğini hissetti. Sanırım bu dürtü, Nexi'nin

Birinin Aoor'una bardak düşürdünüz ve kağıt havlulara gitmek zorunda kaldınız.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Nexi sertçe. "Benim için doğru olanı yapmak istiyorsan, defol git buradan ve onu da yanında götür."

Dışarı çıkarken hayattaki paralelliklerin tuhaf olduğuna karar verdi. Onu son kez terk ettiğinde, onu tekrar göreceğini biliyordu ve bundan korkuyordu. Şimdi göremeyeceğini biliyordu ve bundan da korkuyordu.

Söylenmemiş çok şey var. Asla telafi edilemeyecek o kadar çok şey.

Neden insanlar kendileri hakkındaki şeyleri hep çok geç öğrenirler, diye düşündü.

ATV, giderek engebeli hale gelen, ancak daha az yeşil olmayan topografyayı, bir at arabası yürüyüşü ve Sid Vicious'un ağırbaşlılığıyla kat etti.

Ahmare koltuğun yanındaki bir çift tutamağa tutunduğu için -çünkü diğer seçenek Duran'ın bedeniydi- oradan oraya zıpladı, kıçı o kadar çok havaya kalktı ve tam merkezin dışına indi ki, medyan yer değiştirme konusunda temel bir yetkinlik geliştirdi. Daha da kötüsü, motorun çılgılığı onu deli ediyordu. Kulak zarını patlatan tiz vınlama, vücudunda ve beyninde titreşen endişeye çok yakındı, adrenalin yükü limitinin çok üzerindeydi.

Bir saniye daha gecikmeye dayanamazdı. Ve işte buradaydı, şafak sökmek üzereydi, kardeşi Chalen'in gözetimindeyken önünde saatlerce sürecektir bir hareketsizlikten başka bir şey yoktu. Eve gitmeye çalıştığınız ama engel üstüne engelle karşılaştığınız bir kabus gibiydi: bozulan arabalar, tıkanan yollar, yanlış yöne giden adımlar ve ardından çalışmayan anahtarlarla kilitli kapılar.

Kardeşi üç gece önce şafak vakti gelmeyince ve ertesi gece yarısına kadar cep telefonuna cevap vermeyince, sosyal medyada bir şey paylaşmayınca ya da ortaya çıkmayınca, Ahmare paylaştıkları dairedeki odasına gitmiş ve şifonyerinin en alt çekmecesini açmıştı. Orada, ikinci favori konser tişörtleri, yarı yıpranmış kot pantolonu ve Eylül ayından beri giydiği Aannel düğmeli bluzunun arasında, dağınık el yazısıyla mühürlenmiş ve etiketlenmiş Mead marka bir iş zarfı duruyordu.

"Acil Durumlarda."

Dokuz ay kadar önce, tam geceyi geçirmek üzere evden çıkarken, ona her zaman nerede olduğunu bildiğinden emin olmak istediğini söylemişti. Ona ne olduğunu sormuştu.

Cep telefonlarının ne için olduğunu sanıyordu ama Ahlan bir kez olsun ciddileşmiş ve ona zarftan ve nerede olduğundan bahsetmişti. Bu konuda başka bir şey düşünmemişti.

Chalen'le bu şekilde temasa geçmişti. On haneli, eyalet dışı numarayı aramış ve biraz yönlendirmeden sonra kendini Ahlan'ın "işvereniyle" konuşurken bulmuştu.

Kardeşinin uyuşturucu sattığını biliyordu. İlk başlarda, ceplerinde sıkıca sarılmış para desteleri çıkmaya başladığında ve olimpik yüzme havuzu büyüklüğünde yeni bir televizyon teslim edildiğinde, yaşamak için ne yapıyor olabileceğine çok yakından bakmayı reddetmişti. Bu, tıpkı adamın çeşitli kadın ve erkeklerle olan cinsel hayatı gibi, düşünmeyi kesinlikle reddettiği şeylerden biriydi.

Ama sonra kullanmaya başladı.

Cam gibi gözler. Kesik kesik konuşma. Artan paranoya. Ve son olarak, Rollie adında bir erkek insan uğramaya başlamıştı.

Bir gece Ahlan'la adam hakkında yüzleşmek zorunda kalmıştı. O seğirten, dişsiz, kokuşmuş insan gider gitmez, kardeşiyle tartışmış ve duracağına söz vermişti. Her şeyi.

Beş gece sonra ortadan kayboldu.

Altı gece sonra zarfı açmıştı. Aramayı yaptı. Anlaşmayı yaptı.

Rollie'nin izini sürerken, reşit olmayanların uyuşturucu sattığını öğrenmişti, bu onu hasta etmişti çünkü kardeşinin de bunu yapmamış olmasına imkân yoktu. Sonra karavan ve kafa kesme olayı. Chalen'e yapılan uzun yolculuk.

Fatih'e yaptığı ilk aramayı sonlandırdığı andan itibaren zamanı bir Rolex gibi ölçmüştü, kardeşinin bir travma hastası olduğunun ve onu kurtarabilecek tek kişilik ambulansın kendisi olduğunun farkındaydı.

Saatler sayıldı. Saniyeler . . . sayıldı.

Ama şimdi, ihanetten ve Chalen'in muhtemelen bir intihar görevi olan yeni görevinden sonra, Rollie'nin izini sürdüğü ve onu nasıl öldüreceğini bulmaya çalıştığı yere geri dönmüştü: Kucağında bir bombayla bekliyor, dakikalar geçtikçe çıldırıyordu.

Dallar ve sarmaşıklar tarafından kamçılanırken, bir yabancı tarafından ormanın derinliklerine götürülürken, gün boyunca zaman kaybetmemenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

Duran'ın omzuna dokundu. Cevap vermeyince daha sert vurdu. Sakallı yüzü yana döndü. Gürültü üzerine, "Neredeyse geldik-" dedi. "Dur!" diye bağırdı kadın. "Hemen dur!"

". . . yaralandın mı?"

Belli ki başındaki "Are" kelimesini kaçırmıştı. "Bunu düşünmemiz gerek! Bir yolu olmalı-"

Adam onu görmezden gelip önündeki arapsaçına yeniden odaklandığında, hiçbir yere varmayan bir konuşma yapmak için onu durdurursa, kaybetmeye dayanamadığı şeyi boşa harcamış olacağını fark etti; tıpkı çölde uçak kazasından kurtulan birinin son suyunu içmek yerine yüzünü yıkamak için kullanması gibi.

Ama lanet olsun, burada ne zaman ilerleme kaydedecekti ki?

Sonunda yavaşladı. Durdu.

"Kendine gel," dedi.

Bunu zaten biliyordu ve aynı zamanda tasmanın tetiğini de çekmişti - bu şafak öncesi yolculuğu, bu nemli, böceklerle dolu, yapraklarla kaplı yerin şişmiş kadın cesetlerinin bulunduğu yer olduğu konusundaki fikrini doğrulamak için sadece bir bahaneydi. Ya da onun durumunda, kadınların. Kalıntıları uzun süre dayanacak değildi. Tepesindeki sarmaşık ve ağaç yapraklarından oluşan gölgelikte bile, tenindeki uyarıcı karıncalanma ona güneşin yükselişini hızlandırdığını söylüyordu.

"Yolun geri kalanını yürüyerek gideceğiz."

Ahmare koşar adım ilerlerken minnettardı, sırt çantası o kadar sıkı bağlanmıştı ki, bir atın eyeri gibiydi, gevşek ve kaygan değildi.

Adamın dalları tutma, eğilme ve kaçma şekli etkileyiciydi ve kız kendini onun hareketlerini yansıtırken buldu; ikisi "On Dakika Sonra Dumanlar İçinde", "Neredeyiz Biz?" ve eski bir şarkı olan "Tanrım, Oraya Ne Zaman Varacağız?" gibi klasiklerin melodisiyle dans partneri oldular.

Ve sonra kademeli bir yükselişe geçtiklerinde her şey daha karanlık ve biraz daha serin oldu.

Sarmaşıklar geri çekildi, ağaç gövdeleri küçüldü ve gölgelik yüzüne çarpmayacak kadar kalktı. Ayaklarının altında, çürüyen yapraklardan oluşan çürüyen katmanlar, bir tiramisu arazisi vardı.

Harika, salata yemeğini atlatmışlardı. Şimdi sıra tatlıdaydı. Şimdi de kayalar. Yarıkları olan granit çıkıntılar.

Bir dağın eteklerinden geçiyorlardı, göremediği bir zirveden serin hava iniyordu, sıcaklık değişiminin nehirleri o kadar belirgindi ki, onlara ne zaman girip ne zaman çıktığını tam olarak biliyordu.

Mahkûm çürümekte olan bir kütüğün yanında durdu. Her biri yaklaşık üç metre uzunluğunda olan iki sopa aldı ve birini diğerinin yanına belli bir açıyla yerleştirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ağaçların arasından yukarı bakarak.

Şaşırtıcı derecede solgun gökyüzüne gözlerini kırıştırdı, retinaları ona bağırıyordu. "Hadi, bu taraftan."

Kız koşuya geri atlamayınca, adam kızın elinden tuttu ve gözleri sulanırken ve görüşü çoğunlukla bulanık bir şeyle sınırlıyken onu sürükledi.

Mahkûm onu sarsarak durdurdu. "Şuradan sık."

Odaklanmaya çalışarak adamın neden bahsettiğini merak etti. Görebildiği bir "burası" yoktu, sadece etrafından dolaştıkları dağın eteklerine bir tanrının elinden top gibi düşmüş gibi görünen devasa kayalar topluluğu vardı.

"Al."

Açısını değiştirerek onu kendine doğru çekti ve ... evet, orada bir dilim boşluk vardı.

Ahmare yanlara doğru incelmişti, rüzgârlığı hem ön hem de arka taraftaki likenleri sıyırdı. Çok geçmeden, sıkıştırma yerini sadece içinden geçtiği Issure tarafından aydınlatılan daha büyük, gizli bir göbeğe bıraktı. Mahkûm ona katıldığında, ona o kadar yakındı ki saçları yüzüne geliyordu.

Tıklayın.

Dışarı çıkardığı Aashlight etrafa ışık saçtı. "Tam hatırladığım yerde."

Adamın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Sadece dar mağaranın kararmış kaya duvarından daha fazlası vardı-

Mahkûm uzandı ve taşa kancalanmış kamuflajlı bir örtüyü yere düşürdü; ağır hizmet tipi kumaş, insan yapımı gerçek kimliğini gizlemek için boyanmış ve dikilmişti. Kıvrımların arkasında, ormanın topraksı kanıyla çizgili paslanmaz çelik bir kapı çamur birikintisi gibi parlıyordu.

Mahkûm, sol tarafta bel hizasına monte edilmiş bir tuş takımına bir şeyler tuşladı. Bir dizi bip sesi gelmedi. Hiçbir şey yanmadı. Hiçbir şey de serbest kalmadı.

"Lanet olsun." Sırayı tekrarladı. "Hadi-"

Erteleme düğmesine basmış bir uykucu gibi, bir tür sistem uyandı ve donuk bir *gümbürtünün* ardından, hareket eden her neyse üzerinde fazla yağ olamayacak kadar yüksek sesle yankılanan bir kayma oldu.

Tıslama daha az hava kilidi, daha çok yirmi yıldır açılmamıştı.

Duran ilk olarak içeri girdiğinde Ahmare bir şeylere ışık tutmak istedi ama bir elinde tetik kutusu, diğerinde silah vardı.

Orada ne olduğunu bilemezdi ve işini şansa bırakmak istemiyordu.

TAM DA BIRAKTIĞI GİBİ, diye düşündü Duran sığınağa adımını attığında ve harekete duyarlı aydınlatma yandığında.

Saklanma yeri, dağın eteklerine yerleştirilmiş paslanmaz çelikten bir oda, toprağa gömülmüş meşhur bir ekmek kutusuydu. Burayı bir buçuk yıl içinde inşa etmiş ve ortaya çıkarmıştı ve saklanma yeri intikam planı için çok önemliydi. Burayı inşa ettirmek için tarikatın geniş kaynaklarından para çalmış, tarikatın kasasındaki parayı hortumlamış ve ardından projeyi tamamlamaları için bir vampir için çalıştıklarını bilmeyen insanlara ödeme yapmıştı. Onu besleyen elektrik de aynı şekilde ruhani yerleşkeden çalınmış, kilometrelerce kablo yeraltına gömülmüştü.

Ahmare silahını kaldırmış ve başparmağı yakasının tetiğinde içeri girdi.

Kadın etrafına bakınırken, adam yirmiye yirmi alanı bir ev sahibi gözüyle ölçtü ve tek kişilik ranzayı, ilkel tuvalet kabinini ve çıplak metal Aoor'u sadece önemli olmayan yönlerden eksik buldu.

Üzerine uzanacak yumuşak bir şeyin olması kimin umurundaydı ki? Burası kaçarken nefesinizi tutabileceğiniz bir kurtuluştı.

Ya da, onların durumunda, günü beklemek için bir fırlatma rampası.

Duran arkasına yaslandı ve kamuflaj örtüyü kancalara yeniden taktı. Sonra kasanın kapısını kapattı ve kilit kodunu girdi. İyi haber, içeri girmenin başka yolu yoktu. Kötü haber ise başka çıkış yolu olmamasıydı. Umarım Chalen'in muhafızları yaklaşan güneş yüzünden geri çekilmek zorunda kalmışlardır. Fatih'in bu mağaradan haberdar olmasını istemiyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Kadın arkasını döndü, at kuyruğu başının arkasında geniş bir kavis çizerek sallanıyordu. "Ne?"

"Nexi'den bir makas alacaktım." Sırt çantasını çıkardı ve sakalını kaşdı. "İçeri girmeden önce tüm bu kılları dökmem gerekiyor." Kadın ona öylece bakınca kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sanırım beni gerçekten oraya götürüyorsun."

"Evet, öyleyim." Aoor'un üzerine oturup bacak bacak üstüne attı. "Hadi yemek yiyelim ve biraz uyuyalım. Gece çöker çökmez, Chalen'in istediğini elde edene ya da denerken ölene kadar durmaksızın devam edecek."

Ona katılırken silahını bir kenara bıraktı ama tetiği elinde tutmaya devam etti. "Rahatlayabilirsin." Nexi ile birlikte hazırladıkları sandviçleri sırt çantası. "Eğer sana zarar verecek olsaydım, sana kalori veriyor olmazdım." "Ne kadar uzaktayız?" diye sordu adamın uzattığı şeyi kabul ederken ve

tetiği kalçasında tuttu. "Daha ne kadar yolumuz var?"

Onunla hiçbir ilgisi olmayan hayal kırıklığı, ona saldırganlaşmayacağı konusunda tartışmak istemesine neden oldu. Sıcak havayı boşa harcamamak için yemek yemeye başladı.

"O kadar da uzak
değil." "Ne
kadar uzak."

Kız ona bakarken, bunun adil bir soru olduğunu biliyordu. Tarikatta gördüklerinden ve yaşadıklarından sonra, hayatını bir başkasının ellerine teslim etmenin getireceği tehlikeleri çok iyi biliyordu. Ve ona her şeyi anlatmak istiyordu: tarikatın yeraltı tesisinin gizli girişinin yerini, güvenlik sistemini aştıktan sonraki planı, Chalen'in sevgilisinin nerede tutulduğunu ve tahliye işleminin nasıl yapılacağını.

Her şeyi açıklamakla ilgili iki sorun vardı. Birincisi, aradan yirmi yıl geçmişti ve tarikatın hâlâ güçlü olduğunu bilmesine rağmen -çünkü *Dhavos* onun yarı tanrı rolünden vazgeçemeyecek kadar zevk alıyordu- Duran'ın oraya son gidişinden bu yana nelerin değiştiğini bilemezdi. Elindeki istihbarat eskimiş olabilirdi ve o olmadan bir şeyleri çözemez miydi? Olağanüstü bir şekilde başarısız olacaktı.

Sessiz kalmasının ikinci nedeni neydi? Vazgeçilmez kalmak zorundaydı, aksi takdirde kızın elindeki tek kozu da kaybetmiş olacaktı. Öyle bir an gelecekti ki

yerleşkeye sızma ve yakalanmaktan kaçma hedefleri farklı zorunluluklara dönüştüğünde, kendi yoluna gitmesi gerekecekti.

Kadının sevgilisini elde etme amacı ve adamın tek intikam şansı onları farklı yönlerle götürecekti.

Bu ayrılığın ne zaman gerçekleşeceği belli değildi ve Chalen'in bunu ayarlama şekli nedeniyle Duran'ı Fatih'in zindanındaki o hücreye geri getirmesi gerekiyordu. Böyle bir şey olmayacaktı. Ve onun, kardeşinin hayatı ile kendi özgürlüğü arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağından emin olmalıydı.

Bu onun tek şansıydı.

"İlişkilerinin" acımasız gerçekliği kafasında yankılanırken, kendi özgürlük anlayışının bir başkasını öldürmekle ilgili olmasının ironik olduğunu düşündü. Bu güvenli bir yuva, bir eş ya da fiziksel acının yokluğu bile değildi.

Özgürlük, kendisine yapılan her şey için babasını öldürüyordu.

Mahmen. Peki ya bunu atlatırsa?

Chalen'in kalesine geri dönecekti. Ama esir olarak değil. Yani hayır, ona daha fazla bilgi veremezdi.

Birden Duran'ın gözleri ağzına kaydı ve gerçekten, temelde, inanılmaz derecede yararsız olan bir düşünce serseri bir kurşun gibi kafasında sekti: Keşke ona başka şeyler de sunabilseydi.

Kanı gibi.. .. seksi gibi.

Böylesine uygunsuz bir yere gitmesi, sadece zihninde bile olsa, onun kokusunun ilk kez ne zaman kaydedildiğini hatırlamasına neden oldu. Bu kadında onu tahrik eden bir şeyler vardı ve bunu açıklayamıyordu. Tarikattayken sekse izin verilmezdi - en azından *Dhavos*'un emri olmadıkça ve o zaman da büyük erkeğin kendisi söz konusu olmadıkça.

Duran her zaman *mah adamlarını* kurtarmayı düşünemeyecek kadar endişeliydi.

Yasak hakkında pek bir şey bilmiyordu ya da kısa bir süreliğine de olsa gözüne çarpan bir şeyi takip etmek istemiyordu. Peki ya zindandayken? O damarları almak hayatta kalmakla ilgiliydi, cazibeyle değil.

Bu kadın . . . Ahmare ... onun için her şeyi değiştirmişti. İkisi de bu konuda bir şey yapabilecek durumda değildi. Ya da onun durumunda, çok istekliydi.

"Su?" diye sordu bir sürahi uzatırken.



Konserve mısır böyle bir şey olmalı, diye düşündü Ahmare çiğnerken ve etrafındaki metallere bakarken.

Sığınak birbirine cıvatalanmış çelik levhalardan imal edilmişti, dikişler üst üste binmiş ve dikey cıvata dizileriyle perçinlenmişti. Nedense, altıgen başların düzenli sıraları ona, *mahdumunun* dolabındaki eski Viktorya dönemi elbiselerini düşündürdü; sırtlarındaki düğmeler, kancalarına veya deliklerine uslu göz bebekleri gibi eşit aralıklarla yerleştirilmişti.

Gölge'yle yaptığı sandviçten bir ısırık daha aldığında, ekmek ve salamın sadece dokudan ibaret olduğunu, ağzında tat bırakmadığını gördü. Ama zevk almak için de yemiyordu.

"Biraz daha su?" dedi mahkûm.

Adamın uzattığı şeyi alıp tekrar içerken, beyninin bir kısmı dudaklarını onunkilerin olduğu yere yerleştirdiğini kabul etti.

Gözleri adamın sakalına gitti. Uzun sakalı yüzünden ağzıyla ilgili hiçbir şey göremiyordu ve bunun iyi bir şey olduğuna karar verdi. Tabii sakalın altındaki her şey çirkin değilse, o zaman belki işe yarayabilirdi -çünkü dudak ... ve dil gibi şeyleri düşünmemeliydi.

Dudakları. Dilini.

Sorun şuydu ki, burnuna gelen ve metal kokulu havanın tiz notalarının yerini alan kokusu, santralinde çok ama çok uzun zamandır çalmayan telefon hatlarını çalıştırıyordu.

Bir de omuzları vardı. Giydiği iyi yıkanmış Aak gömleğinin altında, ısırıklarını aldıkça, ikinci bir sandviçin torbasını açtıkça, daha fazla su içtikçe yer değiştiriyorlardı. Kolunu her kaldırdığında, pazusu gömleğin kolunu öyle bir çekiyordu ki, dikişinin zorlandığını biliyordu ve kolu her aşağı indiğinde, gömlek rahat bir nefes almış, bir sınavı geçmiş gibi görünüyordu.

Nemden kurtuldukları için saçları kurumaya başlamıştı, dalgalar uzun uçlarda buklelere dönüşüyordu ve Gölge'nin vücudunun dokunamayacağı kadar yumuşak olacağına dair bir his vardı içinde. Gölge'nin duşunda kullandığı şampuan saçlarını pırıl pırıl yapmıştı - ya da belki de sadece kafasına sürdüğü sabundu.

Tuhaf, her neyse onun kokusunu alamıyordu. Genellikle çalıştığı spor salonunda, burnunu tüm vücut yıkamalarından, Biolage'lerden ve kolonyalardan uzak tutması gerekiyordu; insanların kokularını yapay olarak artırma ihtiyacı, yetersiz koku alma aralığının bir yansımasıydı.

Burnunun içinde ve boğazının arkasında bir erkek vardı- *Ahlan'a odaklan*, dedi kendi kendine. Yapması gereken şey- "Sana zarar vermeyeceğim."

Mahkûm konuşurken Ahmare sarsıldı ve heceler ne anlama geldiğini yakalamak zorunda kaldı.

"Bana bakıyorsun," dedi sandviçini bitirirken. "Ve günün nasıl geçeceği konusunda endişelendiğini tahmin edebiliyorum. O yüzden bunu aradan çıkarayım. Sana dokunmayacağım."

Libidosunun reddedilmenin acısını hissetmesi, kendi yüzünün şeklinde bir çukur bırakana kadar kafasını duvarlardan birine vurmak istemesine neden oldu.

Ranzayı işaret etti. "Orada uyuyabilirsin." Sonra yolun karşısındaki çıplak duvarı işaret etti. "Ben burada uyuyacağım. Ve her zaman o tetiğe sahipsin. Beni bir anda bırakabilirsin, öyle dememiş miydin?"

Evet, yaşadıkları bu boktan maceranın farklı noktalarında kendine bu gerçeği hatırlatıyordu. Ama şu anda ona bakmasının nedeni kişisel güvenliği için duyduğu endişe değildi, gerçek nedenini asla bilemeyecekti.

"Bana kardeşinden bahset," dedi mahkûm boş poşetleri toplarken, diğerlerini de içine alacak şekilde birini seçerek.

Ahmare derin bir nefes aldı ve konuşmanın sessizlikten daha iyi olduğunu düşündü. "1.80 boylarında, yani senden biraz daha kısa. Benimki gibi koyu renk saçlı. Gözleri benim yeşil rengimde. Benden altmış yıl sonra geldi. Çok heyecanlandım."

Ne kadar basit istatistikler. Bu Ahlan hakkında hiçbir şey anlatmıyordu, gerçekten.

Bir ısırık aldığı anda ekmeğin içinde yaptığı yarım aya baktı. "Canlı tel, Ahlan canlı *bir* teldi, yani Ahlan canlı bir tel. Ve bu baskınlardan önce harika bir özellikti, evi canlandıran bir şeydi. Ama annemle babam öldürüldükten sonra ..." Başını iki yana salladı. "Raydan çıktı. Bu bakımdan, ikimiz de tipe göre oynadık. Ben kendimi kontrol etmeyi iki katına çıkardım, o binlerce farklı yöne giden bir 1rework oldu. Ben reddettim

Kederimi düşünmek, kendimi savunma becerileri ve çok geç gelen silahları öğrenmeye gömmek. O, dikkatini dağıtabilecek her şeyin peşinden koştu."

Boğazını temizleyerek başını kaldırdı. "Bu sandviçi bitiremem. Sen de ister misin?"

Mahkûm elini uzattı ve o zaman mahkûmun on beş parmağından ikisinin tırnaksız olduğunu fark etti.

"Onları o kadar çok çektiler ki," diye açıkladı, "tekrar büyümeleri durdu."

"Özür dilerim," diye fısıldadı adam ona verdiği şeyi ağzına atarken ve tırnakları görünmesin diye elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kucağına koyarken.

"Chalen hikâyeye nasıl dâhil oldu?" diye sordu.

Konuşmak için ağzını açtı. Ama hiçbir kelime çıkaramadı.

Mahkûmun kaşları aşağıya indi, ama kaygılı görünmüyordu. Daha çok kötü anılar aklına geliyor gibiydi.

"Babam beni Chalen'e verdi," dedi ona. Kız geri çekildiğinde, adam gülümsedi. En azından o öyle olduğunu düşündü. Sakalından dolayı emin olmak zordu. "Babam çok batıl inançları olan bir erkektir ve eğer yeterince inanırsanız batıl inançlar katı gerçekler haline gelir."

"Anlamıyorum."

"Babam, doğrudan kendi soyundan birini öldürürsen, kendinin de ölümcül bir olaya sebep olduğuna inanıyor. Sanki ona göre, o ve ben özünde birbirimize bağlıyız ve eğer benim ölümüne neden olursa, bu intihar etmekle eşdeğerdir. O da ölecek."

"Hiç böyle bir şey duymadım." "Bu eski bir ülke olayı."

"Ben Yeni Dünya'da doğdum."

"Ben de öyleydim. Yine de eski yöntemler devam ediyor, değil mi?" Avuçlarını Aat'ın kalçalarının arkasına yerleştirdi ve onlara doğru eğildi. "Ayrıca bir gece onun peşinden geleceğime inanıyordu. Uzun bir hayat sürmeyi planlayan bir adam için zor bir durum. Kişisel Azrail'i dışarıdaydı, onu izliyordu, hata yapmasını bekliyordu ve yine de tehdidi ortadan kaldıramadı."

"Sanki onun katili senmişsin gibi konuşuyorsun."

"Olacağım."

Ahmare bunun üzerine gözlerini kırptırdı. "Neden?"

"*Mahmenime* tecavüz etti. Defalarca. Ben böyle doğdum. Ona bir kez sahip oldu ve duramadı. İhtiyacı olduğunda, onu tekrar tekrar aldı. Ona olan bağımlılığının doğası onu sakat bıraktı ve inanıyorum ki planı, doğurganlık döneminde son kez yaşar yaşamaz onu öldürmekti, tıpkı alem yapan lanet bir alkolik gibi. Ama sonra her şey bittiğinde, gençliğimi öldüremem meselesi yüzünden başının derde girebileceğini fark etti. Hamile kalıp kalmayacağını görmek için beklemek zorundaydı ve hamile kaldı. Onun da benim de doğum yatağında ölmemizi umduğundan hiç şüphem yok çünkü doğurduğu şeyin hamile kalma şeklinin intikamını alacağına dair sürekli kabuslar gördüğünü duydum. Anne/fetüs cenazesinde böyle bir şans yoktu ve sonra, dehşetin dehşeti, ben bir oğuldum. Sanki bir dişi intikam alacak kadar güçlü değil mi?"

"Yani seni başka biri öldürsün diye Chalen'e verdi."

"Bingo."

"O zaman tarikatın bir üyesiydiniz?"

"Tarikatın içinde doğdum, evet."

"Peki senin *mahmene* ne oldu?"

"Babam onu hayatta tuttu çünkü ona aşıkı ve varlığıyla ona işkence etmekten hoşlanıyordu. Doğal sebeplerden öldüğü anda beni Chalen'e gönderdi. Bunu daha önce de yapabilirdi ama ben ona benziyorum ve ne zaman göz göze gelsek sanki onunla birlikteymiş gibi hissediyorum. Hasta herifin teki." Uzun bir duraklama oldu. "Yine de beni severdi." Mahkûmun sesi çatallaşınca boğazını temizledi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama beni oğlu gibi severdi. Bunu nasıl yapabildi? Benden nefret etmesi gerekirdi."

"Bunların hiçbiri senin hatan değildi."

Kasvetli gözler onunkilerle buluştu. "Hayır, ben sadece onun katlandığı her şeyin yaşayan, nefes alan bir sembolüyüm. Roller tersine dönseydi onun gibi olamazdım."

"Bir *Mahmen*'in sevgisi evrendeki en büyük güçtür." Ahmare kendi ailesini düşündü. "Bu kutsaldır. Nefretten daha güçlüdür. Ölümünden de güçlüdür. Bazen günün ortasında uyanıyorum ve *Mahmen*'imin sevgisine yemin edebilirim."

eli omzumda ve tatlı sesi bana her şeyin yoluna gireceğini çünkü beni asla terk etmeyeceğini söylüyor. Sanki Fade'den bile beni izliyormuş gibi."

Ama eğer bu doğruysa, diye düşündü Ahmare, kardeşi nasıl bu kadar kötü bir yola girmişti? Eminim dişi onu da izliyordu?

"Bunu asla anlayamayacağım," dedi mahkûm.

Yeniden odaklandı. "Kabul etmek zorunda değilsin. Bunu kabul etmene bile gerek yok çünkü aldığın her nefes ve kalbinin her atışı bunu yapıyor. Efendin kötü olabilirdi ama sonunda sevgi kazandı, değil mi?"

Uzun bir sessizlik dönemi daha yaşandı.

"Hayır," dedi sonunda. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Bıçak kullanmada ne kadar iyisin?"

Mahkum soruyu sorarken, Ahmare'nin aklına bıçaklandığı an geldi-har-har-at decapitation.

"Ortalama," dedi midesi yuvarlanırken. "Neden?"

"Bunu halletmem lazım." Saçını ve sakalını çekiştirdi. "Makas ve ustura olmadan yardıma ihtiyacım olacak."

"Ayna," diye ekledi.

"Ha?"

"Bir aynaya sahip olmanız da iyi olur." Dizlerinin üzerine çöktü ve av bıçağının kılıfını çıkardı. "Ama yapabilirim. Babam eskiden düz bir kenarla tıraş olurdu ve bana nasıl yapılacağını öğretti."

"Oraya gitmemizin bir sakıncası var mı?" Duran başıyla ranzayı işaret etti. "Ağrım var."

Boyunu ve ağırlığını Aoor'un üzerine çıkardığında homurdandı ve kuru sonbaharda kırılan dallar gibi çatırdama sesleri geldi. Ayrıca bir ya da iki patlama sesi de kızın, bir kemik setine ihtiyaç duyup duymayacağını merak etmesine neden oldu.

"Kaç yaşındasın?" diye ağzından kaçırdı.

"Bu tür şeylerin kaydını tutmuyorum. Ama bu şekilde hareket etmek için kesinlikle çok gencim." Topallayarak geldi ve ince, çıplak şilteye otururken inledi. "Çok fazla kırık kötü şekillerde iyileşti."

Ahmare ayağa kalkmak için acele etmedi. Aksi takdirde, her yerinin ağrımadığı gerçeğini gösteriyormuş gibi hissediyordu.

Elinde bıçakla adama yaklaştığında, tanımadığı biri elinde hasar verebilecek parlak bir bıçakla ona doğru gelirken adamın bu kadar sakin bir şekilde orada oturmasına hayret etti.

Rollie'nin açık, yırtık boynundan akan kanın Mississippi deltası hiçbir uyarıda bulunmadan içeri daldı, meşhur müessesesinden uzak durmasını tercih edeceği düzen dışı bir davetsiz misafirdi. Tanrım, o ölümü bir daha hiç düşünmese çok erken olurdu. Sorun şu ki, bu kabzayı en son avucuna aldığı anda öldürmek için olduğu gerçeğini görmezden gelemezdi.

Şimdi, tıraş olmak içindi.

Bıçak gibi olabilir miydi? Merak etti. Katliamdan uzaklaşıp sıradanlığa dönebilir miydi? Bu doğrultuda, tüm bunlardan sonra, hayatta kalırsa nasıl biri olurdu?

Gölge'ye verdiği o el benzetmesini düşündü, Rollie'nin ölü parmaklarının hayatındaki büyük bölünmeye nüfuz ettiği ve huzurlu geçmişini kirlettiği benzetmeyi. Belki de kirlenme Rollie ile başlamamıştı. Belki de baskınlarla, ailesinin ölümüyle başlamıştı. Belki de her şeyin zehirli hale gelmesinin başlangıcı buydu ve şu anki durumu ailesinin dökülen kanının bir damlasıydı.

Belki de vardı, sonuç doğru olsa bile zaman çizelgesini yanlış anlamıştı. "Ee?" diye sordu mahkûm.

Onun önünde durmak için geldiğini fark etti ve onu görmeden sakallı yüzüne bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi tetiği arka cebine koyarken ve onu kesmeden o sakaldan nasıl kurtulacağına odaklanmaya çalıştı.

Adam uzanıp kızın elini tuttuğunda kız sıçradı ama adamın tek yaptığı ona tutunmak oldu; kaosun ortasında sağlam, şaşırtıcı derecede sakin bir çapa.

"Sorun yok." Sesi yumuşaktı. "Yeniden görmek istemediğin şeylerin ardında dünyanın kaybolmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Geri dönmek için acele etmeyebilirsiniz, sadece önümüzde saatler olduğu için değil."

Ahmare beklenmedik bir şekilde birleştikleri yere baktı. Adamın avuç içi onunkini gölgede bırakıyordu ama adamın teninin sıcaklığı tıpkı kendisinininkiyle aynıydı.

Başparmağı, tınaaksız, morarmış başparmağı, kadının üzerinde iki kez gezindi.

Sonra tutuşunu bıraktı ve çenesini yukarı eğdi, ne zaman olursa olsun hazırды.

Ahmare'nin gözlerinde oluşan yaşlar onu dalgalı hale getirdi. Nezaketten başka her şeyle başa çıkabileceğini fark etti.



Duran, kadının kesinlikle büyüleyici olduğunu düşündü. Ve geleneksel anlamda değil.

Bu onun fiziksel varlığıyla ilgili bile değildi. Aslında, mahkumiyet onu ele geçirdiğinde, onun hiçbir özelliğini tanımlayamadı. Onu göremiyordu bile.

Çünkü bu onun yüzüyle ya da vücuduyla ilgili değildi.

Ahmare ona kendini hissettirdiği için güzeldi. Hiçbir şey yolunda gitmezken şansın yaver gitmesi ya da sizi ezen bir ağırlığın beklenmedik bir şekilde hafiflemesi gibiydi. . ya da son nefesinizi verdikten sonra tam başınız batmak üzereyken ortaya çıkan kurtarma botu gibiydi.

Ve buna karşılık, çok uzun zamandır -belki de hiç- ilk kez karnında bir şeyin gevşediğini hissetti. Ne olduğunu anlaması bir dakikasını aldı.

Güvenlik. Onun yanındayken kendini güvende hissediyordu ve elinde dokuz inçlik bir av bıçağı olduğu düşünüldüğünde bu ironik değil miydi? Ama mesele şu ki, onun peşinden gelmeyeceğini biliyordu, sadece kendisini sevgilisine götürmesi için ona ihtiyacı olduğu için değil. Zalimlik onun doğasında yoktu. Gözlerinin rengi ve vücudunun şekli gibi, bir saldırgan yerine bir savunmacı, bir barışçı olduğu gerçeği de onun içsel bir parçasıydı.

"Sakaldan başlayacağım."

Kadının neden bahsettiğini anlaması bir saniyesini aldı. Doğru ya. Tıraş ve iki bit.

Çenesindeki büyümeyi en alt noktasında topladı. "Elimden geldiğince nazik olmaya çalışacağım, tamam mı? Canını yakarsam bana haber ver."

Bunu uzun zamandır duymamıştı, diye düşündü.

Bir çekme oldu ve başını yerinde tutmak için boynundaki kasları sıktı. Ve sonra kesmeye başladı.

"Çok sıkıcı," diye mırıldandı. "Kahretsin, özür dilerim." "Sorun değil. Yapman gerekeni yap."

Ne yapmak istiyorsan onu *yap*, diye ekledi kendi kendine. Yine de sesini çıkarmadı, çünkü birden sakalı, bıçağı, tıraşı düşünmez olmuştu. Başka şeyler, başka durumlar düşünüyordu.

Onu cesaretlendirebileceği zaman. Ondan bir şeyler isteyebilir. Ondan bir şeyler isteyebilir.

Gözleri kızın ağzına kilitlendi. Öyle konsantre olmuştu ki, alt dudağını bir taraftan dişlerinin arasına almış, keskin köpek dişleri yumuşak pembe Aesh'e bastırıyordu. Bacaklarının arasında, savaş pantolonunun fermuarının arkasında, cinsel organının kalınlaştığını hissetti. Bu tepki doğal olsa da bir saygısızlık işareti gibi görünüyordu, ama bunun için özür dileyemezdi -hele ki onu hiç şüphesiz rahatsız olacağı bir şeyi kabul etmeye zorlamadan.

Ne yazık ki ereksiyonu kesmek de mümkün değildi. Aletinin pantolonun dikişi tarafından boğulduğu gerçeği, yine de 1tting cezası gibi görünüyordu ve rahatsızlığın bir deAation'a yol açabileceğini umuyordu, büyük adam tekrar sıraya girmeye zorlandı-

Ani bir basınç boşalması başını geriye atmasına neden oldu ve kendini ranzada tutmak zorunda kaldı. Aşağı bakarak kadının sakalından ne kadar aldığını ölçtü. Altı santim. En az.

Düşünsenize, son tıraşından sonra yüzünde filizlenen her şeyin sonunu. On beş dakika içinde kafasının arkasına vurulacağını ve ardından yirmi yıl sürecek canlı bir kâbusun içinde uyanacağını bilmeden kendi kendine yaptığı tıraş.

Mahmen'in Fade töreni için temiz olmak istediği için özel bir özen göstermişti.

Ancak onun ölümüyle birlikte talihinin daha da kötüye gideceğini bilmeliydi.

"Kederim beni çok etkilemişti."

"Ne?" Ahmare bıçağıyla ona doğru gelirken "Ne?" dedi.

Çene çizgisine yakın bir bölümü ayırırken yana doğru bir çekiştirme oldu. O kesilince, biraz daha ilerledi. Ve tekrar. Tekrar. Tekrar. Ta ki şiltenin üzerine koyduğu şey tek ve uyumlu bir uzunluk yerine tutamlar olana kadar.

"Babamın ne yapacağını bilmeliydim," dediğini duydu. "Bunun olacağını görmeliydim. Ama onun ölümü beni çok üzdü." Ölümüne yol açan düşüşü hatırlarken gözlerini kapattı. "Midesinde bir sorun vardı. Yaklaşık bir ay önce yemek yemeyi bırakmıştı. Eğer insan olsaydı, kanser olduğunu söylerdim ama her halükarda, bir şeyler yolunda gitmiyordu ve onu bir hastaneye götürmenin yolu yoktu.

Şifacı. O son haftalarda, gittikçe zayıflarken, babam ona damarını vermekte ısrar ettiğinde onu bile kabul etmedi. Onunla gurur duyuyordum çünkü babamı reddetmek onu delirtiyordu ama onun hasta olduğunu bilmiyordum. Eğer benimle kalacağı anlamına gelseydi, ondan bir şey aldığında her zaman hissettiğim aşağılanmayı ve aciz öfkeyi seçerdim."

Aniden göz kapaklarını açtı. "Ama bu bencillik, değil mi? Yani, sırf ben yas tutmak zorunda kalmayayım diye ikimize de neye mal olursa olsun onun yaşamasını istemek."

"Bu normal." Kadın onun gözleriyle buluştu. "Sahip olduğunuz tek şey birbirinizmiş gibi görünüyor."

"Sanırım intikamımı aldığımı görmesini istedim. Yine de bundan hoşlanmazdı. O da senin gibiydi."

"Ben mi?" Kara kaşları kalktı. "İşte, bu tarafa eğ."

Başını onun nazik ısrarlarına bırakarak boyun eğdi. Yine de, eğer kız ondan kendi elini kesmesini isteseydi, bunu yapacağına dair bir his vardı içinde -Ve sonra bıçağını ona geri vermeden önce temizlediğinden emin oldu.

"İyi bir ruha sahipti," dedi. "Nazik bir insandı. Zarar vermek istemezdi. Tıpkı senin gibi."

Ahmare sert bir şekilde güldü. "Gecelerimi öz savunma öğreterek geçiriyorum. Her şey yumruklar ve tekmeler, hedef pratiği ve teknikle ilgili."

"Masum insanlar zarar görmesin diye."

"Sanırım bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim." Geriye yaslandı ve yaptığı işi değerlendirdi. "Diğer tarafa. Ve kıpırdamadan dur. Tenine yaklaşıyorum, keşke yumuşatmak için tıraş kremimiz olsaydı."

"Lavaboda akan su var. Ve bir kalıp sabun. Ya da en azından ben burayı inşa ederken böyle bırakmıştım."

Bıçağı indirdi. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Duran etrafına bakındı. "Bu benim büyük planımın bir parçasıydı ve şimdi sadece en iyi düzenlenmiş planların bir kalıntısı. *Mahmenim* odamızdan gizlice çıkmama yardım ederdi. Ne zaman bir şaşırtmaca yaratsa ve ben hava kanallarına girsem, kaçıp bir daha geri dönmeyeceğimi umduğunu biliyorum. Benim düşüncem onu dışarı çıkarmak, burada bırakmak ve babamı öldürdükten sonra onu almak için geri dönmektir. Hiçbiri bu şekilde olmadı."

Kaşlarını çattı ve düzgün bir şekilde Ahmare'ye odaklandı. "Biliyorsun... Tüm bunları kimseye anlatmayı hiç beklemiyordum."

"Özel olduğu için mi?"

Duran gözlerini kaçırdı. "Onun gibi bir şey."

Aslında, babasını öldürür öldürmez intihar etmeden ölmenin bir yolunu bulduktan sonra, Fade'de yeniden bir araya geldiklerinde, açılabilceği tek kişinin *mahremi* olduğunu düşünmüştü.

Bu onun nihai oyunuydu, eğer kendini öldürürsen Solgunluk'a giremezsin şeyindeki boşluk.

Belki de tüm bu öbür dünya hikâyesi, babasının kendi gençlerinin ölümüne neden olup da yaşayamayacağına dair inancı gibiydi. Belki de sadece batıl inançtı. Her halükarda, ölümlü varoluş hakkında öğrendikleri göz önüne alındığında - ve bu Chalen'in pençelerini ona geçirmesinden önceydi - sahip olduğu tek sevdiğiyle sonsuza dek birlikte olmak için dünyadaki ölümlü süresini atlamak hiç akıllıca görünmüyordu.

Ama şimdi ... bu dışının gözlerine bakarken, kendisinin bu konuda bir değişim geçirdiğini hissedebiliyordu.

Ahmare onun burada kalmak istemesine neden oldu. Bu çılgınca bir konuşma olsa bile.

Ahmare, sabun ve suyun bir nimet olduğuna karar verdi. Onlar olmasaydı Duran'ın yüzünü bir Cadılar Bayramı maskesine dönüştürebilirdi.

"Tamam, sanırım işimiz bitti."

Geri çekildi ve ortaya çıkardığı şeyden başka bir şeye bakamadı. Tıraş sırasında onu kesmemeye o kadar çok dikkat etmişti ki, yüzüne dair hiçbir izlenim edinememişti. Şimdi, aşırı büyümenin ortadan kalkmasıyla, sanki onunla ilk kez karşılaşmış gibiydi.

Yanaklarında çukurlar vardı ve çene hattı çok keskindi. Hesapçı ve saldırgan olan gözleri şimdi temkinli görünüyordu.

Dudaklar hayal ettiğinden bile daha güzeldi.

"O kadar kötü, ha," diye mırıldandı sabunlu su dolu kâseyi ve kullandığı bezi bir kenara koyarken.

Ahmare ona tam tersine çekici olduğunu söylemek istedi. Çok çekici. Tek kelimeyle güzel. Ama bazı şeylerin söylenmeden kalması daha iyiydi.

Keşke bunlar düşünülmeden kalsaydı.

"Benim kafamı da tıraş edecek misin?" diye sordu. "Oh, Tanrım ... saçlarımı değil."

"Benim bitim yok, biliyorsun."

Bunun üzerine göğsüne uzandı ve karşı kolunun dışını kaşıdı. Muhtemelen böcek ısırığı. Onda da vardı ama en azından kene olmadığını biliyordu. Çalıların arasından geçtikten sonra, eğer insan olsalardı, Lyme hastalığının taşıyıcılarıyla kaplanmış olurlardı, ama vampir kanı bu tür hastalıklar söz konusu olduğunda haftanın her gecesi deet'i yenerdi.

Kan emiciler, ne yazık ki sivrisinekler için geçerli olmayan, her iki yöne de uzanan profesyonel bir nezaket.

"Sağların ..." Sebepsiz yere ağzını sildi. "Şey, kesilemeyecek kadar güzel."

Kahretsin. Az önce onunla konuşulmaması gereken bir şeyi mi paylaşmıştı? Evet, şok olmuş yüz ifadesine bakılırsa, paylaşmıştı.

Yine de Duran'ın her yeri güzeldi, sadece hayatta kalan birinin olabileceği şekilde. Öyle bir zulümden geçmişti ki, derisindeki tuzlu yara izlerinin yol haritası ona neler yapıldığını fazlasıyla anlatıyordu. Ve bir şekilde dayanacak kadar güçlü olması ve diğer taraftan deli, kötü ya da bitkisel hayata girmemiş olması, onu tanıdığı herkesten daha güçlü kılıyordu.

Tanrım, o spor salonlarında ağırlık kaldıran, peynir altı suyu proteini hakkında endişelenen ve sadece kendi kafalarının içinde yaşayan ve tezahürat yapan bir hayran kitlesinin önünde poz veren o insanlar, bu erkeğe kıyasla gücün CGI'larıydı.

Ve yine de Duran'ın iç çekirdeği ne kadar güçlü olursa olsun -karın kaslarından bahsetmiyordu- burada onun önünde oturuyor, ne kadar çılgınca görünse de nasıl görüldüğünü umursadığını düşündüren bir utangaçlıkla ona bakıyordu.

Onun fikrinin önemli olduğunu.

Ondan hoşlanmasını istediğini. Ondan etkilenmesini. İçinde bulundukları çılgın koşullara rağmen biraz olsun büyülenmesini.

"Öyleyim," diye
fısıldadı. "Sen ... ne?"

"Senden etkilendim." Boğazını temizledi. "Şu anda bunu merak ediyorsun, değil mi?"

Gözleri o kadar hızlı kaydı ki, kendini ranzanın kenarında tutmak zorunda kaldı. "Nereden bildin?"

"Sorun yok."

"Hayır, değil."

"Sana istediğin cevabı vermemişim gibi davranma." Cesaretinin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen kaybedecek bir şeyi olmadığı içindi. "Aslında memnun oldum."

"Ekürinin neye benzediğini umursayacak kadar küçük görünmüyorsun."

"Hâlâ böyle hissedebildiğimi bilmek güzel." Adamın bakışları tekrar ona döndüğünde omuz silkti. "Çok uzun zaman oldu. Düşündüm ki... Sanırım seksin artık hayatımın bir parçası olmayacağını düşünmüştüm. Baskınlar, ailemi kaybetmek ve eski hayatım bu yanıma alıp götürmüştü. Bunun doğru olmadığını bilmek güzel."

"Bu doğru değil."

Ondan bir adım geri çekildi ve boğazını temizledi. "Özür dilerim. Sanırım bazı şeyleri yanlış anlamışım."

"Hayır, o değil." Başını iki yana salladı. "Bu sadece sana ya da bana yardımcı olmayacak bir komplikasyon."

"Anlaştık. Ama senden bir şey beklemiyorum, biliyorsun."

Kendini ondan uzaklaştırdı ve botlarının tabanlarını çıplak metal Aoor'un üzerine koydu. Ayağa kalkarken de yavaş hareket ediyordu, kız bunun ağrısından kaynaklandığını düşündü. Ama sonra . . .

Kalçalarının önünde sert bir çıkıntı vardı. Kalın, sert bir çıkıntı.

"Özür dilerim," dedi kabaca. "Sana oraya gitmeyeceğime söz vermekten başka bir şey yapamam. Sana zarar vermeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiylim."

Sanki onunla seks yapmak onun için acıdan başka bir şey olamazmış gibi. Sanki o kirliymiş gibi.

Ahmare burada sığınakta geçirecekleri zamanı, onları güneşten koruyan bu paslanmaz çelik yol kenarı görevinde birlikte kapana kısılmış olarak geçirecekleri saatleri düşündü.

Bir insanın kimi istediği gizemliydi. Ve sadece bazen mantıklı geliyordu.

"Saç bekleyebilir," dedi homurdanarak. "Hadi biraz uyumaya çalışalım. Dediğim gibi, sen ranzayı al, ben de yatağı alacağım. İkisi arasında pek fark yok."

İnsan yapımı bir evrende alacakaranlık.

Duran onların paslanmaz çelik dünyasında Tanrı'yı oynadı, ışıkları azalttı, metalin parıltısı sahte bir kasvet yarattı. Neredeyse karanlıkta, Ahmare'nin yattığı ranzanın karşısındaki Aoor'a oturdu, sırtını duvara dayadı, bacaklarını önüne uzattı. Onun nefes alışını dinlememeye çalıştı. Kokusu üzerinde durdu. Rüzgârlığını çıkarıp yastık olarak kullanırken çıkan hışırtıyı duymamaya çalıştı.

Onun için bir battaniye getirmeyi düşünmeliydi.

Zaman ilerledikçe ve sessizlik saç gömleği boyutlarına ulaştıkça, ışığın eksikliği duyularını ve ona olan bağlılığını artırdı. Ama bunun zaten olmayacağından emin değildi.

Daha fazla shuAing ve çevresel görüşü sayesinde, şimdi ona dönük olduğunu söyleyebilirdi. Ona doğru bakma konusunda kendine güvenmiyordu. Eğer bakarsa, ayağa kalkıp yanına gitmesi ve ona uzanması için daha yumuşak bir şey vermesi gerekebilirdi.

Üzerinde yatacak çıplak bir şey.

"Duran adını nereden aldın?" diye sordu.

Gözlerini kapadı ve onun dudaklarında kendi adının tadını çıkardı. Bu onu bir şekilde kutsanmış hissettirdi.

Tamam, bu çılgıncaydı. Ama sorun şu ki, bu sessiz, loş alanda, bu dışıye karşı duyguları duyuları kadar genişti ve onunla geçirdiği bu zamanla ilgili her şey bir ufuk gibiydi, altında seyahat edebileceği, kötü havadan güvende ve her türlü zarardan korunmuş, hiç sahip olmadığı bir eve geri dönebileceği geniş bir gökyüzü.

Ne bir varış noktası ne de daha önce hiç gitmediği bir yer olmasına rağmen ona geri döndü.

Kendi kendine, bunların hepsinin aralarındaki kimyanın yarattığı bir yalan olduğunu söyledi. Bunun dışında... bazen bir şeyleri yeterince derinden hissettiğinizde, sanrıların gücü öyle bir hal alıyordu ki, gerçeklik en azından geçici olarak yeniden düzenlenebiliyordu. Tarikatta gördüklerinden dolayı bunu biliyordu. Bağlılığın insanlara neler yaptığına ilk elden tanık olmuş, yozlaşmış bir ölümlüyü, her parçasını bir başkasına teslim etmeye hazır kayıp ruhların gözünde bir kurtarıcıya dönüştürmesini izlemişti.

Böyle bir şeyin başına asla gelmeyeceğine dair her zaman yemin etmişti.

"Fark etmez," diye mırıldandı, onun ismiyle ilgili sorusunu yanıtlarken.

"Yani babandan mı geliyor?"

"İnsanların beni bu isimle çağırmasında ısrar ediyor, evet."

Kaşlarını çatıyordu, diye düşündü ona bakmadan. Onun bir şeyler düşündüğünü hissedebiliyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Az önce sordun."

"Baban tam olarak kim?" "Bu

önemli değil-"

"O *Dhavos*, değil mi?"

Duran kollarını başının üzerinde gerdi ve sırtını kırdı. Başka bir durumda olsa soruyu geçiririr, gerekirse odayı terk ederdi. Bu sefer öyle bir şans yoktu.

"Evet," dedi bir süre sonra. "Öyle. Adı Excalduran."

Nefesini verirken, nefesinin onu terk ediş şekli, uzun, yavaş ve alçak, kelimelere dökmediği için takdir ettiği bir özür dilerim oldu.

"Demek saat sabahın sekizi," diye mırıldandı.

Duran kaşlarını çatı. "Gerçekten mi?"

"Biliyorsun," diye devam etti, "kendime yalan söylüyordum. Kafamda, burada on iki saat kalacağımızı söylüyordum. Gün ışığına ancak bu kadar izin verebiliyordum. Ama yaz olduğu için mi? Sanırım on beş. En azından."

"Zaman çabuk geçecek."

Zaten öyleydi. Tanrım, konuyu değiştirdiği için çok mutluydu.

Kendini yeniden konumlandırı. "Aslında, her zaman olduğu gibi geçecek. Dakikaların uzunluğu değişmiyor ve bir saati oluşturmak için gereken dakika sayısı da değişmiyor. Ama adamım, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor."

"Bu doğru."

Ne söylediğini bilmiyordu. Kadının sesi vücudunu okşuyordu ve adam yeniden kalınlaşıyordu. Tekrar sertleşiyordu. Daha önce böyle bir şey için endişelenmek zorunda kalmamış biri olarak, erkek seksinin sakıncaları hakkında yeni bir kavrayışa sahipti.

"Kokun değişmiş," dedi daha alçak bir sesle.

Duran gözlerini kapadı ve başının arkasını düz duvara çarptı. "Özür dilerim."

"Olma."

"Uyumaya gitmeliyiz." Harika bir öneri. Evet. "Bu-" "Ben bakire değilim."

Ağzı açık kaldı. Sonra onun başka bir erkekle, herhangi bir erkekle birlikte olması fikrini düşündü. Kıskançlık kanını sebepsiz yere kaynatırken, Chalen'in muhafızlarını düşünerek kendini yeniden yönlendirdi.

"Ben de değilim," dedi sıkıca.

"Hiç çiftleştin mi? Bir *shellan* var mı?" "Hayır."

"Güzel. O zaman kendimi suçlu hissetmeme gerek yok. Bu arada ben de bekarım. Baskınlardan önce bir ya da iki erkek vardı ama ciddi biri yoktu. Eve, ailemin yanına getirdiğim kimse olmadı."

Duran ellerini yüzüne götürdü ve ovuşturdu.

"Benim sahip olabileceğim gençlerle asla tanışamayacak olmaları çok üzücü," diye devam etti.

Alabileceğim herhangi

bir *cehennem*."

"Buna sevindim."

"Affedersiniz?" dedi sertçe.

"Hayır, hayır." Ellerini indirdi. "Öyle demek istemedim. Bunun diğer tarafında bir şey varmış gibi düşünmene sevindim. Hayatın devam ediyor. Mutlu bir geleceğe odaklanmak iyi bir şey."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedi.

Hâlâ benden çok öndesin, diye düşündü.

Bu yüzden aralarındaki mesafeyi aşmıyordu. Kız ne kadar açık görünürse görünsün ve onu ne kadar isterse istesin, Nexi'ye yanlışlıkla yaptığını ona bilerek yapmayacaktı.

Tek gol. Tek bir hedefi vardı. Ondan sonra, bir bombayı patlatmak için görevini tamamlayan bir fûnye gibi, varlığı sona erecekti.

Kelimenin tam anlamıyla.

AHMARE zaman hakkında söylediklerinde ciddiyydi. Saniyelerin, dakikaların ve saatlerin temel olduğu, sizin algınıza rağmen değişmediği doğruydu. Ama lanet olsun, bir dağın toprak eteğiyle korunan bu sessiz, karanlık sığınakta, o ve mahkûm sonsuzluğun içine girmişlerdi.

Duran'dı o.

O ve *Duran* garip bir tür sonsuzluğa girmişlerdi, sanki tüm zaman vücut ısılarına göre mükemmel bir şekilde ayarlanmış, sakın, ılıman bir göletti ve tamamen, tamamen *durgundu*, öyle ki bu suya dalmak için attıkları tüm adımların farkında değillerdi. Aslında, içsellik yanılsaması o kadar eksiksizdi ki, kardeşinin gerçekliği bile acısının bir kısmını kaybetmişti. Ahlan'ın durumunu unutmuş değildi; daha çok, motive olduğu o aciliyet duygusu, ya tamam ya devam tepkisinin yarış pistinde kendini tüketmiş ve kenardaki bir bankta soluklanıyor, bir sonraki koşuya hazırlanırken su yutuyor ve nefes nefese kalıyordu.

Dışarısı güvenli bir şekilde karardığı anda paniği geri gelecekti. Ve onun yerine, farklı bir dürtü onu tüketiyordu.

Yolun karşısında Duran'ın vücudu her türlü uyarılma sinyalini veriyordu: Birincisi, o koyu baharatlar. Bir diğeri, çok fazla hareket ediyordu; bacak bacak üstüne atarken botları gıcırđıyor, boğazını temizliyor, tekrar gerinirken omuzları atırdıyordu. Ve tekrar. Ve . . . yine.

Derisinin altında ne tür karıncalar olduğunu çok iyi biliyordu. Omurgasındaki karıncalanmayı. Damarlarında biriken ama bir türlü azalmayan sıcaklığı.

İlk önce aralarındaki cinsel gerilimi harekete geçirmesini umuyordu ve bu korkakça bir hareketti. Ne kadar ezike bir hareketti.

Eğer ilk öpüşen o olsaydı, kendi seçiminden sorumlu olacaktı: Sanki bu şekilde olduysa, erkek kardeşi talip olduğu ve kendisi bir yabancıyla öpüştüğü için kendini suçlu hissetmesi gerekmiyordu.

Gözlerini kapatarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve saçmalamayı kesip uyumaya karar verdi.

İki saniye sonra oturuyordu. Ağırlığını ayaklarının üzerine veriyordu. Ona doğru gidiyordu.

Aralarındaki boş ama bir şekilde tamamen darmadağın olan alanda iz bırakan kişi olmak. Ve tıpkı zamanın çarpıtılması gibi, mesafe de çarpıtılmıştı; onları ayıran on beş metre boyunca kilometrelerce yürümüştü.

Duran, kadın onun önünde durduğunda kısık bir sesle küfretti. "Bana hayır diyebilirsin," dedi, "ama özür dilemeyeceğim." "Şu anda o kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Hangisi?"

"Önemli olan."

Kendini aşağıya indirerek, dizlerinin üzerinde durarak onun uzanmış bacaklarının üzerine oturdu. Elleri gömleğine gitti, yumuşak kumaşı bulup altındaki sert göğse bastırdı. Öne doğru eğildiğinde başını bir yana eğdi ve tereddüt etti.

Donmuş gibiydi. Tepki vermekten aciz. Şok olmuştu, sanki ne bekleyeceğini bilmiyordu. Yine de onu itmiyordu. Tam tersine. Ve o koyu baharatlar şimdi burnunda kükrüyordu, onu daha da sarhoş eden yoğun bir erotik koku.

Dudakları ayrılırken sertçe yutkundu. "Lütfen..." diye fısıldadı. "Yap şunu."

Ahmare ağzını onunkine doğru indirdi. Adamın uyarılmışlık seviyesine bakarak, ensesinden tutup öpücükle birlikte sertleşeceğini düşündü. Bunun yerine, Ahmare ona yumuşakça dokunduğunda gözlerini kapattı ve dudaklarının altında dudakları titredi - ta ki Ahmare onları tamamen yakalayana kadar. Sonra karşılık verdi, onun hareketlerini, okşamalarını, okşayışlarını, dürtüşlerini yansıttı.

Diliyle içine girdiğinde nefesi kesildi. İnledi. Kalçalarını salladı. Kadının altında vücudu sımsıkı gerilmiş, avuç içleri kadına dayanmıştı. Aoor, kendini yerinde tutarken kolları titriyor, bacak kasları kasılıyordu.

bir dizi spazm. Kısıtlamayı takdir etti, gerçekten takdir etti.

Bu ona eski tarzda saygı duyduğu anlamına geliyordu. Ama onun istediği bu değildi.

Öpüşmeyi keserek dizlerinin üzerine oturdu ve onu harekete geçirmek için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Öpüşmek güzeldi, öpüşmek harikaydı, ama bunun amacı başlangıç değildi ve işleri bir sonraki seviyeye taşıyacak kişi olmaya isteksiz görünüyordu.

Gömleğinin alt kısmını pantolonunun bel bandından çekip çıkarırken, Under Armour'ın bu ince, uzun kollu vücut döşemesini egzersiz sırasında "teri emmesi" ve "örttükçe serinletmesi" için nasıl ürettiğine dair aptalca bir düşünceye kapıldı. Spor salonundaysanız ya da koşuyorsanız iyi özellikler.

Bu özel sıcak ve sıkıntılı durumda tamamen alakasız.

Alakasızdan da beter.

Bir engel.

Duran'ın gözleri fileyi kavradıkça yanıyordu ve her iki elinde bir araba varmış ve pazu kıvrımları yapıyormuş gibi nefes alıyordu. Ona göstermek üzere olduğu şey, Duran'ın pür dikkat kesildiği göz önüne alındığında, oksijen endişesinden çok görmeye ihtiyaç duyduğu türden bir şey gibi görünüyordu.

Bir erkeğin tek kelime etmeden size güzel olduğunuzu söylemesi ne kadar komik.

Ahmare gömleği yavaşça kaldırdı; bunu, işleri geciktirmek istediği ya da tereddütleri olduğu için yapmıyordu. İfşa anının tadını çıkarmak istiyordu.

İçindeki spor sutyeni dışında unuttuğu bir şey vardı.

Tiştörtü kaldırıp bir yere fırlatırken umursamadı, ona göğüslerini göstermek istemişti. Onun yerine, merhaba Şampiyon.

Duran fark etmemiş gibiydi. Sanki altındaki Aesh'i hayal ediyormuş gibi sıcak gözleriyle geniş kayışları ve dar paneli izledi.

"Benim için al," dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

Yan tarafındaki titreme daha fazlaydı ama emre itaatsizlik etmedi. Başparmaklarını geniş bandın alt kenarından geçirerek sıkı naylonu yukarı doğru çekti.

Göğüsleri serbest kaldı, zıpladı, meme uçları kumaşın sert darbesi sayesinde sıkılaştı ve karıncalandı.

Duran bundan daha ileri gidemedi. Spor sütyeni koltuk altlarına sıkışmış, göğüsleri üstte sıkıştırılmış, altta ekstra dolgun haldeyken çıkarma işini bıraktı. Doğrulup ağzını ona dayadı, meme uçlarından birini emdi ve sıcak, ıslak diliyle onu yaladı.

Ahmare başının geriye düşmesine izin verdi ve adam güçlü bir kolla gövdesini yakaladı. Uzun saçlarını okşarken, tatlı çekiştirme, kayma ve yeniden yakalama, diğer tarafa geçiş sırasında inledi. Ve temas sadece tek bir yerde olsa da, bunu her yerde, teninin her yerinde ve vücudunun her yerinde hissetti.

Özellikle de bacaklarının arasında.

Şimdi öpüşmeye geri dönmüştü ve pozisyonlar değişiyordu. Onları hareket ettiriyor, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kaydırıyor, bildiği kadarıyla bir şilte olabilecek sert Aoor'a sırtını dayıyordu. Adam onun üzerine uzandığında, garip, aşırı duyarlı bir uyuşukluk onu ele geçirdi ve tıpkı şimdi Aush'un bedenini kendi bedenine, giysilerine ve onun her şeyine karşı hoş karşıladığı gibi bunu da hoş karşıladı, tam bir hayal kırıklığı.

Bu sorunu çabucak çözdü.

Spor sütyenini sonuna kadar sıyrarak, Aak gömleğinin düğmelerine yöneldi. Sırayı aşağıya doğru kaydırırken parmakları özensizdi ve sonra iki yarıyı ayırıyor, pürüzsüz bir ten, sert kaslar ve altında volkanik bir sıcaklık buluyordu.

Pantolonların her iki tarafta da olması gerekiyordu, ama o bir süre olduğu yerde kaldı, tıpkı bir dağcı gibi, gittikleri yer zirve olsa bile kaçırılmaması gereken bir anahtar deliği manzarasının tadını çıkarıyordu. Adam ondan çok farklıydı; kasları ve kalın, ağır kemikleri, özellikle de çıplak meme uçları adamın gövdesiyle buluştuğunda kendini kadınsı hissetmesine neden olacak türdendi.

Bağımsız yanı, Chalen'in şatosuna silahsız ve ölü bir adamın başını taşıyarak girmiş olan güçlü yanı, içinde bir yerlerde bir erkeğin onu kovalamasını, yakalamasını ve içine girip boynundan sertçe ısırırken onu zapt etmesini isteyen evrimleşmemiş bir dişi olduğu fikrinden rahatsız oluyordu. Onu kendisininmiş gibi işaretlerken. Erkek, dişinin arzuladığı bir egemenlik kurarken. Kokusunu onun her yerine bırakırken.

Onun içinde.

Evet, onun modern tarafı bu tür erkek maskaralıkları olmadan da yapabilirdi. Ama şu anda aralarında olan şey modern değildi; çok eskiydi. Türün kendisi kadar eskiydi. Ölümlü varoluşun temeliydi, bir sonraki neslin yaratılmasıyla ölümsüzlüğe açılan kapıydı.

Kalçalarını ayırarak onu daha da üstüne çekti ve Duran hemen boşaldı, vücudu bacaklarının arasına girdi, sert seksinin çıkıntısı pantolonlarının arasından kadının göbeğine doğru itildi. Adam kızın içine doğru yuvarlanıp geri çekilmeye, ikisini de okşamaya başladığında, geniş, sıcak ve nasırlı elleri kızın göğüslerine doğru uzandı, hatlarını öğrenip okşadı. Derinden öpüşerek birlikte hareket ettiler, ritimlerini düşürdüler, yakında gelecek olan çıplak penetrasyon için bir kıyafet provası yaptılar.

Kadın ellerini aralarına soktuğunda, adam kalçalarını yukarı kaldırarak kadının Ay'ını çözmesi için gereken boşluğu yarattı. Belden aşağısını tekmeleyerek öpüşmeye devam etmeye çalıştıklarında, verimsiz ve çıldırtıcı bir sevişme başladı.

İç çamaşırı yoktu. Onunkiler önemli değildi.

Ve sonra tamamen çıplak kaldılar.

Duran ten tene çok yakındı. Elleri ve ağzıyla gidebileceği o kadar çok yer vardı ki.

Ama bu daha sonra olacaktı. Önce bu temel birliktelik. Sonra keşif.

DURAN HİÇBİR ZAMAN intikamdan daha içgüdüsel, daha tüketen... daha önemli... bir şey olabileceğini düşünmemişti. Şimdiye kadar deneyimlediği diğer her şey, dikkatini dağıtan şeyler kategorisindeydi; ceplerinden dökülen bozuk paralar gibi manzaralar, kokular, düşünceler ya da hisler... Kaybettiklerini ya da görmezden geldiklerini durdurup geri almasını sağlayacak kadar değerli hiçbir şey yoktu.

Ancak *bu*, onu intikamından bile daha fazla tüketti.

Ahmare'yi tatmak, tenini kendi teninde hissetmek, nefesinin kesildiğini ve sonra nefes verirken patladığını duymak, bunların hepsi, babasının zalimliğinin ve mahremlerinin suiistimalinin farkına vardığından beri ilk kez, başka bir ihtiyacın niyetinin ve niyetlerinin direksiyonunu ele geçirdiği ve tartışmayacağı bir rota çizdiği bir duyu ve his batmasıydı.

Tek yapmak istediği gaza basmaktı. Ve şimdi o andı.

Ahmare kalçalarını eğdiğinde ve ereksiyonunun ilk fırçasını onun sıcak çekirdeği üzerinde hissettiğinde, geri dönüş olmadığını biliyordu.

Aslında bu muhtemelen onu hücreindeki şelalenin uzak tarafında hissettiği anda doğruydı.

Bazı şeyler kaçınılmazdı.

Bazı sıçramalar, siz uçurumun kenarından geçtiğinizin farkında olmadan yapıldı. Bazı şarkılar sizi büyümlü bir şekilde çağırdı.

Ama şimdi bocalıyordu. Buna kadar her şey o kadar pürüzsüz olmuştu ki, sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmışlardı, her ne kadar bu onun için her açıdan ilk olsa da ve belli ki onun için yeni bir şey olsa da. Ama şimdi etrafı kurcalıyordu, her yanlış yönlendirilmiş neredeyse orada, yarım

Kalçalarının itiş gücü, onu ihtiyaç duydukları yere ancak şans eseri ulaştıracak türden kör bir navigasyondur.

Kelime oyunu yapıyorum.

Ahmare giderek aciliyet kazanan bu sorunu, tıpkı ikisinin de pantolonunu indirirken yaptığı gibi, aralarına uzanarak çözdü. Ahmare'nin eli ona dokunduğunda nefesi kesildi, o kadar büyük bir elektrik çarpması oldu ki yıldızları gördü ve dehşetle orgazm olduğunu düşündü. Ama hayır. Şok geçtiğinde, adam hâlâ sertti ve kadının üzerinde bir pislik bırakmamıştı-

Vücudu ne yapacağını biliyordu.

Bağlantıyı kurar kurmaz, bir şey onu ele geçirdi, kalçaları öne doğru itildi ve onu tutuşunun derinliklerine sürükledi. Belli belirsiz, omuzlarında bir çizgi olduğunu fark etti, başını geriye atıp bir iniltiyle gövdesine doğru yükselirken tırnakları onu ısıırıyordu. Onu bayıltmamak için başının arkasını avucunun içine alan adam yavaş hareket etmek istedi ama öyle bir şey yapmadı.

Kalçalarının beşiğine doğru pistonlayarak, dudakları inen dişlerini sıyrarak, iki nedenden dolayı onu şimdi değil ısırma ihtiyacı duyarak ona vurdu: Birincisi, sormamıştı ve o da kabul etmemişti, ama aynı zamanda yavaşlaması, belki de durması gerekecekti.

Ve bu imkansızdı.

Her girişinde ve her geri çekilişinde ivme kazanıyordu ve kadın da onunla birlikteydi, onun ritmine uyuyor, daha fazlası, *daha* hızlısı, *daha* sertti, *daha fazlası* için duyduğu açgözlülüğü yansıtıyordu. OP uzakta, yıldırım hızıyla ona doğru geliyordu, zevkin son noktasıydı ve zihninin arkasında, Chalen'in zindanından arabasına doğru koştuğunu hatırladı, optik bir yanılsama onu aracın tam tersi yerine ona doğru koştuğuna inandırdı-

Gerçekliğin araya girmesi, göğsünden aşağıdaki toprağa saplanan bir kazık gibi onu topraklamakla tehdit etti ve Ahmare ile dansında adımını kaybetti, beyni ona çelme taktı, ritmi bozuldu.

Yine de endişelenmemeliydi.

Tek yapması gereken onun gözlerine, güzel, ışıltılı gözlerine bakmaktı ve o ana geri dönüyordu.

Bakışları birbirini bulduğunda boşaldı ve bu o kadar inanılmazdı ki, bu sefer adam yavaşladı çünkü deneyimin tadını çıkarıyordu, onunla bağlantısını kaybettiği için değil. Zevk ona geldiğinde, yüzü buruştu ve vücudu sertleşti ve ereksiyonunun etrafında, onun lezzetli tutuşunun sıkılaştığını ve serbest kaldığını hissetti-

"Duran . . . oh, Tanrım, *Duran*."

Daha önce hiç kimse onun adını böyle söylememişti. Kızın nefesinin kesilmesi ve ona tutunması, nefesinin ciğerlerinde donup kalması onu büyüledi. Cennetteydi ve onu oraya kendisinin koyduğunu biliyordu ve bu, vücudunun hissettiği şeyden bile daha fazla, inanılmaz bir deneyimin en iyi kısmıydı.

Ayrıca durmaya da niyeti yoktu.

Adam kalçalarını döndürüp onu içten okşarken, kadın tekrar onun adını söyledi ve ellerini omuzlarına götürdü, yarım ay şeklindeki tatlı acı onu gülümsetti çünkü ondan kan almasını istiyordu. Hayatlarının geri kalanında onu kendi zevki için kullanmasını, vermesi gereken her şeyi almasını, onun her parçasını kabul etmesini istiyordu.

O itmeye devam ettikçe, kadın da orgazm olmaya devam etti. Ve tamamen onun için neyin işe yaradığına odaklandı. Onu inleyen şeye. Dizlerinden birinin arkasını kavrayarak ve bacağına yukarı kaldırarak nasıl daha da derine inebileceğine.

Ona bu fikri neyin verdiğini bilmiyordu. Ama kızın verdiği tepkiye bakılırsa bu dahiyane bir fikirdi.

Duran işinin bittiğini anladı çünkü gerginlik onu tamamen terk etti ve elleri sırtından kayarak sert zemine düştü.

Durdu. Ve onun yorgunluğuna gülümsedi, ne kadar huzur verici olsa da. Ama sonra "Peki ya sen?" dedi.

Kadın cam gibi gözlerini ona odakladığında Duran kaşlarını çatı.

"Seninle de ilgilenmemiz gerekiyor," diye ısrar etti, kelimeleri heceleri ayırt edecek gücü yokmuş gibi birbirine ekleyerek.

Adam hâlâ cevap vermeyince uzanıp yüzünü okşadı; sonra başını kaldırdı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Ağzı onunkine yapıştığında ve sonra dili onun içini yaladığında, kendi ihtiyaçları yeniden alevlendi ve onun haklı olduğunu fark etti. Orgazm olmamıştı. Hâlâ onun içinde taş gibi sertti.

"Benim için gel," dedi ağzının içine.

Sonra kendini ona doğru çekerek, tüm bunların amacı olan sürtünmeyi yeniden yarattı. Gözlerini kapatarak onun içinde olmaya, kaygan ve sıkı olan her şeye, sıcaklığın sıcaklığına karşı hissine konsantre oldu.

Daha hızlı.

Daha sert.

Daha hızlı . . .

. . . daha sert.

Ulaştığı son nokta ona gelmeyi reddetti, herhangi bir orgazm ona doğru giden yol boyunca durdu, hisler sadece serbest bırakmanın devrilme noktasına ulaştı ... ama sonra bir barikat varmış gibi daha ileri gitmedi. Ya da silahlı bir korumanın olduğu bir güvenlik kontrol noktası daha doğrudur.

Alnından boncuk boncuk ter aktı ve gözlerindeki acıyı sildi. Uyarılmasının nerede olduğuna, ne yaptığının ve kime yaptığının odaklanarak, tekrar o ana kapılmasını istedi. Aksi takdirde, kontrol edemediği şeylerin onu ikinci kez aşağılayacağından endişe ediyordu.

Başka bir pozisyon, farklı bir ritim dener. Gözlerini sıkıca kapattı. Ona bakmak için gözlerini açtı.

Sonunda durdu ve bir kolunu ona doğru uzatarak kendini tuttu. Nefes almaya çalışırken tutkudan değil, efordan nefes nefese kalmıştı.

"Sorun yok," dedi elini adamın sırtının sıcak, buharlı düzleminde gezdirirken. "Sadece kendini bırak."

Gözlerini kapatarak bir kez daha dener, bu sefer farklı olacağından emindi. Bu sefer normal olacak ve normal olanı yapacaktı ve sonra birbirlerine sarılacaklar ve muhtemelen güneş batmadan ve gerçekliğe geri dönmenden önce iki veya üç seans daha yapacaklardı. Dişlerini sıktı, kalçalarını salladı, sanki bu sorunu halledecekmiş gibi vücudunun alt kısmına bastırdı. Sanki orgazmı kendisinden zorla çıkarabilirmiş, cinsel kabızlığa bir çare olabilirmiş gibi.

Tüm bu çabalar hedefini korkutuyor gibi görünüyordu. Hayır. Git.

Duran göz kapaklarını açtı, hayal kırıklığından çılgınlık atmaya hazır. Bunu sonsuza dek sürdüremezdi; kızın canını yakacak ve sonunda omurgasının alt kısmı yerinden çıkacaktı.

Belki de numara yapardı. Ama o bilecekti ve bu daha da kötü görünüyordu-
Çözüm, gözleri dönüp pantolonundan düşen bir nesneye takıldığında kendini gösterdi.

Yakasındaki tetiğe uzanırken, onu cankurtaran gibi kavradı.

"Bana yardım et," dedi. Yalvardı desek daha doğru olur.

Ahmare'nin önce kafası karıştı, sonra da siyah kutuyu avucuna koyarken dehşete kapıldı.

"Ne dedin? Hayır, gitmiyorum-"

Kız itiraz edemeden, düğmeye kendisi bastı-

İçinden geçen elektrik yükü o kadar güçlü ve ani oldu ki, ağzının içini ısırdı, vücudu şoktan kaskatı kesilirken kanın tadını aldı. Ama lanet olsun, iskeletini aydınlatan, omurgasından aşağı inen ve ayak parmaklarına kadar dallanan acı, serbest kalması için kapıyı açtı. Bir alana hücum eden bir kalabalık gibi, orgazmı içinden patladı, ereksiyonu Ahmare'nin içine tekme attı.

Kendini zevk ve acının hislerinde kaybederek, bir bütün olarak kalırken bile parçalandı, beyni kendisinden zorla çıkardığı şeylerden başka bir şeyi işlemekten acizdi.

Sonunda sakinleştiğinde, başı onun omzuna düştüğünde, nefesi açık, kanayan ağzından kesilerek çıktığında, hiç şüphesiz yanlış bir karar verdiğini biliyordu.

Ahmare onun altında donmuş, dehşete kapılmıştı.

Orgazm ne kadar muazzam olursa olsun, araç sonuç tarafından haklı çıkarılmamıştı ve yorgun, seğiren bedeninin altında yatarken bile onun kendisinden çekildiğini hissetti.

Onu suçlamadı.

GECEYARISI nihayet geldiğinde, telaşsız ama tam zamanında, Ahmare giyinmiş ve gitmeye hazırdı, çıkış yolunun önünde duruyordu, silahları vücuduna kılıflanmıştı, saçları lastik bir bantla geriye çekilmişti, botları bağlanmıştı ve toprağı örtmeye hazırdı.

Onun arkasında, tuvaleti gizleyen bölmenin uzak tarafında Duran duruyordu.

mesanesini boşaltıyordu, az önce yaptığı gibi.

Bölmenin etrafını göremediğı için onun özel bir anına izinsiz giriyormuş gibi hissetmek tuhaftı ve merhaba - seks yapmışlardı.

Gözlerini kapadı ve nasıl bittiğini düşünmemeye çalıştı. Bedenlerini nasıl beceriksizce ayırdıklarını ve sonra soğuk, sert Aoor'da nasıl birlikte uzandıklarını, o kadar mükemmel, o kadar kusursuz görünen 1t'nin şimdi dizler ve kaburgalarla, dirsekler ve çenelerle nasıl işaretlendiğini.

İyi misin?

Evet, sen iyi

misin?

Kimin sorduğunu ve kimin cevap verdiğini hatırlayamıyordu. Ama ranzasına döndüğünü ve onun da yolun karşısındaki Aoor'daki yerine gittiğini, giysilerini alelacele giydiklerini, Wite-Out'un daktilodaki bir gafi halletmeye çalıştığını hatırlıyordu.

Hangi gafi? Seks değil. Orada hiç pişmanlık duymadı.

İyi misin?

Evet, sen iyi

misin?

Bunu ilk kim sormuştu? Belki de aynı anda sormuşlardı ve cevaplara gelince, ikisi de yalan mı söylüyordu? İyi değildi ve iyi değildi.

Ama en son istediği Şey onun kendisiyle ilgilenmek zorunda hissetmesi ydi.

Bakılması gerekenin kendisi olduğu çok açıktı.

Belki de Duran haklıydı. Belki de özünde bir Őifacıydı ve bu yüzden orgazm olmak için kendine zarar vermesi gerektiği fikri kalbini sızlattı.

Ya da belki de Őefkatinin kim olduğu ndan çok ona karşı hissettikleriyle ilgisi vardı. Her nasılsa, sığınaktaki sessiz anlarda Duran'a bağlanmıştı; bu da duygusal bağların iki Şekilde güçlenebileceğini kanıtlıyordu: birlikte geçirilen zaman ya da deneyim yoğunluğu. Ve hiç kimse ilişki kurmanın ikinci kovaında olmadıklarını iddia edemezdi.

"Hazır mısın?"

Adam arkasından konuştuğu nda, sanki adam aklından geçenleri okuyormuş ve ne düşündüğünü biliyormuş gibi sıçradı. İzlerini kapatarak, sanki ondan saklamak istediği Şeyler, onun için ne kadar endişelendiği gibi Şeyler yokmuş gibi, arkasını dönüp ona bakıyormuş gibi yaptı. Muhafızların ona ne yapmış olabileceğine dair üzücü, yürek parçalayıcı soruların yanı sıra-

Canı cehenneme, ona ne yapıldığını *biliyordu*. Ona bakire olmadığını söylemişti ve bunun sadece kısmen doğru olmasından korkuyordu. İçine girdiğinde gösterdiği ŐaŐkınlık ve hayretin nedeni, en azından bu Şekilde, ilk kez olmasıydı.

Sen iyi misin?

Evet, yle mi?

Gözleri buluŐtuđu nda, Duran'la ilgili her Şey uzaktı; ifadesi, bakışları, hatta bir Şekilde tamamen kendine yeten iri vücudu bile. Saçlarını - gr, güzel saçlarını - av bıçağıyla bir dizi kesik atarak kesmiŐti ve Duran, saçlarının Aoor'un üzerinde çöp gibi uzanıŐını görmezden gelmek zorunda kalmıştı. Sanki bir önemi yokmuş gibi. Sanki onun bir parçası deđillermiŐ, ondan büyümüŐler ve Şimdi mahvolmuŐlar gibi.

Sonra tekrar, hangi koşullar altında- "Hazır mısın?" diye sordu tekrar.

Boğazını temizledi. "Evet, yleyim."

Başını salladı ve bir panele bir kod girdi. Bir tıslama sesi duyuldu ve mağaranın ıslak kir ve eski kf kokusu daha önce de olduğu gibi içeri girince burnu sızladı.

başından beri içeri girmek ve daha önce reddedilen yeni bölgeleri fethetmek istiyordu.

Ahmare ondan bir plan beklemeyen ilk o gitti. Sadece biraz temiz havaya ihtiyacı vardı ve mağaranın dar boğazından neredeyse sonuna kadar çıkmayı başardı. Ancak dışarı çıkmadan önce Duran onu omzundan yakaladı ve durduğu anda tutuşunu bıraktı.

"Önce benim gitmem gerek," diye fısıldadı. "Chalen'in muhafızları bizi beklediği ya da *Dhavos* burada olduğumuzu bildiği için öldürülürsen, kimse kardeşini kurtaramaz."

"Ve eğer öldürülürsen, nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok." "İlk ben gidiyorum. İşaretimi bekle."

Adam onun yanından geçip nemli geceye adımını attığında, kadın bir elinde silahı, diğerinde bıçağıyla hemen peşine takıldı. Artık nefret ettiği o tetik kutusu belinde kılıfındaydı. Onu geride bırakmayı düşünmüştü çünkü adamın ona sırt çevirmesinden endişe etmiyordu. Yine de kaçabilirdi ya da en azından kaçmaya çalışabilirdi, ama sırf onu yanında tutmak için yere düşürmeyi düşünmek istemiyordu-

Duran kısa bir süre durdu ve ona ters ters baktı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Alçak sesle konuşmasına rağmen, yüz ifadesi sözlerine büyük bir hacim katıyordu.

"Geride kalmayacağım."

Omzunun üzerinden işaret etti. "Oraya geri dön."

"Hayır." Onunla kızgın gözlerle karşılaştı. "Ve PS, ben sana emir verecek bir genç değilim, o yüzden bu tavrını hemen kesebilirsin."

"Sana OP yapacağımı mı düşünüyorsun?" "Hayır, sanmıyorum."

"Yalan söylüyorsun. Ben de sana söz verdim."

Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin, diye düşündü. *Aynı şey değil.*

"Sana ihtiyacım var," dedi. "Benim gerçekliğim bu. Güven hakkında mı konuşmak istiyorsun? O zaman bana nereye gittiğimizi söyle-"

Birden ikisi de aynı anda Aank dağına baktı. Alçalan esintide üç erkeğin kokusu açıkça görülüyordu.

Mahkûm kolunu sertçe kavradı ve onu bir baldıran ağacının arkasına çekti. "Kıçını oraya geri sok ve bırak da bununla ben ilgileneyim."

"Hayır." Ona ters ters baktı. "Ben çok iyi bir nişancıyım. Egon öyle olmadığını söylese bile bana ihtiyacın var ve bana erkek adam saçmalığını bırak."

Aralarındaki gerginlik, söylenmemiş pek çok şey olduğu için daha da artmıştı.

"Seninle tartışmıyorum," dedi. "İyi, ne kadar az konuşursak o kadar iyi."

Bunu açıkça başka bir şekilde ifade etmişti, yani tartışmaya gerek yoktu çünkü o haklıydı ve hepsi bu kadardı. Ama sürpriz! Özgür irade kadınlara da uygulanıyordu-

Önündeki ağaçlara yeniden odaklanırken, "Dayan," dedi. "Konumlarını değiştiriyorlar."

Duran sustu, her ne kadar onunki gibi burnu iş yapıyor olsa da gözlerini kısıtı.

Elbette, kokular şimdi farklı bir açıdan geliyordu ve Duran'la birlikte baldıran otunun arkasına atladıkları için değil.

"Chalen'in senden sevgilisinin yerini öğrenmeye çalıştığını söylemiştin." Sesini alçalttı. "Yani onun korumaları olduklarını varsayarsak, sadece bizi izliyorlar. Bizi öldürmeyecekler - en azından biz onları Chalen'in gitmek istediği yere götürene kadar."

Öfke Duran'ın bakışlarını kararttı. "Bunun kolay bir çözümü var."

Hiçbir uyarıda bulunmadan koşmaya başladı, güçlü bedeni ağacın arkasından o kadar hızlı fırladı ki, kadının onu yakalamasına imkân yoktu - zaten onu tutabilecek kadar güçlü de değildi.

Ahmare bir lanet okuyarak cisimsizleşti ve kısa bir tırmanışla üç erkeğin tam arkasına ve rüzgârın estiği yöne ulaştı. Chalen'in üniformasını giymişlerdi ve bir grup kayanın arkasında siper almışlardı. Silahları yoktu ama üzerlerinde bıçaklar vardı.

Şekline geri döndüğü anda kokusu onlara ulaştı ve muhafızlar etraflarında dönmeye başladı.

"Sizi yanıma alamam çocuklar." Silahını onlara doğrulturken başını salladı. "Lütfen beni bu sorunla ilgilenmek zorunda bırakmayın-"

Devasa bir şeyin ormanın içinden geçerken çıkardığı çarpma ve çatırdama sesleri gittikçe yükseliyor, Duran önüne çıkan her şeyi ezen bir tank gibi yaklaşıyordu.

Daha hızlı konuştu. "Sizden gitmenizi isteyeceğim. Eğer bir daha bize yaklaşırsan, elinde silah olmasa bile bunu bir saldırı olarak kabul edeceğim. Beni anlıyor musun?"

Cevap verecek zamanları yoktu. Duran bir kükremeyeyle geldi ve sağdaki muhafıza doğru ilerlerken, Chalen'in erkekleri hançerlerini avuçladı.

Eski mahkûmları onlar için çok hızlıydı.

Duran önüne çıkan ilk muhafızı yakalayıp etrafında döndü ve erkeğin üzerine atılarak onu bir ağaca fırlattı. Ağacın gövdesi çarpmanın etkisiyle yarılmış gibi korkunç bir çatırtı duyulurken, diğer ikisine saf bir şeytan gibi gülümsedi, dişleri aşağı iniyordu.

"Sizi tanıyorum," diye hırladı. "İkinizi de."

Kendisine zarar verenlere saldırması intikam almak, katlandığı eziyetin öcünü almak içindi ve kanlı ve çirkindi; uzuvlar ısırılmış, kemikler kırılmış, kafalar dizden ve dirsekten yarılmıştı. Hasar tek taraflıydı. Hepsi tek taraflıydı.

Özellikle de Duran bir tanesinin kafasını öyle bir çevirerek öldürdü ki kan çanağına dönmüş, sürgü gibi geniş gözler muhafızın omuzlarının üzerinden dışarı baktı. Rollie'ye çok yakındı. Ama ikinci muhafız kendini menzilden çıkarmaya çalışırken, elleriyle düşen çam iğnelerini ve gevşek, çamurlu toprağı tırmalayarak önceki tutsağıyla arasına mesafe koymaya çalışırken bile başka tarafa bakmak ya da oradan ayrılmak yoktu.

Erkeğin hiç şansı yoktu.

Duran, omzunun üstünden bakan gardiyanın gevşek, ölü bedenini bir kenara iterken kükredi, Ahmare'nin o hücrede ilk kez tanık olduğu hayvan sadece kafesinden çıkmakla kalmamış, uygar vampirlerin sahip olduğu her türlü edep kısıtlamasından da kurtulmuştu.

Onu durdurmak mümkün değildi ama bunu aklından bile geçirmedi ve bunun nedeni ikincil zarar görmekten korkması değildi. Adamın şiddeti ona o tetik kutusunu ve orgazm olmak için onu nasıl kullanmak zorunda kaldığını düşündürdü. Nasıl zorlandığını, konsantre olduğunu ve sevişmenin doğal ve güzel bir sonucu olması gereken şeyi nasıl gerçekleştirmeye çalıştığını... ve sonunda serbest kalmak için acıya ihtiyaç duyduğunu.

Bu erkeklerin ona yaptıkları yüzünden.

İyi misin?

*Evet, sen iyi
misin?*

Ve şimdi, seni tanıyorum. İkinizi de.

Şifacı olabilirdi ama insanları kötü olmanın ve yanlış yapmanın sonuçlarından kurtarma ihtiyacı hissetmiyordu. Ve bu o kadar kişisel, o kadar içgüdüsel ki Duran'ın tüm silahları kılıfında kaldı. Bu kana kan, acıya acı, bir kol boyu öteden atılan bir kurşun ya da hızlı bir bıçaklanma değildi.

Duran kendini havaya fırlattı ve pençe atan muhafızın sırtına atladı. Bir tutam saçını yakalayarak geriye çekti, dişlerini gösterdi ve açığa çıkardığı boğazını ısırıldı. Aesh'i koparıp atarken, atardamarlardan akan kan havaya yükselip boya sıçramış gibi yere düştü.

Ahmare şimdi arkasını döndü ve ellerini ağzına götürdü. İçinde ne tuttuğundan emin değildi. Çılgılık. Ağlıyordu. Küfür.

Aralarından seçim yapabileceğiniz çok şey var.

Tanrım, daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

SESSİZLİK.

Hayır, nefes alıyordu, Ahmare belli belirsiz fark etti: Kendisinininki yüksek ve hızlıydı, sadece ciğerlerinin üst kısmı iş yapıyordu ve Duran'ınki derin ve düzensizdi. Hâlâ ondan uzaklaşmıştı, hâlâ ellerini ağzına götürüyordu, hâlâ ... daha fazlasını kaldıramayacağını hissediyordu.

Baş dönmesinden kurtulmak için uzun bir nefes almaya zorladı ve işte o zaman taze kan ve Aesh'in etli kokusu onu gerçekten etkiledi. Avuçlarını bırakarak, geri dönmesi gerektiğini biliyordu-

Sevgili . . . Virgin Scribe.

Duran'ın diş saldırısının ortasında, cesedin üzerine eğilmişti ve katliam ... köpek dişleri vurmadan önce anatominin ne olduğunu bile söyleyemezsiniz. Ve şimdi bile, o muhafızın bedeninde artık hiçbir yaşam kalmadığında bile, sanki yeniden canlanmayı bekliyormuş gibi öldürdüğü kişinin üzerine eğilmişti.

"Duran?" dedi.

Bir sarsıntıyla ona baktı, vahşi gözleri odaklanmamış ve kırışmıyordu, alt yüzünden kan damlıyordu, dişleri kırmızıya boyanmıştı.

"O öldü," diye boğuldu Ahmare. "O artık hayatta değil."

Duran birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Sonra altındaki erkeğe baktı. Boğuk bir küfür duyuldu ve Duran yana düştü, vücudu omzunun üzerine düştü, böylece o ve ceset göz göze geldi, biri canlı, biri ölü, her ikisi de tamamen farklı iki nedenden ötürü diğerine 1xated.

Duran ellerini yüzüne götürdü ve sırt üstü yuvarlandı. Sonra tekrar dönerek cesetten uzaklaştı ve elleri ve dizleri üzerine çöktü. Onun gibi

Başı öne eğikti, onun kusacağını düşündü. Kusmadı.

Ona Rollie'den sonraki halini hatırlattı. Şok içinde. Korkmuştu. Ve bu onu Rollie'ye daha da yaklaştırdı. Verdiği tepki, onu kaybetmiş olsa da kendini kaybetmediği anlamına geliyordu. En azından kalıcı olarak. İnsanlar, özellikle de sorumlularsa, nedenleri ve gerekçeleri ne olursa olsun, ölümden etkilenmelidir.

"Silahlarını getirin," dedi kısık sesle. "Her zaman daha fazlasını kullanabiliriz." "Tamam."

İş için mutluydu. En azından cesetlere yaklaşmak zorunda kalacağını fark edene kadar. Kendini toparlayarak üç hançer buldu; ikisi kanla ıslanmış toprakta, bir diğeri de boynu kırılmış muhafızın üzerindeydi. Vahşice öldürülen muhafızın üstünü araması mümkün değildi. Midesi şimdiden bulanmaya başlamıştı.

Kontrol edilecek bir şey daha vardı.

Ağaca doğru savrulan erkek hâlâ hayattaydı. Kış dönemecinde çekişini kaybetmiş bir araba gibi ağacın gövdesine çarpmış olsa da, sadece nefes almakla kalmıyor, kendisini neredeyse felç eden çam ağacına doğru geri çekilecek kadar da bilinçliydi.

Kızıl saçlarının altındaki yüzü gençti ve dehşete düşmüş ifadesi hayatında hiç bu kadar vahşi bir şey görmediğini gösteriyordu. Ağzı açıktı, dili dişleriyle uğraşırken küçük tıklama sesleri çıkıyordu ama ses kutusu olmadığı için merhamet dileyemiyordu.

Ona Ahlan'ı hatırlatıyordu: Başının üstünde.

Boğuluyordu. Öldürülmek üzere.

Ahmare ona dikkatle yaklaştı, silahını göğsüne doğrultmuştu. "Bıçağını bana ver."

Kadın emri verir vermez, adam kemerindeki silahı karıştırdı ve düşürdü. Kaldırdı. Kabzasına kadar indirdi.

"Ayağımın dibine at," diye emretti.

Adam itaat etti ve kadın eğilip silahı aldı, namlusunu adama doğrulttu.

"Silah var mı?" Duran kabaca sordu.

Görüş alanının çevresinde, adamın şimdi bağdaş kurmuş oturduğunu ve yüzünü koluna sildiğini gördü, yanakları ve çenesi daha temizdi, gömleği de farklı değildi çünkü çok fazla kan dökülmüştü.

"Sadece bıçaklar." Odağını kalan muhafızlara çevirdi. "Birer tane."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır." Şöyle bir baktı. "Bu neden sürpriz olsun ki?"

"Bir tane de bana at." Eline aldığı bir taneyi ona doğru gönderdiğinde bir duraksama oldu. "Orospu çocuğu. Chalen için çalışmıyorlar."

"Ne?"

Duran'ın sesi her kelimedede daha da netleşiyor, sakinleşiyor ve normale yaklaşıyordu. "Chalen yerleşkesindeki tüm silahları dikkatle kontrol ediyor. Benim üzerimde çalıştıkları zamanları hatırlıyorum da, Fatih'e sormak zorunda kalmadan Ay'ın neresinde bir bıçak, silah ya da kılıç bulabilecekleri hep sorun olurdu. Bu onları sinirlendirirdi. Düzenli olarak silahlı olan tek muhafızlar çıkışları ve cephaneliği denetleyenlerdi." Kadının fırlattığı şeyi havaya kaldırdı. "Bunlar el yapımı saplar. Bunları mesai saatleri dışında, muhtemelen yemeklerden çaldıkları çatal bıçaklarla yapmışlar. Bağımsız çalışıyorlar yoksa daha iyi hançerleri olurdu."

"Bu doğru mu?" diye sordu kalan muhafıza.

Erkek başını salladı.

"Demek bizi kendi başına takip etmeye karar verdin," diye sordu. Adam başını sallayınca Duran konuşmaya başladı ama kadın onun yerine konuştu. "Bizi takip eden sadece siz değilsiniz." Duran başını salladı. "Ve resmi iz sürücülerden uzak durmak istiyorsun çünkü seni bulurlarsa ölürsün."

"O zaten öldü," dedi Duran acımasızca. "Bunu kendim göreceğim-"

Duran ayağa kalkarken, "Bekle," diye araya girdi. "Dur bakalım. Bu muhafızı tanıyor musun?"

Duran yaklaştı, cüssesi onun üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi hissetmesine neden oldu - hayır, aslında bu onun cüssesi değil ruh haliydi, ölümcül şiddet tehdidi çenesinin sert kesimine ve 1. parmaklarının kenetlenmesine geri döndü.

Bir süre sonra "Bilmiyorum," dedi. "Ama bunun bir önemi yok-"

"Evet, var." Yeniden gardiyana odaklandı. "Ayağa kalkabilir misin?"

Genç erkek başını salladı ve ayağa kalktı. Bacaklarından birinin doğru çalışmadığı belliydi ama bunun dışında nispeten iyi görünüyordu.

"Git," dedi ona-

"Bu ne lan!" Duran patladı.

Laneti kabul etmedi. "Şimdi maddeleşin ve artık bizi takip etmeyin-"

"Onu daha önce öldüreceğim-"

Ahmare avucunu adamın göğsünün ortasına vurdu ve kanlı gömleğinin önünü sıyırdı. Onu yüksek boyundan aşağı doğru çekerek muhafızla arasına girdi.

"Eğer sana zarar vermediyse, bırak gitsin."

Duran dişlerini gösterdi. "Chalen için çalışıyor. Hatırlarsın, kardeşini öldürecek olan savaş lordu!"

Ahmare başını salladı. "Kesinlikle gerekli olmadıkça ölüm yok. Bu olaydan sağ çıkarsam, gecelerimin geri kalanında yaptıklarımızla barış içinde olacağım. Ve öldürmek için öldürmeye tahammül etmeyeceğim. Eğer sana zarar vermediyse, o zindanda seninle birlikte olan muhafızlardan biri değilse, onun canını alamazsın. Bu intikam değil. Bu kötülük ve Chalen'den farkı yok. Ben bunun bir parçası olmayacağım."

Duran'ı tutmaya devam etti ve muhafıza doğru geri döndü. "Şimdi git. Eğer görürsem ya da yaparsa, sana geleni durdurmayacağım. Beni anlıyor musun? Bu senin uyarın. Bir daha devreye girip seni kurtarmayacağım."

Genç muhafız başını salladı. Derin bir nefes aldı. Ve maddesizleşti.

Ayrılırken Duran onu itti ve etrafta dolanmaya başladı. Durduğunda, yok ettiği muhafızın uzak tarafındaydı.

"Kardeşine yapacakları şey bu." Çenesini cesede doğru uzattı. "Ve sen de tam olarak nerede olduğumuzu bilen bir muhafızı geri gönderdin; saklandığımız yerden çıktığımızı gördüyse günü nerede geçirdiğimizi bile biliyor olabilir."

"Hiç pişman değilim."

Duran öldürdüğü adamın üzerine eğilmiş, ellerini kalçalarına dayamış, çenesini aşağı doğru eğmiş, böylece gözleri belirgin kaşlarının altında parlıyordu. "Pişman olacaksın. Sana söz veriyorum, pişman olacaksın.

Az önce yaptığınız şeyin bedelini büyük olasılıkla kardeşiniz ödeyecek."

Ahmare elinin bir hareketiyle katliamı işaret etti. "Ve sen de bizim yerimizi işaretledin. Her yerde kan var ve kokusu rüzgârda dolaşıyor. Bu yüzden tartışmayı bırakıp harekete geçmemizi öneriyorum. Eğer bir gün daha beklemek zorunda kalırsam, lanet olası aklımı kaybedeceğim-"

Duran bir yana savruldu, dengesini kaybetti.

Sonra da ölü bir bedenin tepkisiz zıplamasıyla yere düşerek bayıldı.

AHMARE'NİN İLK DÜŞÜNCESİ -İYİ, İKİNCİSİ; ilk düşüncesi Duran'ın bir yerden bıçaklandığı ve iç kan kaybından öldüğüydü- tarikatın yeriyle ilgili değildi. Chalen. Fatihin sevgilisi.

Kardeşiyle ilgili bile değildi.

Öncelikli düşüncesi, *bu erkeği kaybetmek istemediği*ydi.

Duran'ın hayatı ve yok oluş anı, onun yanına çöktüğünde önemli olan tek şeydi, elleri göğsüne gitti, sırtı Solgun'un gelişini engelleyebilecekmiş gibi gövdesi vücudunun üzerine eğildi. Gözlerini gökyüzüne dikmiş, sanki içinde onun için bir mesaj varmış gibi gece gökyüzüne bakıyordu, Eski Dil'in hayalet sembolleri havada süzülüyordu ve sadece o görebiliyordu.

"Duran?" diye nefes aldı onu okşarken.

Kıyafetlerinde o kadar çok kan vardı ki, hangisinin kendisine, hangisinin ısırdığı muhafıza ait olduğunu söylemek zordu. Ve bir inçten daha küçük bir delik yarası yüzeyde kendini kapatabilirken, altındaki atardamar okyanusunda bir petrol sızıntısına dönüşerek her şeyi mahvediyordu.

"Duran!" Şimdi daha aceleliydi. "Sen . . ."

Öldün mü sen?

Sorulması aptalca bir soruydu ama cümleyi bitirmemesinin nedeni bu değildi. Cevaptan korkuyordu-

Gövdesi aniden öyle bir güç ve kuvvetle dikleşti ki omzu ona çarparak onu geriye savurdu. Adamın içine çektiği nefes o kadar büyüktü ki, kız onun çekimini hissettiğine yemin edebilirdi.

"İyi misin?" dedi.

Evet, öyle mi?

Başını ona doğru çevirdi. Gözbebekleri ona doğru odaklanmış gibiydi ve ikisi de büyümemişti. "Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum."

Nefesini verirken, sanki onun nefes alışının ikinci bölümünü yapıyormuş, tabiri caizse röleyi tamamlıyormuş gibi hissetti. "Her şey yolunda. Ama seni kontrol etmemiz gerekiyor."

Gömleğini kaldırdı ve ikisi de aşağıya, karın kaslarının çıkıntılarına baktı. Hiçbir şey yoktu. Sonra arkasını döndü ve kadının omurgasını incelemesine izin verdi. Orada da herhangi bir yara yoktu.

Bu büyük meseleyi halletti, diye düşündü. Kasığından çivilenmediği sürece sorun yoktu. Femoral arterler vücudun alt kısmının süper iletkenleriydi, kan hacmini bir küvet gibi boşaltabilirlerdi ama bu durumda pantolonundan her türlü kan sızardı ve hiç kan yoktu.

"Gidelim," dedi kendini ayağa kaldırırken.

Ahmare, tutarlı bir şekilde konuştuğu için dikey konuma geçeceğini düşündü. Ama olmadı. Tekrar yere düştü, bu sefer oturur pozisyona geldi ve planın koşmaları olduğu düşünülürse? Hiç iyi değildi.

"Neyim var bilmiyorum." Ellerini avuç içi yukarıdan avuç içi aşağıya doğru açarak kollarına baktı. "Hiçbir şey komutları dinlemiyor."

Ahmare ormanı taradı ve dağa yaklaştıklarında karşılarına çıkan kudzularla kaplı ormanın aksine burada, dağın eteklerinde arkasına saklanabilecekleri ağaç gövdeleri ve çam dallarından başka bir şey olmadığını fark etti. Ay puslu olduğu için ışıltısını azaltmış olsa da, yer örtüsünün yokluğu göz önüne alındığında, açık hedef konumundaydılar.

Bir de anatomi muayenesi yapılan bir ceset vardı, en fazla bir buçuk metre ötede, burnu biraz olsun iyi koku alan herkes için bir işaret fişegi gibiydi.

Duran ayağa kalkmak için ikinci bir girişimde bulundu. Bir üçüncüsü.

Adam son kez yere düştüğünde, kadın ikiyle ikiyi bir araya getirdi ve cevap olarak bir oh-hell aldı.

"Beslenmen gerek," dedi kabaca.

Geri çekildi. "Hayır, iyi olacağım. Yaklaşık iki hafta önce yaptım." Kaşlarını çatarak, "Chalen sana dişi mi verdi?" diye sordu.

"Beni hayatta tutmanın tek yolu buydu." İki cesede baktı. "Ve o damarları sırf intikamımı alabilecek kadar güçlü olabilmek için aldım."

Kafası karışmış gibiydi, sanki beslenmek kaderle yapılan bir pazarlığın parçasıydı ve o kendi tarafını tutmuştu - peki neden şimdi devam edecek kadar güçlü değildi?

Kendini dizlerinin üzerine bıraktı ve kolunu yukarı çekti. "Hadi yapalım şunu."

"Hayır." Adam kaşlarını çatı ve kızın kolunu itti. "Hayır, ben sadece-"

"Dördüncü kez ayağa kalkmaya çalışarak zaman kaybetmek mi istiyorsun? Sen saymadıysan diye ben sayıyorum. Ve on dört gece önce beslenmiş olabilirsin-" Tanrım, ayrıntıları düşünmek istemiyordu ve belki de adam daha önce bir kadınla birlikte olmuştu. Belki de bu konuda yanılmıştı. "-ama stres ve fiziksel eforun gücü hızla tüketeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ve sakın bana seni izlediğim için müthiş bir egzersiz yapmadığını söylemeye kalkma."

Duran ormana doğru baktı -sanki onu o vahşi halde görmesi, o zararı vermesi fikri onu utandırmış gibi.

"Haydi," dedi, bileğini tekrar ona doğru tutarak. "Burası yakalanacak bir yer değil ve seni o kayalara geri sürüklemek zorunda kalmak istemiyorum. Yine de mecbur kalırsam yaparım."



Ahmare haklıydı.

Beslenmesi gerekiyordu. Chalen'den uzaklaşmak, mesafeyi kat etmek, az önce sahip olduğu enerjiyi harcamak ... enerji rezervini sıfıra indirmişti.

Ve sonra Nexi'yi tekrar görmek vardı.

Ve Ahmare'nin kendisini.

Abaküsteki tüm hamleler onun bir damar almasıyla dengelenmek zorundaydı. Biyoloji böyle işliyordu, Kâtip Bakire'nin türler için yarattığı düzen böyleydi; erkek dışıdan, dişi erkekten alıyordu.

"Sadece yap," diye onu teşvik etti. Sonra gözlerini devirdi. "Tanrım, beni bir Nike reklamına dönüştürdün."

"O da ne?"

"Tarikatın televizyonu yoktu, değil mi?" Bileğini ağzına götürdü. "Bu konuda konuşmayacağım."

Neredeyse "lütfen yapma" diyecekti. Çünkü onun kanının ilk kokusu havaya karışmadan ve görünüşe göre bir torpidoya atlayıp burnuna doğru gelmeden önce bile durmayacağını biliyordu.

Ve hayır diyemeyecekti.

Duran onun damarını reddetmesinin neden bu kadar kritik olduğunu bile anlamamıştı. O ve Nexi ihtiyaç duyduklarında birbirlerini beslemişlerdi ve seks bile yapmamışlardı. Bu sadece biri için diğerrinin gerekli olduğu, büyük bir olay olmayan bir değış tokuştu -en azından onun tarafında bu böyleydi. Ve Ahmare ile de böyle olmalıydı-

Değil. Hatta. Yakın.

Kendini puanlayıp bileğini doğrudan adamın dudaklarına değıdirdiğinde, "önemli bir şey değıl" ifadesinin Ahmare için hiç de geçerli olmadığı hemen anlaşıldı.

"Everything in the Whole Fucking World" bunu karşılayabilirdi.

Hayır, bu yeterince ileri gitmedi. "Evren "e ne dersin?

Tüm Evrendeki Her Şey ve Onu Aşan Bir Sonsuzluk.

Sevgili Bakire Kâtip, bu onun kıymetli kanının ilk çekilişini, ağzının içinde ilk kabarışını ... boğazından aşağı ilk yutuluşunu ancak tarif ediyordu. Bir zamanlar kendisine ait olan bedeni artık onun kontrolüne geçmişti, onun iradesinin ve yönlendirmesinin bir uzantısıydı, sanki onun uzuvlarından biriydi, sadece ve sadece onun tarafından dikte ediliyordu, şu anda hiçbir parçası kendisine ait değildi.

Ve sonsuza dek, şüpheleniyordu.

"Hayır "ının gerçek nedeni de buydu. Bir seviyede, muhtemelen hayatta kalma becerilerine en yakın seviyede, artık geri dönüş olmadığını biliyordu. Onun tadı, vücudundaki her hücrede patlayan canlılık, karıncalanma, yayılanma, onu Aood'layan tam-tilt-and-then-some aynı anda hem kör edici hem de teleskopik olarak açıklayıcıydı-

İnleme.

Bir şey inliyordu -bu oydu. Sesler boğazından yukarı yükseliyor ve daha ileri gidemiyordu çünkü şarabı, güzel şarabı, onun kanının şaşırtıcı, inanılmaz, dönüştürücü şarabını yudumlamakla meşguldü.

Ya geriye düştü ya da toprak onu desteklemek için yukarı çıktı. Yumuşak, hoş kokulu çam iğnelerinden oluşan bir yatak, doğanın yatağı onu yakalayıp tutarken, Ahmare bu değıişime uyum sağladı, yaklaştı ve içmeye devam ederken bağlantıyı sürdürdü.

Onun aksine, beslenmeye odaklanmamıştı.

Sırtını dağın tırmanışına dönmüştü, şüphesiz bu sayede zirveden aşağıya taşınan kokuları burnuyla yakalayabilecekti. Serbest elinde bir silah vardı ve namluyu sağında, solunda ve ortasında ne varsa yavaş bir panoramayla tarıyordu. Namlu hareket ettikçe başı da hareket ediyordu ama ikisi zıt yönlerde gidiyordu.

Böylece ya silahının görüşü ya da gözleri onları örtüyordu ya da örtebilirdi.

Bu en savunmasız anında onu dikkatle korurken, onu savunmak zorunda kalırsa ölümcül olacağını ve bunu başaracağını tüm kalbiyle biliyordu. Heyecanlıydı ama telaşlı değildi. Tetikteydi ama korkmuyordu. Agresifti ama sadece mecbur kalırsa.

Gözlerinin kenarları yaşlarla doldu ve bu sadece birinin onu koruduğu için değildi. Çünkü onun böyle bir savunmaya ihtiyaç duyduğu bir durumda olmasından nefret ediyordu. Tanrım, keşke onun hayatına bedeninin ihtiyaçlarından başka bir şey getirebilseydi... tam da intikamının diğer iki canlı üzerinde kendini göstermesini izlemek zorunda kaldıktan sonra.

Bu muhafızlar ona zarar vermekten zevk alan kişiler olsalar bile.

"Almaya devam et," dedi ona aşağıya bakmadan. "Bunun için sadece bir kez durmak istiyorum."

Duran gözlerini kapadı ve kalbine bir bıçak saplandığını hissetti. Kendinden geçme büyüünün ortasında, bunun onlar için bir başlangıç olmadığını aklından çıkarmamalıydı. Yakınlaşmak için bir fırlatma rampası. Üzerine inşa edilecek bir temel.

Bu savaş zamanında biyolojiydi.

Hem ne zamandan beri bu kadar romantik olmaya başlamıştı ki?

AHMARE ona hakkını vermeliydi.

Duran sadece ihtiyacı kadarını aldı ve sonra diliyle yarayı kapatıp hemen ayağa kalktı. Genelde beslenmeden sonra bir tembellik, damar sonrası bir parıltı olurdu ve yeni beslenmiş olan herkesi sakın bir doygunluk havuzuna çekerdi. Ama onun kendisinden istediği şey uğruna tüm bunları görmezden geldiği açıktı.

Adamın kana ihtiyacı vardı. Kızın harekete ihtiyacı vardı.

O da ona başıyla teşekkür ettikten sonra batı yönünü işaret etti ve koşmaya başladı; önce yavaş, sonra artan bir hızla ilerliyordu. Çok geçmeden ikisi birlikte ormanda uzman bir maratoncunun hızıyla koşmaya başladılar.

Rüzgâr yüzüne vururken ve vücudu efor otomatik pilotundayken, duyuları canlıydı ve ormanlık arazide takipçileri, saldırganları, iz sürücüleri ... katilleri bulmaya hazırdı. Yanlarında ve arkalarında ne olduğunu araştırdı, gözleri ağaçların ve büyük kayaların arkasındaki gölgeleri çekip çıkardı, gövdeleri olası örtüler olarak izole etti, devrilmiş kütükler ve kütüklerdeki saklanma yerlerini belirledi.

Duran da aynısını yapıyordu ve çevrelerine odaklanmaları, birlikte olmalarının nedenini, hayatlarının bu kesişme noktasının amacını hatırlatıyordu. Gündüz saatlerinde yaşanan ve çıplak tenin çıplak tene değmesine neden olan o zoraki yakınlık, tıpkı şu anki beslenmeye benziyordu.

Bir yan adım, nihai hedef değil.

Ve bir bakıma minnettardı. Aksi takdirde, adamın bileğindeki ağzı tarafından pişirilen kimyasalların etkisiyle beyni onu

Bırakın içinde yaşamayı, ziyaret etmeye bile tahammül edemeyeceği bir unutulmuşluk... "Şurada," dedi. "Giriş orası."

Bunlar koşmaya başladıklarından beri söylediği ilk sözlerdi ve ayaklarını bir kanepeye uzatmış ve göğsünde uyuyan bir kediden daha nefessiz olmadıkları gerçeği onu aptalca gururlandırdı. Ama hadi ama, sanki kanının içeriği ya da onu nasıl beslediği üzerinde herhangi bir kontrolü varmış gibi?

Yine de önemli olduğunu hissediyordu, sadece geçici bir duygusal anlamda değil, somun ve cıvata, şasi, benzin deposu gibi bir şekilde.

Sığınakta aralarında geçenlerden daha güvenilir, daha somut görünüyordu.

Eski bir avcı kulübesine, yüzyıllar önce spor yerine yemek için avlanan insanlar tarafından inşa edilip terk edilmiş gibi görünen, hiçbir özelliği olmayan bir kalıntıya yaklaştıklarında, içinden bir tedirginlik geçti ve bu tedirginliğin bir tarikata girmek üzere oldukları gerçeğiyle hiçbir ilgisi olmadığını fark etmek şaşırtıcıydı.

Duran'ın Chalen'e geri dönmesi gerekecekti, değil mi?

Fatih'le yaptığı plan buydu. Fatih'in verdiği silahı alacak, onu dışısını elde etmek için kullanacak . . . ve ona geri verecekti. Eğer bunu yapmazsa, Ahlan o kaleden canlı çıkamayacaktı.

"Pek bir şeye benzemiyor," dedi Duran, tahta ve çividen çok hava deliği olan bir kapıyı açarken. Kadın hemen peşinden gelmeyince omzunun üzerinden baktı. "Ne?"

O hücreye dönüşü, onu önemsemediği zamanlarda biraz daha az travmatik olmuştu. Onu "mahkum" olarak düşündüğü zaman. Şimdi ise ya birini ya da diğerini kaybedeceğini biliyordu: Duran'ı serbest bırakırsa kardeşi ölecekti ve kan bağı her zaman kazanmalıydı, değil mi?

"Üzgünüm," diye mırıldandı kendini Aimsy kapısından içeri zorlarken.

Kulübenin içi çorak ve çürümüştü, toz ve çam ağacı döküntülerinden başka bir şey yoktu, orman yapıyı geri kazanıyordu. Geçen zaman, dayanıklı olması gereken bu yapıyı biyolojik olarak parçalanabilir bir leş, çivi çubukları ve daha uzun süre dayanacak dört camlı iki pencere dışında yakında toprak olacak bir kemik torbası haline getirmişti.

"Bu tarafa," dedi uzak köşeye doğru giderken.

Ağırlığı Aoorboards'u inletirken, onun iyiliği için daha düşük bir seviye olmamasını umdu. Düşme ihtimali vardı.

Çömelerek parmak uçlarını bir tahtadaki düğümün içine soktu ve kaldırdığında, düşündüğünüzden daha sağlam olan üçe on beşlik bir bölüm ortaya çıkardı.

"Buradan aşağı iniyoruz."

Ahmare yanına gitti ve iki direğe sicimle bağlanmış ince çapraz çiziklerden ibaret bir merdivenden inmesine yardım etmek için uzattığı eli kabul etmedi. Kendini dikkatlice aşağıya bıraktığında, sinüsleri karmaşık bir çürük, küf ve çamur demetiyle doldu ve eğer buradan canlı çıkarsa Disney World'e gitmeye karar verdi.

Tamam, Bir. Disney Dünyası değil, çünkü gerçekten de bir vampir güneş ışığı, güneş kremi ve çılglık atan insan çocuklarıyla nasıl başa çıkacaktı. Ama kliması, oda spreyleri ve temiz çarşafly yatakları olan bir yere gidecekti. Akan su. Bir buzdolabı.

Birden fazla başlığı olan bir
duş. Ya da sadece ılık suya ne
dersiniz?

Hem kardeşi hem de Duran ile.

Ahmare yere indi ve telefonunun ışığını yaktı. Sıvalı duvarlar, toprak, kil ambalaja benzeyen bir şey tarafından geri tutuldu. Toprak Aoor. Ve ileride, ışığının ucuna ulaşamadığı dar bir geçit.

Duran, cüssesinin o merdiveni çıra yapacağını biliyormuş gibi aşağı atladı.
"Şu taraftan gidiyoruz."

Başka bir seçenek olduğundan değil.

"Bekle," dedi. "Kapağı kapatman gerekiyor."

"Hayır." Aashlight'ını yaktı ve boşluğa doğru tuttu, ışın mükemmel bir şekilde yuvarlaktı ve ampulün iğne ucundan genişlerken Nancy Drew illüstrasyonlarından fırlamış gibi belirginleşiyordu. "Oyunun bu aşamasında, Chalen'in muhafızlarının bizi takip etmesini istiyorum."

Adam hızlı adımlarla yürümeye başladığında, kadın da onu takip etti. "Deli misin sen?" "Güven bana."



Nemli ve soğuk geçitte ilerlerken Duran'ın teni uyarılarla doluydu. Bunun nedeni arkalarında birilerinin olması değildi.

Aksine, önümüzde ne olduğu önemliydi.

Dönüşleri ve düzlükleri ezbere biliyordu. Girişlerinin bu kısmının en tehlikeli kısım olduğunu da biliyordu. Bu girişin diğer tüm bölümlerinde seçenekleri, savunulabilir siperleri, içine kaçabilecekleri manzaraları vardı. Ya burada? Herhangi bir nedenle varlıkları hissedilir ve *Dhavos*'un savunucuları dışarı gönderilirse, doğrudan, göğüs göğüse bir mücadeleye güvenmek zorunda kalacaklardı. Ve o hala beslenmeden dolayı halsizken?

İkisinin de hayatta kalacağından şüpheliydi.

Ve babasının Ahmare'yi esir almasının daha da kötü sonuçlarından korkuyordu.

Üstelik Chalen'in muhafızlarının temsil ettiği risk de vardı ama onlara ihtiyacı vardı. Tarikat şu anda arenada toplanmış, her gece yapılan "abdest alma" töreninde *Dhavos* tarafından önceki yirmi dört saatte işledikleri günahlardan metafiziksel anlamda arındırılıyorlardı. Bu uygulamanın değişmediğini varsayarsak, bu ona ve Ahmare'ye içeri girmek, kılık değiştirmek ve yola koyulmak için bir şans verecekti. Öte yandan Chalen'in muhafızları, yollarını bulma konusunda onun ve Ahmare kadar becerikli olamayacaklardı ve fark edildiklerinde kaos başlayacaktı.

Onun ve Ahmare'nin sevgiliyi ele geçirirken içine saklanabilecekleri mükemmel bir sis perdesi. Ve sonra oP'yi ayırdı ve yapmaya geldiği şeyi yaptı.

Geçitte son bir kavis çizdiler ve kasa kapısına vardılar. Bu, sığınağa koyduğuna benziyordu ve aslında ona ilham vermişti.

Durdu, tuş takımına gitti ve yerleşke içinde bunu kullanan bir savunmacıyı gözetleyerek elde ettiği altı haneli kodu girdi.

Yedek plan yok. Eğer bu işe yaramazsa- "İşe yarıyor mu?"

Ahmare söyledi.

"Bu doğru kod." Rakamları tekrar girdi. "En azından eskiden öyleydi." Beklerken kalbi küt küt atıyordu-

"Pound tuşu!" dedi simgeye basarken.

Bir takırtı ve gıcırtı ile vitesler değişti ve sonra ... içeri girdiler.

Dışarı çıkan hava kuruydu ve içinde bulundukları cereyan ve rutubetten birkaç derece daha sıcaktı. Ama kokusu, aşırı iklimlendirilmiş, doğala yakın bile olmayan, borularla çekilmiş havanın sinüslerinde yarattığı acı, beyninin en eski bölümüne giden kökleşmiş nöropatik yollarda ilerliyordu.

Kendisi gençken ve *mahremi* hâlâ hayattayken ve hayat onun talip olmasından ibaretken şekillenmiş olan parçası.

"İçeri girecek misin?"

Ahmare soruyu sessizce sordu, sanki onun olduğu yerde kilitli kaldığını biliyormuş gibi. Ve gerçek şu ki, yüzde 99'u şimdi geri dönüp o çürük merdivene koşması için çılgık atıyordu. O anki fantezisinde, ormandan kaçıp ATV'ye geri dönmekte ve Ahmare'yle birlikte Chalen'den ve babasından kaçmakta, sadece ikisinin olduğu bir dünyada olmakta özgürdü.

Güzel bir eylemdi.

Gerçekte, boynunda Chalen'in takip tasmaı, *mahmeninin* ölümünün peşini bırakmayan bir vicdan ve Duran'ın yirmi yıldır içinde bulunduğu cehennemde sıkışıp kalmış bir kardeşı vardı.

"Evet," dedi kabaca. "İçeri giriyorum."

Eşiği geçmek onu hasta etti ve tekrar durakladı. Ama sonra tekrar Ahmare'ye baktı. O da tereddüt ediyordu, elinizde tetiğini çektiğinizde yüzünüzde patlayabilecek ya da patlamayacak bir silah varsa duraksayacağınız şekilde. Ve bu nereye gittikleriyle ilgili değildi. Açıkça rehberiyle ilgiliydi.

Bir elini uzattı. "Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Omzunun üzerinden ona odaklandığında, ne gördüğünün farkındaydı: karanlık, sadece yeraltındaki gölgenin olabileceği şekilde yoğun.

Avucunu açmadı, tıpkı merdivenden inmesine yardım etmek istediğinde açmadığı gibi. Sanki bu şekilde ilerlemese bile tek başına devam edebileceğini kendine kanıtlamak zorundaydı ve buna saygı duyabilirdi.

Ama onun bir şey duymasına ihtiyacı vardı.

Elini kızın omzuna koydu ve kız onun yüzünden bir şeyler okumuş olmalı ki kıpırdamadan durdu. "Beni dinle," dedi. "Bu binada dört çıkış var.

Kuzey, güney, doğu ve batının her noktasında birer tane olmak üzere. Bu doğudaki. Hepsi dağın eteklerinde çeşitli şekillerde dökülüyor. Kodlar altı haneli ve kuzeydekiden başlayarak ilerliyorlar."

Onunla birlikte dizilerin üzerinden geçti ve o da bunları çabucak kavradı, ona tekrarladı. "Ve pound işareti," diye ekledi. "Sonundaki poundu unutma. Eğer bana bir şey olursa ya da ayrılırsak, çarkın parmaklıklarından birini sen kullanacaksın. Yerleşke, dört pusula noktasının kesişimi etrafında merkezi bir planda kurulmuştur. Kıvrılan koridorlar istediğiniz gibi değildir çünkü sizi sadece bir daire içinde tutarlar. Düz olanlar sizi ya çıkışlara ya da arenaya götürür, anladınız mı? Bunlar sizi kurtaracak olanlardır ve içeri girmek yerine dışarı çıktığınızı bileceksiniz çünkü diğer herkes alarm çalması ihtimaline karşı ters yöne gidiyor olacak."

"Tamam. Tamam."

"Bir şey daha var. Bu dağın tamamı patlayıcılarla donatılmış durumda. Kırmızı ışıklar yandığında üç dakikanız olacak." Duran sesindeki acıyı bastırmak için hiç uğraşmadı. "Cemaatin beyni *Dhavos* tarafından yıkandı. O kırmızı ışıklar yanmaya başladığında evrenin sonunun geldiğine ve dua etmeleri gerektiğine inanıyorlar. Kimseyi kurtarmaya çalışmayın. Bırakın arenaya gitsinler, sanrıları yüzünden kararlarını verdiler ve bu onların kaderi. Nexi ve ben bu durumdan kurtulan tanıdığım iki kişiyiz. Bu tartışmayı kazanamayacaksınız ve daha da önemlisi, kendinizi dışarı çıkarmanız gerekiyor, tamam mı? Kimseyi kurtarmaya çalışma. Önemli olan tek kişi sensin."

Başını salladı. Ve sonra, "Duran . . . teşekkür ederim. Her şey için."

Adam kadının yüzüne baktı. Şakağında bir kir lekesi vardı, atkuyruğundan bir bukle kaçmıştı ve kulübeye ulaşmak için harcadıkları eforun acısı yeraltı geçidinin serinliğinde sönmüştü.

Gözleri sanki aklını okuyormuş gibi onunkilerle buluştu.

İkisi de öpüşmek için içeri girdiğinde, bunun bir veda olduğunu biliyordu. İkisinden biri ya da ikisi de bu intihar görevinden sağ çıkamayacaktı.

Ve onu en çok endişelendiren şey, kızın mesajını almamış olabileceğiydi. Ona kimseyi kurtarmamasını söylediğinde ... buna kendisi de dahildi.

Dağ patladığında onu geride bırakmak zorunda kalma ihtimali yüksekti ve kardeşinin hayatını kurtarma ihtiyacının

Şimdi ona bakarken gözlerinde parlayan yumuşak, sıcak ve nazik ışığı geçersiz kılıyordu.

"Senden başka kimsenin önemi yok," dedi kabaca.

DURAN KONUŞURKEN, AHMARE onun yüzündeki ifadeden hoşlanmadı. Hayır. Hem de hiç.

"Beni unutma, tamam mı?" dedi usulca. "Benim için yas tutmak zorunda değilsin, ama sadece Birinin beni hatırlamasını istiyorum."

"Bunu duymuyorum-"

"Fade'in bir yalan olması ihtimaline karşı, hiç var olmamışım gibi görünmek istemiyorum."

Ahmare onunla tartışmadan, adam elini sıktı ve sonra uzanıp kasayı neredeyse kapatacak şekilde çekti. Başka bir şey söylemeden dışarı çıkmaya başladı ve Ahmare çaresizlik içinde ona bakarken karanlıkta uzaklarda bir parıltı fark etti.

Güvenlik lambası değildi. Ona yetişmek için koşarken, aydınlık kapalı bir kapının pervazlarından sızıyordu.

Bu sefer tuş takımı yoktu. Sadece spor salonundakiler gibi sıradan bir tutamak vardı ve diğer tarafta onları neyin beklediği düşünüldüğünde, portalın genel cerrahın uyarıları, bir hava yastığı ve bir çarpışma kaskı ile birlikte gelmesi gerektiğini hissetti.

"Bir ... iki ..." Duran kolu kavradı. "Üç."

Serbest bırakma düğmesini kapatmadı; indirdi ve kapıyı çekerek açtı. Eğilerek silahını yanından ayırmadı.

"Sola doğru. Hızlı ve sessiz."

Kült üyelerinin sahip olduğunu hayal ettiği tüm nüanslara ve farklılıklara sahip soluk gri bir koridora çıktılar: her şey düşük bir cilaya sahipti, süsleme yoktu, tavan, duvarlar ve Aoor, dikişleri 1ne tutkal çizgileri gösteren altmışlı yılların sonlarına ait muşamba karelerle kaplıydı.

rengi hardal sarısı bir sızıntıya dönüşmüştü. Floresan lambalar tavan boyunca her altı metrede bir kel panellere yerleştirilmişti ve tüplerin çoğu yanıp sönüyor ya da yanıyordu. Ayakların altındaki fayanslar birbirine paralel uzanan iki ayrı şerit halinde aşınmıştı.

Sıra halinde ya da çiftler halinde yürüyen insanlardan.

Yabancı bir dünyaya girdiği hissi, ilkiyle aynı kulplu bir kapıya geldiklerinde pekişti. Panelin üzerine göz hizasında sahte ahşap bir levha yapıştırılmıştı, plastiğe kazınmış beyaz harflerle "Alçakgönüllülük Önce Gelir" yazıyordu.

Uzarlardan garip, rahatsız edici bir uğultu geliyordu.

Duran kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Sonra başını salladı.

"Önce ben gireyim," dedi elini kola doğru kıvrırken.

Arkalarından baktı. Koridorda kimse yoktu. Etrafta hareket eden insanlar da yoktu, en azından duyabildiği ya da hissedebildiği kadarıyla yoktu ve tesisin ne kadar büyük olduğunu merak etti.

Duran hızlı bir sessizlik içinde hareket etti, kapıyı açtı ve tabelasına bakılırsa Ahmare'e eski Kotex ped reklamlarını, etekli ve gömme sütyenli mayoları ve daha çok varis çorabına benzeyen külotlu çorapları çağrıştıran bir iç mekânda kayboldu.

Belki de insan ırkı, bıyıklı, ruj lekeli öpücöklere bir tatil sezonu daha dayanamadığında bakire teyzelerini buraya gönderiyordu-

Bu uğultu da neydi?

Duran kafasını dışarı çıkardı. "Burada bir terslik var." "Öyle mi dersin?" diye mırıldandı kendi kendine.

Adam onu içeri çekti ve kadın nefes nefese kalarak neredeyse koridora geri atlayacaktı. Kırk fit uzunluğunda ve yirmi fit genişliğinde olması gereken geniş oda Aies'lerle kaynıyordu - hayır, Aies'lerle değil, güvelerle. Binlerce soluk kanatlı güve havadaydı, birbirinden kopuk Aight yollarında ilerliyor, birbirlerine çarpıyorlardı, keşesiz ve cepsiz bilardo topları gibi.

Onları yüzünden uzaklaştırırken, koku korkunçtu, Ağustos sonundaki bir nehir yatağının çamuru gibiydi, durgun, ıslak, çürümüş.

İşe yaramasa da elini tekrar etrafta gezdirdi. Çok fazla-
"Burası çamaşırhane mi?"
dedi. "Eskiden öyleydi."

Bir tarafta endüstriyel çamaşır makineleri ve çamaşır kurutma makineleri vardı. Diğer tarafta ise raflar ve raflar... raflardan oluşan koca bir mağaza... üzerinde çeşitli çürüme aşamalarında yüzlerce bordo yün cübbe asılı duruyordu. Güveler kumaşın üzerinde yaşıyor, sürekli genişleyen delikleri çiğniyor ve arkalarında parçalanmış malzeme parçaları bırakıyorlardı.

Bu, iki ya da üç güvenin ortama ithal edilmesinin, bunun üzerine ev düzeninin kurulmasının ve Bay ve Bayan'ın trilyonlarca kez Kunduz'a bırakmasının sonucu olan bütün bir ekosistemdi.

Duran yanına gidip bir cübbe çıkardı. Yün ellerinde tozlandı, botlarının üzerine düştü, mevsimi ya da ağacı olmayan sonbahar yaprakları, sadece tüy döküyordu.

"Giyilemez." Şalın yakasını indirdi. "Kendimizi kamufle edebileceğimizi ve böylece cemaate entegre olabileceğimizi düşünmüştüm."

Ahmare ölümün elinin ensesini gıdıkladığını hissetti. "Sence buna ihtiyacımız olacak mı?"



Duran koridora geri dönüp Ahmare için kapıyı açık tuttuğunda, güveler yanan bir odadan çıkan duman gibi kaçışıp dağıldılar. Neredeyse partinin dışında kalmasınlar diye onları tekrar içeri sokacakmış gibi hissediyordu.

Onun başını sallaması üzerine, Ahmare'yle birlikte geldikleri yolu iki kat geri döndüler, kıvrımlı koridorun bir tarafı boyunca ilerlediler, çömelmişlerdi ama silahları havada sabit bir hızla ilerliyorlardı. İçeri girdikleri girişin önünden geçerken kapının neden tam olarak kapanmadığını kontrol etmeye gelen kimseyle karşılaşmadılar ... kafeteryanın mutfağına yaklaştıklarında, pişen ya da yenen yemeklere dair hiçbir koku yoktu ... içeri girişlerine eşlik eden tek şey sessizlik ve puslu havaydı ... zihninde korkunç bir sonuç oluşmaya başladı.

Ve bununla savaştı.

Dhavos'un savunucularıyla savaşması gerektiği gibi savaştı.

Kuzey-güney doğrultusunda uzanan bir sonraki yolun kesiştiği yere geldiklerinde, eğilip etrafına bakındı. Kimse yoktu. Konuşan kimse yoktu. Yürüyorlardı. Ve sadece abdest töreni yüzünden değil.

"Bu taraftan," dedi.

Konuşurken kendi sesindeki öfkeyi duyabiliyordu ve vücudu saldırganlıkla titremeye başladı.

Tepesinde, arenaya odaklandıkça daha fazlası sönen Auorescent ışıkları titreşti, aydınlatma kafasında zaten çığlık atan uyarıları güçlendiren bir herky-jerk oldu.

Hatıraları geri geldi, görmemeyi dilediği şeyler. Annesinin morarmış yüzünde, tutmaya çalıştığı gözyaşlarıyla dolup taşan gözleri. Oğlunun istismarcısı tarafından elinden alınmasından korktuğu için bir ayağını diğerinin önüne koymak için gösterdiği sessiz, umutsuz cesaret. Yıllarca çektiği acılar.

Duran yüzünden.

Sen benim yaşama sebebimsin, benim lütfumsun, demişti ona her zaman.

Saçmalık, o onun lanetiydi. Ve efendisini öldürmek, ondan asla hak etmediği sevgiyi kazanmak için yapabileceği tek şeydi.

Kendisiyle yaşayabilmesinin tek yolu buydu.

Arenaya yaklaştıkça, defalarca arkasına bakmasına rağmen kovalandığını hissetti ve neredeyse boynuna dayanan silahlı savunma ordularını görmek istedi. Ama hayır. Omzunun üzerinden kaç kez bakarsa baksın ya da kıvrımlı bir koridorun kesişme noktasını kontrol ederse etsin, etraflarında kimse yoktu.

Alarm çalmıyor.

Ayağımın altındaki muşambada bir çift aşınmış patika ve tepemde kasıla kasıla yanan Auorescent tüpler.

"Mahmenim ben kaçırılmadan önceki gece öldü."

Ahmare'nin kafası ona doğru sallandığında, kelimeleri yüksek sesle söylediğini fark etti.

"Çok özür dilerim-"

Sözünü kesti. "Sanırım kalp krizinden öldü. O ve ben hücrelerimizdeydik ve birkaç gecedir yorgundu. Ve o mideyle. Birdenbire ..." Başını iki yana salladı. "Paletin üzerinde oturuyordu ve ani bir ağrısı varmış gibi elini kolunun altına koydu. Sonra göğsünün ön tarafını tuttu ve nefes nefese kaldı. Bana baktı."

"Oh, Duran."

Herhangi bir saldırıya odaklanmış, meşgul, meşgul, meşgul bir şekilde aceleyle konuşmaları yardımcı oldu. Aksi takdirde hikâyenin sonunu getirebileceğinden şüpheliydi.

"Yana doğru yığıldı. Hâlâ bana bakıyordu ama artık beni görebildiğini sanmıyorum. Adını bağırmaya başladım. Onu ayağa kaldırdım ama başı ... omzuna doğru sallanıyordu, sonra ... geri düştü."

Durmak için yavaşladığının farkında değildi. Ama arenaya açılan dört çift kapıdan biri önlerindeydi.

"Savunmacılardan biri -*Dhavos*'un özel muhafızı- bağırdığımı duyduğu için içeri girdi. Sonra *Dhavos* odamıza koştu. Boğazına sarıldım. Ben sadece lanet ..." Gözlerini kapattı. "Beni ondan kurtarmak için yedi savunmacı gerekti ve kurtulur kurtulmaz cesedine ulaşmak için her tarafına düştü. O zamana kadar rengi griye dönmüştü, rengi gitmişti. Ağladı. Her yerine. Beni o odadan çıkarmak zorunda kaldılar. Bana bir şey sapladılar, bir iğne. Bayılmışım."

Kapalı çift kapıya baktı. Ahşap paneller, yüz hatları kendisinininkine benzeyen bir erkeğin profiliyle oyulmuştu.

Duran son bir kez geldikleri yöne baktı. "Buraya kayıp bir ruh olarak geldi ve yalanlara, yüceliğe, kurtarıcılığa inandı. Ve sonra adam onu önemli olan her yönden mahvetti. Bunu pek çok insana yaptı ama benim için önemli olan oydu." Boğazını temizledi. "Ertesi gece, bana ilaç verdikten sonra, odada tek başıma uyandım. Bedeni gitmişti. Paleti. Sanki onu silmiş gibiydi. Yine de onun anısını onurlandırmaya, Fade törenini yapmaya karar verdim. Bunu ondan alamayacaktı. Banyoya gittim. Duş aldım ve tıraş oldum, böylece temiz olacaktım. Kalıntıları olmaması önemli değildi. Kendime yine de işe yarayacağını söyledim. Kelimeleri söyleyecek, hareketleri yapacak, pandomim yapmam gerekse bile ritüeli gerçekleştirecektim. Eğer

Kâtip Bakire gerçekten de ırkın iyiliksever anasıydı, kendi kendime dedim ki, o benim *mahmenimi bağışlayacaktır.*"

"Eminim *adamlarınız* Fade'dedir-"

"Bunu bilmiyorsun. Ben de bilmiyorum." Gözlerini ovuşturdu. "Kafama vurdular ve Chalen'in büyük salonunda, ocağının önünde kendime geldim. Masasının üzerinde. Babam akıllıydı. Solma töreni biter bitmez ne yapacağımı biliyordu. Gece yarısından önce iki ölü ebeveynim olacaktı ve hiçbir şey beni durduramayacaktı."

Duran elini kapının sağ tarafına koydu. Babasının yüzünün prolle'sine. "Ben de onu dışarı çıkarmaya çok yaklaşmışım. Olayların bir araya geldiği bir dayanak noktasıydı. Sığınak hazır, kaçış rotamız planlanmış, malzemelerim Nexi'nin evindeydi. Bir hafta önce Nexi'nin yerleşkeden çıkmasına bir test olarak yardım etmişim ve işe yaramıştı. İşe yarayacağından emin olmam gerekiyordu. *Mahmenlerimin* güvende olacağından emin olmalıydım."

Ahmare elini onun omzuna koyduğunda sıçradı ve ona odaklandı. Kısık bir sesle, "Çok yaklaşmışım. *Çok* yaklaşmışım."

Konuşurken, annesini serbest bırakmaktan bahsedip bahsetmediğinden emin değildi.

Ya da bu gece buraya ne yapmak için geldiğini.

Duran kapıyı itti ve arenaya adım attı.

ISKELETLER HER YERDEYDİ. Yüzlercesi, belki daha fazlası.

Ahmare, Duran'ı takip ederek merkezi bir sahneye doğru inen sıra sıra koltukların olduğu bir tiyatro alanına girdiğinde kemikleri sayamadı.

Ve korkunç bir şekilde ölmüşlerdi. Bu insanlar ... bu zavallı insanlar intihar etmişti. Silahını indirdi ve koltukların en üst kısmına gitti. "Sevgili . . . Tanrım."

Duran, kahverengi lekelerle kaplı halı kaplı merdivenlerden aşağı yürüdü. Kan, fark etti. Kan kaybından ölmüş olmalılar, ama neden?

Duran eğildi ve bir şırınga aldı. "Hemlock."

Beyni tüm bunları algılamakta zorlanıyordu. "Ormanda şu ağaçları mı gördüm?"

"Babam onları bu amaç için yetiştirdi." Duran şırıngayı tam olarak bulduğu yere geri koydu. "İnsanlar için ölümcül. Enjekte edilirse vampirler için daha da kötü. Her yönden kanaman olur."

Bu da bir süre önce ... merdivenlerdeki yolluklarda, koridorlarda ve sandalyelerin oturak ve arkalıklarında kurumuş olan kalın kahverengi lekeyi açıklıyordu.

Olayın ilk gerçekleştiği zamanki katliamı sadece hayal edebiliyordu.

"Her zaman bunu yapacağını söylerdi." Duran kolların ve bacakların üzerinden geçerek sahneye doğru yürüdü. Kaburga kafesleri. Kafatasları. "Günlerin sonundan bahsederdi ve ben hep bu fikri insan medyasından falan almış olabileceğini düşünürdüm çünkü biz 'günler' terimini kullanmayız. Haklıydın, televizyon, gazeteler ve radyolar bize yasaktı ama o bunlarla dış dünyayı takip ederdi. Bazen gazete kupürlerini *mahalleme* getirir ve ona okurdu, özellikle de ben geçiş sürecine girmeden önce."

"Kaç yaşındasın sen?" Ahmare ağzından kaçırdı.

"Değişimin üzerinden bir yıl geçti." Başını iki yana salladı. "Demek istediğim, o öldüğünde ve ben Chalen'in yanına gittiğimde değişimin bir yıl dışındaydım. Geçiş sürecimde bana yardım eden kişi Nexi'ydi ve ben de onun kurtulmasına yardım ettim."

Duran eğildi ve bir kol kemiğini nazikçe yerine yerleştirdi. "Onlara her gece gün batımında günahla birlikte olduklarını söyledi. Onlara kurtuluşun kendisi olduğunu söyledi. Ona inandılar. Bunun"- arenanın etrafını gösterdi-"arınma olması gerekiyordu. Kendilerine ilk enjekte edildiklerinde, doğru şeyi yaptıklarından ve bunun onları liderleriyle birlikte bir sonraki bilinç düzeyine taşıyacağından çok emin bir itaat coşkusu içinde olduklarını hayal ediyorum. Solmaya gitmek istemediler. Aradıkları zihinsel ve duygusal bir yükselişti ve o da bunu sağlayacağına söz verdi."

Bir uyluk kemiği aldı ve uzunluğuna baktı. "Ama sonra acı başladı. Bir keresinde bir erkeğe iğne yaptığını görmüştüm. Bunu benim önümde tehdit olarak yaptı. Erkek buna çok hazırdı, damarını kolayca açmıştı, kimse onu zapt edemiyordu. Babam erkeği önünde diz çöktürdü ve erkeği alnından öptü, yüzünü avuçladı, ona sıcaklık ve şefkatle gülümsedi. Sonra erkeğe gözlerini kapatmasını ve hediye kabul etmesini söyledi."

Duran uyluk kemiğini yerine yerleştirdi ve aşağıya doğru yürüdü. Oturma çanağının dibine geldiğinde etraftan dolaştı ve kürsüye doğru on beş basamak çıktı. "Babam tarikat üyesine iğne yaparken bana baktı ve sonra erkeği kucakladı, sanki tek yapmam gereken kurallara boyun eğmekmiş ve tüm sorunlarım ortadan kalkacakmış gibi. Ancak" - sert bir şekilde güldü - "o şerefsiz tabii ki hâlâ benim *erkeklerimi* dövüyor ve taciz ediyordu. Erkeğin babama doğru eğilmesini izledim. Erkek gülümsüyordu - ta ki gülümsemeyene kadar. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Beyazları kırmızıya döndü. Ve sonra kan geldi. Öksürürken ağzından çıktı. Burnundan. Yana düşerken kulaklarından. Nefes alış veriş hırıltılara dönüştü ve önce omurgasını geriye doğru uzatarak, sonra da sıkıca kıvrılarak kasıldı. Her yerinden kan akıyordu.

"Peki ya en berbat şey?" Duran başını kaldırıp ona baktı. "Babam geri çekildi ve her şey karşısında şok olmuş gibiydi. Sanki ne olacağını sanıyordu ki? Aşkınlık hakkındaki kendi saçmalıklarına gerçekten inanıyor muydu? İnandığını hiç sanmıyordum ama belki de bir ışık huzmesinin gelmesini bekliyordu.

ve o erkeği aydınlanmayla yıkayın." Bir duraklama oldu. "İşte o zaman benden kurtulmak zorunda kalacağını anladım. *Mahmenim* söz konusu olmasa bile, onun kafa karışıklığına tanık olmuştum ve her şeyi uydurduğunu biliyordum. O gece perdenin arkasını gördüm ve onun üstünlüğü yanılsaması üzerine kurulu bir dünyada buna tahammül edemezdim."

Ahmare merdivenlerden aşağı inmeye başladı ve tüm o intiharları hayal etti. İnsanlar ilk başta sandalyelerde oturuyordu ama bu uzun sürmemiştir. Kemikler koridorlarda, koltukların arasındaki boşluklarda ve basamaklardaydı. Hangi kaburganın hangi kola ait olduğunu ya da bir kafatasının doğru omurgayla birlikte olup olmadığını kesin olarak söylemek zordu çünkü bedenler iç içe geçmişti, belki de sözün gelmediğini çok geç fark ettiklerinde birbirlerinden teselli arıyorlardı. Sadece acı.

"Yani bu onun kıyamet günüydü," dedi Duran. "Ama buralarda takılıp kalmazdı. Bir tahliye planı olduğunu biliyordum çünkü *mahmenime* söylemiş, o da bana söyledi. Aock'uyla birlikte ölmeyi hiç planlamamıştı ve onu da yanında götürecekti. Şöyle derdi: 'Eğer kırmızı ışıklar yanmaya başlarsa, yerleşke havaya uçmadan önce üç dakikamız var. Gelip seni alacağım' derdi. Sanırım patlayıcılar başarısız oldu."

Ahmare aşağıya indiğinde kusmak istedi. Kan koridorlardan aşağı akmış ve sahnenin tabanında birikmiş, yerçekimi tarafından odak noktasına, kötü, ölümlü bir tanrıya son kez seslenmeye çağırılmıştı.

Botları sanki kurumuş bir nehir yatağının alüvyonları üzerinde yürüyormuş gibi izler bırakıyordu ve Rollie'nin kayıp kafasını ve toprakta Mississippi Nehri gibi yayılan kanını düşündü. Gece parıldamıştı. Şimdi kuru muydu? Evet ve bir kısmı susuz toprak tarafından emilmiş olmalıydı.

Duran'a baktı ve ne diyeceğini bilemedi. Her şey çok fazlaydı. Gözleri tekrar ona döndü. "Adını hiç bilmiyordum."

"Pardon?"

"Gözümün önünde ölen erkek. Nexi dışında kimsenin adını bilmiyordum, o da bana ancak onu sığınağa götürdükten sonra, bana teşekkür ederken söyledi. Ona bunun bir takım ePort'u olduğunu ve gerçeğin bu olduğunu söyledim. Kaçış rotasını ve tüm bunların zamanlamasını hesaplayan oydu. Bu konuda çok zeki."

Tekrar etrafına bakındı. "Biliyor musun, *mahmenim* bana hep babasının adını söylerdi. Nedenini anlayamazdım, ama şimdi . . . Sanırım bana vermek istedi. Yine de bunu tam olarak başaramadı."

Ahmare onun neye benzediğini asla unutamayacağını biliyordu; saçları bir bıçağın ince kenarıyla kesilmiş, gözleri dikkatli ve acılı, iri bedeni tüm katlandıklarının altında büyümüş ve eğilmemiş, dirilen oğul.

Ve boğazındaki tasma sıkıca kilitlenmiş, kırmızı bir ışıkla yanıp sönüyordu.

Bu, hayatına damgasını vuran her şeyin bir sembolüydü: Hiçbir zaman özgür olmamıştı. Her zaman bir tutsaktı.

"Babasının adı neydi?" Ahmare kısık sesle söyledi.

"Artık bir önemi yok." Durakladı. "Theo. O ... Theo'ydu."

Etrafından dolaşarak on beş basamağı çıktı ve sahnede ona katıldı. Arenanın odak noktasından görünen manzara dehşet vericiydi, ölümlerin büyüklüğü kâbusları andırıyordu.

Bir insan bunu diğer insanlara nasıl yapabilir diye merak etti. Tarikat üyeleri bunun için gönüllü olmuş olsalar da bu bir cinayetti.

Duran, "Şimdi sevgiliyi göreceğiz," dedi. "Bu kadar geçmiş yeter."

Onun hikâyesine dalıp gitmiş, diğer her şeyi unutmuştu - ... hariç. "Tanrım, senin *mahmen* de Chalen'in dişisi miydi?"

Kısa ve sert bir kahkaha attı. "Hayır."

"Ama o zaman o da ölmüş olacak, değil mi? *Dhavos* Chalen'in dişisini de öldürmüş olmalı. Yoksa ... onu da yanlarına alıp gittiler mi?"

Kahretsin, kardeşi.

"Biz 1. çıkacağız. Bu taraftan-"

"Bekle." Onu durdurdu. "Önce bu."

Yüzünde bir soruya cevap vermeye hazırmış gibi bir beklentiyle arkasını döndü. Bu ifade, kılıfından yakasındaki tetiği çıkardığında hızla değişti.

Siyah kutuyu aralarındaki Aoor'a yerleştirerek botunu kumandanın üzerine kaldırdı. "Özgürlüğü hak ediyorsun. Tıpkı diğer herkes gibi."

Bununla birlikte, çelikle güçlendirilmiş tabanını, kendisine, *adamlarına* ve tüm masum, asi *insanlara* yapılanlara duyduğu tüm öfkeyle yere vurdu.

Burada ölen ruhlar.

Tetik kutusu parçalara ayrıldı. Tasmanın önündeki kırmızı ışık söndü.

Ve söndürüldü.

Elbette bu eksik bir özgürlüktü, çünkü doğum koşullarına ya da babasının korkunç eylemlerine asla bağlı kalmayacaktı. Ama ileriye dönük yolunu seçebilirdi. Tıpkı onun da ailesinin ölümünden sonra ileriye doğru bir yol seçtiği gibi.

Dümende başka kimse yok.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı.

"Chalen'i sikeyim," diye cevap verdi.

PEKİ YA KARDEŞİN?"

Duran soruyu sorarken, Ahmare'nin tetiği kelepçesinin yakasına sıkıştırarak soruyu zaten yanıtladığını biliyordu. Ama onun ne demek istediğini anladığından emin olmak istedi.

"İkinizi de kurtaracağım." Başını iki yana salladı. "Bu iş böyle bitmek zorunda. Başka bir sonucu kabul edemem."

İskeletlere baktı ve sonra tesisin boş koridorlarını düşündü. Sonuçların her zaman kabul edilebilir olmadığından bahsetmek acımasızca görünüyordu. Hatta bazen *kabul edilemezden de* kötüydü. Ama onun kendisi için yaptıklarını, bunun ne anlama geldiğini takdir ediyordu.

Kadının dudaklarını öpme dürtüsü geldi aklına ama burada değil. Tüm bu ölümlerin gerçekleştiği yerde değil - bu özel bir şeyi kötü bir alamete dönüştürmek gibi olurdu, sanki ortam teması kirletebilirmiş gibi.

"Teşekkür ederim," dedi çatallaşan bir sesle.

Onun ellerinden birini tuttu ve sıktı. Gözleri duygudan kocaman olmuştu. "Yapmamız gerekeni yapalım ve buradan gidelim."

Duran başıyla onayladı ve onları sahnenin sağına, ışıklandırma ve AV ekipmanlarının tozla kaplı ve uzun süredir uykuda olduğu arka tarafa götürdü. Çeşitli tiyatro lambalarının ve hoparlörlerin arasına girip çıkarken, tüm ekipmanın artık demode olduğunu hayal etti. Aradan yirmi yıl geçtikten sonra gelişmeler olurdu, değil mi? Ahmare'nin arabasında olduğu gibi, tasarımını, düğmelerini ve ekranlarını tanımadığı ya da anlamadığı yeni teknoloji, ilerleme, yenilikler olacaktı.

Ancak onun için durum böyle olmayacaktı.

Chalen'in zindanından geçmesini sağlayan aynı derin seviyede, tüm bunları aşarak ilerleyemeyeceğini biliyordu. Kendisinde hiçbir teknolojik gelişme olmayacaktı, hiçbir ilerleme . . gelişme olmayacaktı.

Tasması olsun ya da olmasın, özgür olsun ya da olmasın, babasının arenasındaki iskeletler arasında yer alacaktı; ölümlü canlılığı *Dhavos*'un ölülerinden ayırt etmek için yetersiz bir özellikti. Mantıklı. Hareket etse de ruhu, hayati canlılığı uzun zaman önce ölmüştü.

Bu açıdan, buradan canlı çıkıp çıkmaması önemli olmayacaktı.

Ahmare'yi sıkışık bir merdivenden aşağıya çağırırken, "Tuzak kapısı burada," dedi.

En altta kapı kilitliydi, ama doğru kodu ve pound anahtarını girdi ve panellerin ve duvarın içinde o kayma vardı.

Kapıyı iterek açtı ve el fenerini yaktı. Işın karanlığı deldi ve altın rengini yansıttı. Parıldayan, yankılanan altın.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Ahmare.

"Bir tanrı için uygun bir giriş holü, değil mi?" Duran mırıldandı. "Bu gerçek mi?" dedi geçitten aşağı inmeye başladıklarında.

"Sanırım öyle." Elini uzattı ve duvarın serin ve pürüzsüz olduğunu gördü. "Katıldıkları takdirde tüm dünyevi varlıklarını ona vermeleri gerekiyordu. Evler, arabalar, mücevherler, giysiler. Yerleşkede tasnif odaları var, her şey ayrılmış ve yeniden satış için değer biçilmiş."

"eBay'in o zamanlar var olmadığını düşünmek."

"eBay nedir?" Sonra omzunun üzerinden baktı. "Yerleşkedeki tek genç bendim. Onlara fedakârlığın gerekli ve her şeyden önemli olduğunu söyleyerek yavrularını da vermelerini istedi ama bence söylediği diğer her şey gibi bu da saçmalıktı. Asıl endişelendiği şey, yavrularının refahı konusundaki endişelerinin bir noktada kendisine olan bağlılıklarının önüne geçmesiydi. Kabul edilemez."

Botlarını ne kadar sessizce yere bırakırsa bıraksın, ayak sesleri babasının özel odasına açılan altın kolonda yankılanıyordu. Eski sessizlik alışkanlıkları zor öldü ve bu sestten rahatsız olmaya başladı.

"Bir pretrans olarak bile güçlüydüm," dedi ona. "Yatak odamızdaki hücrede tavanda gezinmemi ve tarikatın düzenini, meditasyon ve dua programını gözlemlememi sağlayan bir kanal çalışması buldum. Çamaşır odasını ve bornozları bulduğumda, geceleri bile ortalıkta dolaşabiliyordum. Kaputun altından izliyordum. Bir şeyler çalmakta ustalaştım." Altın yapraklı tavana baktı. "Bahse girerim şimdi bile kanallara girseniz zulalarımındaki kıyafetler, araba anahtarları, gözlükler ve ayakkabılar bıraktığım yerde duruyordur. Tam bir istifçiydim ve tüm derdim dışarı çıktığımızda kendimi ve *adamlarımı* korumaktı."

"Orada kaç kişi öldü?"

"Onları ne zaman öldürme emri verdiğine bağlı. Ben buradan çıkarıldığımda tarikatta üç yüzden fazla kişi vardı. Belki büyümeye devam etti, bilmiyorum. Belki de azaldı. Günlerin sonu kartını ne zaman oynadığına bağlı. Kesinlikle Aock'una yenilerini eklemek niyetindeydi. Ben ayrılmadan yaklaşık iki yıl önce bu tesiste bir genişleme oldu. Sığınağı inşa edecek insan müteahhitleri bu şekilde buldum ve onlara kasasından aldığım parayla ödeme yaptım."

"İnsanları buraya mı indirdi?"

"Başka ne seçeneği vardı ki? Bizim türümüzün üyelerini kullansaydı ve bu durum Wrath'a ya da Konsey'e ulaşıyadı? İnsanları kullanmak zorundaydı ve onlara soru sormamaları, geceleri çalışmaları ve gözlerini kendilerine saklamaları için yeterince iyi para ödedi."

Som altından bir kapının önüne geldiler. Şifreyi ve pound tuşunu girerken boğazına bir şeyler düğümlendi.

Ve sonra . . .

Kilit açıldıktan sonra paneli sonuna kadar açtı ve Aashlight'ını karanlığa doğrulttu.

"Vay anasını," diye fısıldadı Ahmare.



The Office'tan Creed Bratton'dı, diye düşündü Ahmare görkemli bir şekilde döşenmiş yatak odasına girerken. Kendi cep telefonunun ışığını açarak ışığını etrafa tuttu.

Hayal bile edemeyeceği bu lüks, Creed'in kameraya bakarak söylediği şu sözleri hatırlamasına neden oldu: "Birçok tarikatın içinde bulundum. Bir takipçi olarak daha çok eğlenirsiniz. Ama lider olarak daha çok para kazanırsınız."

O zavallı ruhların arenada nasıl öldükleri düşünöldüğünde, birincisinin doğru olmadığı açıktı ve beyninin bu kadar popüler kültüre ait bir şeyi öksürmesinden nefret ediyordu çünkü bu, hayatını kaybedenlere saygısızlık gibi görünüyordu. Ama pastel ipek duvarlara, yuvarlak yatağın üzerindeki ipek kumaşlara ve arenadaki çift kapının üzerine kazınmış prolle'yi taşıyan saten çarşafıara baktığında, "lider olarak daha fazla para" meselesinin bu durumda kesinlikle doğru olduğuna karar verdi.

Burada muşamba yoktu. Halı kalın ve tek parça ve- "Duvar resimleri," dedi ışığıını çevirirken.

Ortasında bir fıskiyeinin, gecenin ortasında kuşların ve çiçeklerle dolu yatakların bulunduğu devasa bir bahçe sahnesi, ne yaptığını bilen biri tarafından çizildiği belli olan pürüzsüz sıvayı süslüyordu. Ve sanki bu bir ressamın çizimi değil de bir resim penceresi ya da belki de açık havaya açılan bir kemermiş gibi, sanat eserinin etrafına perdeler monte edilmiş, güneş ışığı sarısı çam kumaşının kıvrımları "manzaranın" engellenmemesi için geriye çekilmişti.

Ütopya'nın bir temsili, güzel, bir vampir için imkansız, gün ışığında gerçek olmayan ama yine de büyüleyen.

Bu daha çok *Dhavos*'un cemaatine sattığı sahte malların faturasına benliyordu. "Chalen'in sevgilisini istiyorsun," dedi Duran. "İşte burada."

Döndü, gözüne gelmesin diye ışığıını azalttı. Duran yatağın yanında, duvara monte edilmiş bir gölge kutusunun yanında duruyordu.

Ahmare yaklaşırken onun aydınlattığı şeye odaklandı. Camın arkasında bir şey vardı... parlayan bir şey.

"Bir inci mi?" diye nefes aldı. Sonra Fatih'in tahtının üzerindeki yıpranmış bedenini hatırladı. "Elbette. Chalen'in tacının önünde boş bir yer vardı ve içine konan da buydu."

"*Dhavos* sadece ruhani bir lider değildi, iyi bir iş adamıydı, uyuşturuocu toptancısıydı ve Chalen eroin ve kokain için aracıydı, babam uyuşturuocuları dışarıdan getirdikten sonra ürünü sokaklara ulaştırıyordu.

ülke. Kanallardayken telefonda anlaşmalar hakkında konuştuklarını duyardım. Sevkiyatlar. Teslimatlar. Büyük denizaşırı bağlantılarla oynamak için peşin paraya ihtiyacınız vardı ve *Dhavos*, cemaatinin dünyevi mallarını ona devretmesi sayesinde bu likiditeye sahipti. O ve Chalen'in iyi bir ortaklığı vardı, ta ki bir tür ihanet olana kadar. Misilleme olarak babam Chalen'in kalesine girdi ve erkeğin en çok sevdiği şeyi aldı. İnciyi. Babam bunu nasıl yaptı, hiçbir fikrim yok."

Duran ilk hamlesini yaptı ve cama bir yumruk atarak kırılğan bariyeri parçaladı. İçeri uzanarak inciyi aldı ve paha biçilmez bir istiridye yaratmanın hiçbir anlamı yokmuş gibi uzattı.

Ve ona göre, öyle değildi.

Ona göre, barokun serin hatları avucunun kıvrımına yerleştiğinde, kardeşinin hayatını elinde tutuyormuş gibi hissetti.

Bunu kaybetmeyeceğim, diye düşündü dar spor sütyeninin içine sokarken.

"Sanırım," dedi Duran, Aashlight'ıyla diğer "pencerelerden" birini incelerken, "babam beni Chalen'in kapısına bıraktığında bir taşla iki kuş vuracağını düşündü-"

Bir anda, bir kapının dibinde görebileceğiniz türden bir ışık çizgisi uzak köşede belirdi. Sanki dışarıda başka bir oda varmış ve biri düğmeye basmış gibiydi.

İkisi de o yöne doğru dönerken Duran, "Siz burada kalın," diye emretti ve el fenerini yaktı.

Yatak odası karanlığa gömülürken Ahmare onunla tartışmadı, gerçi onun kurallarına uymak gibi bir niyeti yoktu. Onun yerine silahını tekrar çıkardı ve peşinden koşmaya hazırlandı.

"Işığı kapat," diye fısıldadı arkasına bakmadan. "Böylece kapıyı açtığımda seni görmezler. Ve kenara çekil ki gölgede kalasın."

İyi tavsiye, diye düşündü ışını OP'ye tıklarken. Onlar diğer odaya koşmadan önce olabildiğince uzun süre saklanmak en iyisiydi.

Aydınlatmanın en olası yolundan uzaklaşmak için birkaç adım geri çekilerek bir duvara dayandı. Sonra Duran bir şeyleri açmaya ve her kimse onun üzerine atlamaya hazırlanırken nefesini tuttu-

Duran tam kapıyı aralayıp yatak odasından dışarı fırlayacakken arkasından gelen yumuşak bir ses dikkatini çekti.

Tepki verecek zamanı yoktu. Başından aşağı inen kapüşon eski yün gibi kokuyordu ve çığlık atamadan, acımasızca ağır bir el ağzını kapattı, silahı alındı ve kalın bir kol beline kilitlendi.

Acımasız bir etkinlikte, o taşındı.

DURAN kapıyı açarken, her ihtimale karşı vücudunu yolun dışında tuttu-

Havadaki kokuyu aldığı anda canlandı, içgüdüleri kükreyerek canlandı, olasılıklar onu içeriden dışarıya çıkardı. Bu, Ahmare'nin damar hediyesinden aldığı aynı türden bir telaştı, güç ve amaç geri dönüyordu.

Babası hâlâ hayattaydı.

Babası *hâlâ* yerleşke deydi.

Duran'ın gözleri parlak ışığa alıştığında, saldırısının daha kişisel olabilmesi için silahını bir kenara koymak istedi. Ama erkeğin silahlı olma ihtimaline karşı kırıklığı yukarıda tuttu -her ne kadar havada başka koku olmadığı için başka biri için endişelenmese de. *Dhavos* yalnızdı.

"Baba," dedi alçak bir hırıltıyla. "Oğluna hoş geldin demeyecek misin?"

Duran etrafına bakındı ve o anda başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Dhavos'un yatak odasının lüks ön odası, süslü yaldızlı ve yastıklı aksesuarlarından arındırılmıştı. İçinde sadece bir parça mobilya vardı.

Mahmen'inin karyolası. Karyolanın üzerinde bir iskelet vardı; kafatası saten bir yastığın üzerinde, temiz çarşafklar köprücük kemiklerine kadar çekilmiş, battaniye bacakların üzerine özenle katlanmıştı. Kalıntıların yanında, Aoor'un üzerinde, bükülmüş bir battaniye demeti vardı. Yarısı yenmiş bir parça ekmek. Üzerinde "Poland Spring" yazan su şişeleri. Bir kitap.

Birkaç kitap.

Duran boş alanda tökezleyerek ilerledi ve karyolanın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. *Mahmen*'inin saçları ... uzun siyah saçları ... korunmuştu, bir örgüsü saten kurdeleyle bağlanmış bir şekilde yana doğru uzanıyordu.

"*Mahmen*," diye fısıldadı. "Ben buradayım. Seni dışarı çıkaracağım..."

Göz çukurları tavana bakıyordu ve çene bir amatör tarafından diş yosununa benzeyen bir şeyle yerine bağlanmıştı. Dental Aoss, dişleri bir arada tutmak için çene eklemine etrafına sarılmıştı.

"Özür dilerim, *Mahmen*." Boğazını temizledi. "Yeterince hızlı değildim. Her şeyi yeterince hızlı ayarlayamadım. Çok özür dilerim."

Ondan geriye kalanları görmenin ve onu kurtarmadaki başarısızlığını hissetmenin acısı o kadar büyüktü ki nefes alamadı ve ardından gözyaşları gelince göremedi. Başını eğerek, bir erkeğin olması gerektiği gibi, onun hak ettiği gibi, güçlü ve yetenekli biri olmaya çalıştı. Kızın ona anlaşılabilir bir şekilde verdiği sevgiye layık biri.

Sadece iradesiyle kendini toparlayarak, çünkü Tanrı biliyordu ki duyguları o kadar büyüktü ki bedeni onları zar zor zapt edebiliyordu, dik oturdu ve yüzünü gömleğinin koluna sildi.

"Seni dışarı çıkaracağım."

Düşünmeye çalışırken, sanki hâlâ hayattaymış gibi, sanki havadaki soğuğu hissedebilirmiş ve bunun için bir şeyler yapabilirmiş gibi battaniyeleri daha yukarı çekti. Ve bunu yaparken karyolaya çarptı ve yastığın üzerinde dikkatle dengelenmiş olan şeyi yerinden oynattı.

Kafatası yana, ona doğru düştü, o boş yuvalar ona doğru sallanıyordu.

Duran hızla kıyafetlerini düzeltti ve saçlarını okşadı.

Sanki hâlâ değerli gencini görebiliyormuş gibi. Yaşı kaç olursa olsun artık genç olmayan ve ona ne söylerse söylesin hiçbir zaman değerli olmamış olan.

"Seni seviyorum *Mahmen*," diye fısıldadı.

Elini battaniyenin altında olduğunu hayal ettiği yere koydu ve yaşayanlar ile ölümler arasındaki büyük ayrım onun için hiç bu kadar net olmamıştı. Ne onun sözlerini ne de onun yanıtlarını duyacaktı. Dokunmak yok. Karşılıklı gülümseme olmayacaktı.

Gelecek yok, sadece geçmiş var.

Ve bağlantı kurmak için bu mağarayı geçmek mümkün değildi, en azından hayattayken değildi ve muhtemelen öldüğünde de olmayacaktı.

Ne de olsa babası cemaatine söylediği her şeyde yanılmıştı. Aynı şey neden Solgunluk söylentileri için de geçerli olmasındı ki? Bu

Kâtîp Bakire gelenekleri?

Hiçbir ölümsüz lidere güvenemezsiniz. Geçici olana da.

Derin bir nefes alarak su şişelerini gördü ve anında yeniden odaklandı. Babası hayattaydı.

Lanet olsun, orospu çocuğu yaşıyordu ve buralarda bir yerdeydi.

"Ahmare," dedi ayağa kalkarken. "Hadi seni buradan sevgili."

Dhavos'un peşinden gitmeden önce onun güvende olması ve Chalen'e geri dönmesi gerekiyordu. Babasının ne durumda olduğunu bilmiyordu ama Ahmare'yi şansa bırakamazdı. Ayrıca onun tarafından dikkatinin dağıtılmasını da istemiyordu.

"Ahmare." Hiç şüphesiz ona yer açıyordu. "İçeri gelebilirsin."

Kaşlarını çatarak omzunun üzerinden açık kapıya ve yatak odasının karanlığına doğru baktı. "Ahmare?"

Aashlight'ını yakıp kapıya doğru ilerlerken kafasında uyarı zilleri çalmaya başladı.

Işını tam bir tarama yapmadan önce, onun orada olmadığını zaten biliyordu. "Ahmare!"

AHMARE kendisini yakalayana karşı her şeyiyle mücadele etti, büktü, tekmeledi, yumrukladı - partiye dişlerini de getirebilirdi ama başındaki çuval bunu engelledi. Kendisini dar bir alanda sürükleyen erkeği zorluyormuş gibi çıkardığı homurtular giderek artıyordu.

Sonra kafasının yan tarafına sertçe vurdu ve kadın yıldızlar gördü. Bütün galaksi, mahallenin klostrofobik ortamında çiçek açıyor.

Gevşemek ilk başta bir seçenek değil, ezici bir zorunluluktuk, bacakları kemiksiz kalıyor, kolları gevşiyor, zihni karışıyor. Ama erkek onu çekmeye devam ettikçe, gücünü sakladı ve onun tutuşunu gevşetmesine bel bağladı.

Bir duraklama oldu. Sonra bir hava kilidi, sanki mühürlü bir geçitten geçiyorlarmış gibi.

Ardından yere atıldı ve bir şey kapandı.

Nefes alıyor. Ağır nefes, onunki değil. Ve aydınlanma. Kalın kapüşonun içinden bir ışık kaynağı hissedebiliyordu.

Adam onu tekrar yakalayıp bileklerinden birini tuttuğunda, adamın onu bağlayacağını ve bunun olamayacağını çok iyi bildiği için bir saldırıyla kendini bıraktı. Adamın etrafında dönerek canlandı ve botuyla öyle bir tekme attı ki, omurgasının tabanını sert bir Aoor'a sapladı ve ikiye ayırdığını düşündü.

Ama ona temiz bir vuruş yaptı. Göğsünden ya da karnından vurmuş olmalı.

Çarpışmanın etkisiyle ayağa kalktı - ne kadar sert indiğine bakılırsa havalanmış olmalıydı - ve o çatırtı? Kafası olması için dua etti.

Ahmare hızla hareket etti, kapüşonunu yırtıp bıçaklarından birine uzandı ama adam silahlarını almıştı. Bir şekilde onu soymuştu. Bilincini kaybetmiş olmalıydı.

Gözleri bir an için ışıktan kör oldu. Bu durum ortadan kalktığında, üzerine giysi yerine paçavralar örtmüş, uzun siyah saçlarında parlak beyaz çizgiler olan iri bir erkeğin kendisine doğru geldiğini gördü.

Duran'a benziyordu. Bir deri bir kemik kalmış, delirmiş, yaşlı bir ikinci kişiliğe. Kesik dişleri vardı.

Ahmare ayağa fırladı, onun ağırlığına karşı bir yer oyununun kendisi için daha zor olacağını biliyordu. Kalçalarına yerleşerek duruşunu ayarladı. Bir depo alanındaydılar, her türlü ahşap iğ destekli sandalyeler on bir ve altı yüksekliğinde istiflenmiş, konferans masaları yanlarında uzanıyordu. Tepedeki ışıklar koridorlardakiler gibi yanıp sönüyor, yanıp sönen ePect tüm hareketleri stop-motion gibi gösteriyordu.

"Oğlum kendine bir dişi bulmuş," dedi *Dhavos*. "Ve o bir hırsız. Yoksa benden ne aldığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Dhavos ona kafa kafaya saldırdı, elleriyle boğazına yapıştı, kolları dimdikti. Bir eğilme, kaçma ve dönme hareketiyle arkasından dolanıp onu iterek daha fazla ivme kazandırdı ve kendini durdurmaya çalışsa bile binmek zorunda kaldığı bir dalga yarattı. Sandalye yığınlarından birine bowling topu gibi çarptı, sırayı paramparça etti, parçalar Aying'e gitti.

Hızla toparlandı, çıplak ayakları üzerinde zıpladı ve kazığa dönüşen bir sandalye ayağını serbest bıraktı. Bram Stoker'ın gerçek hayattaki vampir zamanları gibiydi, o sivri uçlu tahta omzunun üzerinden tekrar ona doğru geldi.

Ahmare ondan daha iyisini yaptı. Bir sandalyeyi kaptı ve dört ayağını ona doğru uzattı, onu bir aslan gibi tuttu, momentumunu tekrar yönlendirdi ve onu yana doğru savurdu. Dengesi kötüydü, muhtemelen daha düşük kanla - insanlar, geyikler- hayatta kaldığı için ama motive olmuştu. Bir masaya çarparak silahını yanında tuttu ve ona doğru ateş etti.

İşin sırrı onu kendine bağlamaktı. Zayıf olabilirdi ama Duran'ın kas gücünü nereden aldığı belliydi ve tüm o et bir kez harekete geçtiğinde, fiziksel gücü Duran'ın kullanabileceği bir zayıflığa dönüşüyordu.

Bu kez, adam ileri atıldığında, kadın onun yolundan çekildi ve sandalyeyle sırtına vurdu, vuruşa uyguladığı güç o kadar büyüktü ki, koltuk üstten kırıldı.

Tıpkı spor sütyeninden çıkan inci gibi.

Chalen'in sevgilisi rüzgârlığının altından düşerek çıplak Aoor'a çarptı, sekerek uzaklaşan yanardöner Aash gözüne çarptı çünkü *Dhavos*'un bir şekilde bir bıçak bulduğunu düşündü.

Ahmare incinin peşine düştü.

Dhavos tekrar ayağa fırladı.

Elini uzatarak Aoor'a çarptı. Ve adam onu bıçakladı.

DURAN, Aashlight'ını evet gerçekten boş olan yatak odasında çılgınca döndürürken -ki bu çok şey ifade ediyordu- TAZE bir dehşetin farkındaydı.

Onu terk etmezdi. Bunu ruhunun derinliklerine kadar biliyordu. Ahmare'nin inciye alıp ona hiçbir şey söylemeden kaçmasına imkân yoktu. Ve sonra ön odada yanan ışığı düşündü-

Babası. Babası düğmeyi çevirmiş, dikkati dağıtmış ... ve gizli bir geçitten gelip onu sessiz sedasız götürmüş olmalıydı.

"Ahmare!" Duran çığlık attı.

Önüne çıkan ilk şeyi -bir büroyu- aldı ve yatak odasına fırlattı, tahta bahçe duvar resimlerinden birini oyarken paramparça oldu. Onun adını tekrar haykırırken, her yeri dağıtmak, perdeleri sökmek, yatağı parçalamak, aynaları kırmak istiyordu.

Duran öfkesini zihninin gerisine itti çünkü bu öfke ona ve kadınına yardım etmeyecekti. Kendini mantığa dayandırmaya çalışarak, babasının arkadan girmiş olma ihtimaline karşı altın geçide geri döndü. Koku yoktu. O tarafa gitmemişlerdi, o halde gizli bir giriş noktası olmalıydı. Ahmare'nin durduğu yerin arkasındaki duvara odaklanarak, Aoor'da bir dikiş ... bir çizik ... bir ... aradı.

Işık yanmadan hemen önce incelediği duvar resminde, sanki izleyici sahte mülkün başka bir bölümüne erişmek için içinden geçebilirmiş gibi bir tarafa doğru tasvir edilmiş bir kapı vardı.

Aashlight'ı duvara yaklaştırdığında, sanatçının portalın dış hatlarını takip eden zayıf bir kırılma buldu, illüzyonun ortasında bir gerçeklik.

Duran geri çekildi. Üç kez sıçradı.

Ve vücudunu "kapıya" çarptı.

Erişim paneli yerinden çıktı, ahşap destekleri kaplayan sıva darbenin etkisiyle toz haline geldi ve yüzüstü geçide düşmeden önce kendini yakaladı.

Kokular kusursuzdu. Dahası, artık sakinleştiğine göre Ahmare'nin izini sürebiliyordu çünkü ondan besleniyordu ve sanki vücuduna bağlı bir fener varmış gibi ona odaklanıyordu.

Sadece buradan geçmekle kalmamıştı; çok uzak olmayan bir yerdeydi.

Aashlight'ını ileride parlatarak, sıkışık sürünme alanını koşarak takip etti ve silahlarını otuz ya da kırk metre aşağıda buldu, silahlar ve bıçaklar sanki aceleyle soyulmuş gibi dağılmıştı. Neredeyse onları bırakacaktı. Ama ne kadar acil olursa olsun, ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu, bu yüzden bir çift otomatik silahı kemerine soktu ve av bıçağıyla zinciri geride bıraktı.

Kalbi çarparak, avuçları terleyerek yoluna devam ederken beyninin yarısı öfkeli, diğer yarısı dehşet içindeydi.

Kırk metre kadar ilerledikten sonra geçidin sonuna geldi ve hiç vakit kaybetmedi. Omzunu sert duvara doğru çevirerek, daha önce de yaptığı gibi kendine bir pist verdi ve kendini panele doğru fırlattı-

Çelik bir levhaya vurulan balyoz gibi, vücudu kırılmak yerine beyzbol topuyla geri dönerek havalandı.

Kıçının üzerine düşerek beton Aoor'un üzerinden kaydı ve ışını panele odaklanmış gelişigüzel bir açığa yerleşmiş olan Aashlight'ını kaybetti.

Tekrar ayağa kalktı ve ikinci bir deneme yaptı. Ve panel yumruğunu geliştirmiş gibi, daha da uzağa fırlatıldı, Aoor'a çarptığında nefesi kesildi.

Şifre, aptal.

Nefesini toparladığında, Aashlight'ın ışığında solda bir parola tuşu olduğunu gördü ve kendini ona doğru fırlattı. Rakamları girerek o kiloluk tuşa bastı-

Uzak tarafta, keskin kulaklarıyla bir ateş sesi duydu. Bu iyi bir şeydi. Hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Panele doğru itti. Hiçbir şey yol vermedi.

Şifreyi tekrar girdikten sonra, onun için geldiğini duyabilmesi için 1. eliyle vurdu-

Kilit yerinden oynamadı. Elindeki kod çalışmıyordu.



Ahmare göbekten Aoor'un üzerine doğru kayarken, sandalyenin bacağına omzunun etine girdiğini hissetti.

Penetrasyon o kadar derindi ki, tahta kazık onu muşambaya sabitlediğinde ivmesi durdu.

Acıya rağmen inciye odaklanmaya devam etti, uzandı, zorladı.
İnç, sadece inçleri vardı-

"Peşinde olduğun tek şey bu mu?" dedi *Dhavos* nefes nefese kalarak.
"Chalen'in değersiz sevgilisi mi?"

Gürültülü bir darbe. Uzak duvara. Sanki biri tüm vücuduyla vurmuş gibiydi.

Duran, diye düşündü.

Sanki baba oğlunun varlığını fark etmiş gibi ani bir sessizlik oldu.
Ve sonra . . . bir nefes. Uzun, yavaş bir nefes.

"Sevgili Bakire Kâtip," diye fısıldadı *Dhavos* hürmetle. "Ben senin sadece kendine inandığını sanıyordum," diye mırıldandı.

Bir darbe daha, o kadar gürültülüydü ki *Duran*'ın sıvayı delip geçeceğine yemin edebilirdi.

"Hayır," dedi *Duran*'ın babası. "Kanın ... çok uzun zamandır benim için. Düzgün bir beslenme ..."

Duran'ın 1'leriyle diğer tarafa vurduğu gibi vuruyor şimdi.

"Senin için geliyor," diye yemin etti acımasızca. "Bırak beni ve canını kurtarmak için kaç. Saldırdığında nasıl olduğunu gördüm ve sana söz veriyorum, bunu atlatamayacaksın."

Üstündeki kıkırdama şeytaniydi. "Endişelenmiyorum. Bu çelik bir kapı. İçeri girmeyi başaramayacak, bu yüzden burada tanışmak için bolca vaktimiz var."

Bir anda kazık çıkarıldı ve en azından Aoor'dan kurtuldu. Ama kadın arkasını dönüp adama saldıramadan, adam kadının sırtını kavradı.

ve o kadar sert bastırđı ki, yüzünün ezileceğini sandı- Emmek. Yarayı.

Piç kurusu onun kanını alıyordu.

Ahmare içine bir güç dalgası dolduğunu hissetti ve birdenbire onun erkek, güçlü ve kendisinden daha ağır olmasının bir önemi kalmadı. Avuçlarını dikerek şnavların en şnavını çekti, göğsünü ve üstündeki bedeni Aoor'dan kaldırdı. Almaya duyduğu öfke o kadar büyüktü ki, dizlerini de ikisinin altından geçirdi.

Sonra bir kükreme sesi çıkardı ve Duran'ın babasını fırlatarak sandalyelere çarpmasına neden oldu.

Bir anda üzerine atladı, dişleriyle saldırdı, boynunun kenarından bir parça kopardı -ama adam ona karşı koymadı. Adam gevşedi ve kendini açıkta bıraktı, kadına bakarken gözleri kendinden geçmişti, kadının tepkisi onu şeytani bir şekilde büyölüyordu.

Evet, onu bu konuda iyileştirebilirdi.

Ahmare o piçin hayalarına öyle sert bir darbe indirdi ki, adam bir okul çocuğı gibi doğruldu, kızın çivilediğı şeyi avuçladı, acıdan gözleri yuvalarından fırladı.

Ona saldırmaya devam etmek istedi. Ama sevgilisini almak zorundaydı.

Tökezleyerek, Aoor'da biriken kendi kanına basıp kayarak, adamın onu bıçakladığı yere geri döndü. Neredeydi lan bu?

Omzunun üzerinden kontrol etti. *Dhavos* onu bıraktığı yerdeydi, kıvrılmış ve öksürüyordu.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek Aoor'un üzerindeki dağınıklığı yokladı. Bir kenara atılmış olmalı. Sandalye karmaşasının içine.

"Allah kahretsin-"

Çarpışma tepeden geldi, tavanın bir kısmı koptu, devasa bir şey düştü ve beraberinde her türlü kanal sistemini getirdi.

Duran bir süper kahraman gibi yere indi, botları dikildi, vücudu savaşmaya hazırđı, havalandırmanın bir bölümünün yarısı kocaman omzundan düştü ve Aoor'a çarptığında çınladı.

Çıkardığı ses bir T. rex'in sesiydi ve yerleşkenin temelini sarsıyordu.

Arkasından, babası ayağına fırladı ve kayboldu, duvardaki bir delikten çıktı ve sanki bir av köpeğı çağrılmış gibi göründü, kaçış hiç olmamış gibi onun ardından kapandı.

"Baban!" Odaanın diğeri ucunu işaret etti. "Oradan geçti!"

DURAN'IN BEYİNİ ONA babasının peşinden gitmesini söyledi. İntikamını almasını. Erkeği parçalara ayır ve bir kısmını ye.

Ancak havada Ahmare'nin kanının kokusunu aldığı anda vücudu hareket etmeyi reddetti. "Yaralanmışsın!"

Yere düştü. Sanki bayılmış gibiydi. "Ölüyorsun-"

"İnci!" Omzunun üzerinden yukarı baktı. "Sevgilimi bulmaya çalışıyorum! Biz tartışırken düştü-"

"Seni bıçakladı!"

İkisi de sessizlikte bağırıyorlardı, kadın etrafı okşarken, adam onun üzerinde dururken. Ve kadın farkına varmadan baktıkça daha da çıldırıyor, adam ise daha da öfkeleniyordu.

Duran diz çöktü ve onun ellerini tutarak dikkatini kendisine çekti. Kalbi hızla çarparak gözbebeklerini, cilt tonunu ve nefes alışını ölçtü. "Kanaman var."

"Hiçbir şey
hissedemiyorum-" "Şok
geçiriyorsun-"

"İnciyi bulmalıyım!" Sesi aciliyetle titriyordu. "O olmadan geri dönemem. Babanın peşinden git!"

Duran depolama alanına baktı.

Sandalye yığınlarında, sanki bir ceset üzerlerinden geçmiş gibi düzensiz bir yol açılmıştı. Aoor'u kırmızı çizgiler boyamıştı. Duvar da son bulan bir kan damlası izi de vardı.

Babası. Kaçıyor.

"Git," dedi aceleyle. "İnciyi bulup çıkacağım. Bana nasıl yapacağımı söylemiştin; kıvrımlı koridorları değil, parmaklıkları takip et ve bende işe yarayan bir şifre var. Şimdi peşinden gidersen onu yakalayabilirsin - belki yine tavandan?"

Annesinin karyoladaki kemiklerini ve kafatasının ona nasıl baktığını düşündü.

"Duran, git, buraya bunun için geldin. Ben iyi olacağım."

Gözleri Ahmare'ye döndü. Omzundaki yaradan sızan kan rüzgârlığının altından damlıyordu. Babası onu neyle bıçaklamıştı? Omzundaki o hafif, su geçirmez kumaştaki delik bir hançer için çok büyüktü.

"İyi olacağım," diye tekrarladı ani bir sakinlikle. Düşünebildiği tek sonucun bu olduğunu düşünerek.

Kendini bildi bileli, hayatının tek bir ana, çok önemli, her şeyi kapsayan bir ana bağlı olduğunu düşünmüştü. . . babasının kara kalbine bir bıçak sapladığı an. Ya da erkeğin boynunu kıracağı. Ya da onu yüzünden vuracağı.

Öldürme yöntemi önemli değildi ve fantezilerinde genellikle farklıydı. Ancak ölümün efendisini *Dhunhd*'a götürdüğü o dönüşü olmayan nokta, Duran'ın her zaman dönüm noktası, hayatının zahmetinin kaynadığı şey, seminal olayı olacaktı.

Tüm bunlar hakkında yanıldığını fark etmek şok ediciydi.

Aslında dönüm noktası, sadece yirmi dört saattir tanıdığı bir kadına yardım edip etmeyeceği ile ilgiliydi. . ya da onu, kendi kaderi olduğunu ilan ettiği kaderi yerine getirmesi için terk etmesi.

Yarışma olmadığı ortaya çıktı.

Duran onun yanına çöktü. "Sen şu tarafı ara, ben buraya geleceğim. Sevgiliyi bulana kadar buradan ayrılmayacağız."

Kadın sadece bir an tereddüt etti ama adam onun yüz ifadesini okuyamadı. Soluk muşambanın üzerinde gezinmekle meşguldü, her tarafın döküntü olduğu ve tepesinde yanıp sönen Auroresan ışıklarının bulunduğu bir odada neredeyse Aooring'in tam renginde bir inci bulmaya çalışıyordu.

Babası hakkında düşünmedi. Bunun için daha sonra zamanı olacaktı.

Ŗu anda sadece inciye önemsiyordu. Sadece Ahmare'nin kardeŖini kurtarmak için neye ihtiyaç bulunduğunu.

GrŖn soldan sağa doğru kaydırarak, elleriyle etrafı yoklayarak, hızlı ama dikkatli bir Ŗekilde ilerledi, aradı ... aradı ... aradı. FırlatılmıŖ bir tahta sandalyeye geldiğinde onu aldı ve arkasına koydu. Ve sonra Aoor'da bir deliğe ulaŖtı.

MuŖambaya bir Ŗey srlmŖ bir yer.

Ahmare'nin kanı çarpma noktasını iŖaretliyordu. Etrafta daha fazla kan vardı ve kurumaya baŖlamıŖtı, bu da ona arenadaki ölümleri dŖndryordu. Ama bundan uzaklaŖması gerekiyordu. Onun nasıl yaralandığını dŖnmekten hemen vazgeçmesi gerekiyordu yoksa kafası patlayacaktı, bu kadına duyduğu aŖk ile kendi aŖkı arasındaki gerilim-

Onun sevgisi.

Bu kadın için.

Duran ona Ŗyle bir baktı. Esmer baŖı eğikti, taze kanı iz bırakarak ilerliyordu, kararlılığı o kadar güçlüydü ki, peŖinde olduğu Ŗeyi bulmak için altında bulundukları tüm dağı kaldıracabileceğine inanıyordu.

Onu seviyordu. Muhtemelen o zindana girdiği andan beri. "Muhtemelen" kelimesini çıkar.

Zindana vardığında içinden çıkan karanlık baharatlar ilk ipucu olmalıydı. Ama artıŖlar ne olursa olsun, Ŗimdi farkına varmıŖtı-

Gövdesinde bir kaymayla, ağırlığındaki bir eğimi yakalamak için elini aŖaėı indirdi. Avucunun altında pürüzsüz bir yumru belirdi.

"Ben hallederim!"



Duran zafer çığlıkları atarken Ahmare etrafına bakındı ve yaralı omzu bir çığlık attı; umurunda değildi. "Tanrı'ya Ŗkr!"

Deponun ortasında buluŖtular, adam sevgilisini n parmağı ile baŖparmaėı arasında tutarken birbirlerine uzandılar. Kadın hiç dŖnmeden onu öptü ve adam da tereddüt etmeden karŖılık verdi, ağızları bir rahatlama telaŖıyla buluŖtu.

Geri çekilirken kaşlarını çatı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Duran orada öylece durmuş, ona bakıyordu. Sonra kafasının içinde gittiği yerden çıkar gibi oldu ve inciye kızın eline sıkıştırdı. "Sana nereye gideceğini göstereceğim. Böylece buradan çıkabileceğini biliyorum."

Adam onu kapıya doğru götürürken ayrıldıkları gerçeği yüzüne çarptı. Chalen'lere tek başına döndüğünde ne olacağına dair hâlâ bir çözümü yoktu. Duran'ın da kendisiyle geleceğini ve fatihi birlikte alt edebileceklerini düşünmüştü. Ama burada görülecek hesapları vardı.

İnciyi rüzgârlığının cebine koyup fermuarını çekerken, Chalen'in sevgilisiyle yetinmek zorunda kalacağına karar verdi. Ve o lanet şey onda olduğu sürece, elinde bir koz vardı. Bu yeterli olmalıydı.

Duran'la birlikte koridora atlamadan önce Duran ona silahlarını geri verdi ve Duran babasının cephanesini çıkarmayı düşünmemiş olmasına sevindi. Her iki şarjörü de kontrol etti ve sonra hazır olduğunu başıyla onayladı.

Duran uzun bir süre daha olduğu yerde kaldı, gözleri onun yüz hatlarında dolaştı. Soğuk bir telaşla onun ne yaptığını anladı.

"Hayır," dedi. "Bu son kez değil. Beni duyuyor musun? Bu birbirimizi son görüşümüz değil. Bir şekilde buluşacağız. Bir yerde. Bu son değil."

Yüzünü ellerinin arasına aldı, başparmaklarıyla yanaklarını okşadı. Sonra dudaklarını onunkilere bastırdı ve oyalandı.

O öpücükte her şey söylendi. Kelimeler konuşulmasa da her şey ifade edilmişti; özlem ve hüznün, bir gelecek içermeyen bağlılık, her iki tarafın da her şeyin farklı olmasını dilemesi.

Başları, ortaları ve sonları. Hepsi.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Neredeyse onu öldürecek olan bir kaçınılmazlığa karşı toplayabildiği tek şey buydu. Ama duyguları üzerinde duracak zamanı yoktu.

Tepemizde kırmızı ışıklar yanmaya başladı ve uzaklarda bir alarm çalmaya başladı.

DURAN KIRMIZI ışıklara baktı ve bir duvarı yumruklamak istedi. "Bu *orospu çocuğu*."

Beyninde nerede olduklarını hesapladı ve deponun yerini doğru bulmuş olmak için dua etti. Tesiste bunlardan birkaç tane vardı ya da yirmi yıl önce vardı.

Ahmare'nin elinden tutarak onu koridora çekti ve koşturaya başladı. Sürekli kullanılan ve arızalanan Auorescent tüplerin aksine, tavana da yerleştirilmiş olan kırmızı ışıklar bir papatya kadar tazeydi, aralarında göz kırpan ya da ölü asker yoktu, güçleri zayıf aydınlatmayı bastırıyor ve her şeyi kan rengine boyuyordu.

İtting gibi görünüyordu.

Aradığı konuşmaya ulaştıklarında, onları güve odasına ve girdikleri girişe doğru geri götürdü. Koridorlarda yan yana ilerlerken kafasının arkasında sürekli sayıyordu. Hayatınız buna bağlıyken üç dakika hiçbir şeydi, başka birini kurtarmanız gerektiğinde daha da azdı.

Onu girdikleri kapıya, şifreli olana, Chalen'in henüz ortaya çıkmamış olan korumaları için açık bıraktığı kapıya geri götürdüğünde hâlâ bir dakika kırk saniye vardı.

"Benimle gel," dedi adam durduğunda. "Babanı birlikte avlayacağız." "Geri dönmemin nedeni bu değil." Onu sertçe öptü. "Babamı terk etmiyorum. annemin kalıntıları burada."

"Yardım edebilirim!" Adam başını sallayınca, kadın onun omzunu kavradı. "Duran, buradan canlı çıkamayacaksın."

Onun paniğine, acısına baktı ve onun için, onlar için başka bir kader olmasını diledi.

"Bununla barıştım." Son kez onun yüzüne baktı. "Seni seviyorum. Keşke bizim için daha fazlası olsaydı-"

"Benimle gel!"

"Git! Ben de
seninle
geleceğim."

Bu bir yalandı elbette. O kemiklere ulaşp zamanında çıkma şansı var mıydı? Sıfırdan da azdı ve onun da kafasında bu hesabı yaptığını çok iyi biliyordu.

Son bir kalp atışı için durakladı. "Seni unutmayacağım. Söz veriyorum."

Acı içinde kıvranırken gözlerini kapattı. Gözlerini yeniden açtığında, kadın kaçış tüneline giriyordu.

Arkasına bakmadı ve bu onu rahatlattı. O bir savaşçıydı ve bunu başaracaktı ve neredeyse Chalen'e acıyacaktı. Fatih, o kadının ona yapacaklarını yaşamayacaktı.

Duran arkasını dönerek koşmaya başladı ve geri dönmek üzere yola koyuldu.

Dhavos'un özel odası.

Mahmen'inin kemiklerini geride bırakamazdı - teknik olarak artık orada olmasa bile. Ya o Fade töreni gerçekleşecekti ya da bunun için ihtiyacı olan şeyi elde etmeye çalışırken ölecekti.

Ahmare'ye yardım etmek için babasını öldürme şansını feda etmiş olabilirdi. Ama bu farklıydı.



Ahmare sanki hayatı buna bağlıymış gibi kaçış tüneline koştu.

Ve cesetlerin ilkinin kasa kapısının yaklaşık yarısında buldu. Chalen'in muhafızlarından biriydi, yan yatmış ve kıpırdamadan yatıyordu, boğazı kesilmiş gibi yoğun bir kan kokusu vardı.

Cep telefonunun ışığıyla ayrıntıları kontrol etmek için hiç vakit kaybetmedi.

Uzaklaştıkça alarmin sesi daha da kısılıyordu ama bu patlamadaki bir değişiklikten değil, mesafeden kaynaklanıyordu. İkinci cesedin üzerinden atladı. Başka bir muhafız. Daha fazla kan. Ve bir üçüncüsü.

Dördüncüsü tam kasaya yaklaştığı sırada, cüppeler soğumakta olan cesedin etrafında toplanmıştı.

Bunun tek bir açıklaması vardı: Duran'ın babası kaçtığında, zayıflamış haliyle bile bıçakla arası iyiydi.

Ağır çelik kapıyı da kapatmıştı ve ışığını tuş takımına tutup bir dizi numarayı tuşlarken elleri titriyordu.

Ve pound tuşu.

Ahmare'nin gözleri yaşarmış ve kalbi hızla atmaya başlamıştı.

Gümbürtü ilk başta donuktu. Çok uzaktan, kilometrelerce ötedeki gök gürültüsü gibi. Ama yeryüzü ayaklarının altında sarsıldı.

Patlamalar devam etmeye başlamıştı.

"Kahretsin! Çalış!" Şifreyi girdi ve pound tuşuna bastı. "Haydi!"

Başka bir gümbürtü, daha fazla sarsıntı ve şimdi tünelde çatlaklar ve gıcırtilar vardı, bir toz iniyor ve gözlerini yakıyordu.

"Çalışmak zorundasın!" Üçüncü kez denediğinde, Duran'ın da aynı şeyi söylediğini hatırlayınca gözleri doldu.

Ama belki de ihtiyaç duyulan sihirli kelimeler bunlardı çünkü kasa kilidi açıldı, hava kilidi tısladı ve Ahmare çelik paneli çekerek açtı.

Barlar. Çıkış yolunu kapatan parmaklıklar vardı. Aşağıya inmiş ve çelik bir ağla kaplanmış olan parmaklıklar, onun maddesel olarak uzaklaşamayacağı anlamına geliyordu.

Ya babası bu şekilde kurtulmaya çalışacaklarını bildiği için ya da bu kıyamet senaryosunun bir parçası, baldıran otu herkeste işe yaramasa bile hayatta kalan olmayacağından emin olmak için bir önlem olduğu için kapana kısılmıştı.

Tavanın bir kısmı başına çökerken "Hayır!" diye çığlık attı.

AHMARE parmaklıklara karşı çekti. Çelik ağları çizdi. Hayal kırıklığı içinde çılgılık attı ve telefonunu düşürdü çünkü parmaklıklardan geçebilmek için iki eline de ışıktan daha fazla ihtiyacı vardı.

Patlamalar giderek yaklaşıyordu ve koloninin derinliklerinde meydana gelen çöküş, vücudunu iten sıcak, önden esen bir rüzgâr yaratıyordu. Barut ve kimyasalların, elektrik yanığı ve toprağın, 1re üzerindeki linolyum ve ahşabın kokusu onu bir hayvan gibi panikletti.

Bu şekilde öleceğine inanamıyordu. Burada, neredeyse dışarıda, özgürlüğün ve güvenliğin tam eşiğinde.

Ahmare onu duyacak kimse olmamasına rağmen tekrar bağırdı, sıcak rüzgarlılığın altında terlemesine neden oldu, zihni öyle bölündü ki sanki sakın bir parçası onun mücadelesini izliyormuş gibi hissetti.

Beyninin o bölümü ailesine gidiyordu. Öldürüldüklerinde onlar için de böyle bir şey olmuş muydu? Saldırı gerçekleşirken daha *küçüklere* karşı mücadele etmişler, daha büyük, daha donanımlı bir katile karşı eğitimsiz bir şekilde savaşmışlar, düşmüşler, ölümcül yaralara yenik düşmüşler miydi ... kendilerinin bir versiyonu tanıklık ederken, bunun *bu* şekilde gerçekleştiğine hayret etmişler miydi?

Bu özel tarzda, dünyayı terk ediyorlardı.

Sonunda herkes böyle mi düşündü? Özellikle de beklenmedik bir olay, bir saldırı ya da bir kazaysa?

"Yardım edin!" diye bağırdı-

Parmaklıkların uzak tarafındaki Aame'nin Aare'si bir anda ortaya çıktı. Bir saniye sonra, diğer taraf tamamen siyahtı, ışını ona bakacak şekilde yerleşmişti

Botlar. Bir sonraki adımda, önünde çok belirgin, tamamen kontrollü mavi bir Aame Aoating vardı.

"Geri çekil."

Ses kadındı. "Nexi?"

"Zaman yok. Geri çekil."

Gölge ağ üzerinde çalışmaya başladı, kaynak makinesi çeliğin lehimlendiği yeri delip geçiyordu. Ve tüm bunlar olurken, artık çok da uzak olmayan patlamalar birer birer, bir yıkım tamtamıyla devam ediyordu.

Ahmare parmaklıkları çekiştirse de hiçbir işe yaramadı. "Neden geldin?"

"Bilmiyorum."

"Muhafızları öldürdün."

"Yaptım. Ama kendimi o yerleşkeye girmeye zorlayamadım. Vücudum reddetti

-Ayrıca oradaki senin işindi, benim değil." "Duran hâlâ-

"

"Şu anda bunu düşünmem."

Meşalenin çeliği delip geçtiği yerden çıkan kıvılcımların ışığında Gölge'nin konsantrasyonu tamdı, gözleri ağa kilitlenmişti, yüzünün düzlemleri ve kıvrımları parlıyordu, yüzlerce örgüsü öne doğru düşüyordu. Olabildiğince hızlı gidiyordu.

"Kendini sakinleştirmen gerekecek," dedi kadın. "Sadece bir bölümü soyacağım, başka bir şey yapacak vaktimiz yok. Gözlerini kapat ve sakinleş, ne zaman yapacağımı sana söyleyeceğim. Tek bir şansın var."

Ahmare göz kapaklarını sıkıca kapattı ve damarlarında dolaşan adrenalini kontrol altına almaya çalıştı. Tek duyabildiği gümbürtülerdi. Hissedebildiği tek şey sırtındaki sıcak nefes ve gittikçe güçlenen rüzgârdı. Şimdi de tavan parçalanıyor, başına ve omuzlarına çarpıyordu.

Bu ona Duran'ın onu kurtarmak için kanaldan fırlayışını hatırlattı-

Sakin. Sakin olması gerekiyordu. Sakin. Sakin. . .

Oreo kurabiyeleri işe yaradı.

Kâtip Bakire olmalıydı ama bunu denedi ve hiçbir yere varamadı. Duran'ın yüzü olmalıydı ama bu sadece ağlama isteği uyandırdı. Duran'ın yüzü olmalıydı.

En önemlisi de ona onu sevdiğini söylemiş olması değildi... Bunu yapmış mıydı? O kelimeleri gerçekten söylemiş miydi-

Oreo kurabiyeleri. Orijinal olanlardan. Eski moda, orijinal türden, mavi selofan ambalajından yeni çıkmış, buzdolabında saklanmamış, gerçi bazıları buzlukta satılan Oreo kurabiyelerini severdi. Bir tanesini eline aldı ve parmak uçlarının kurabiyeyi kavrayıp bükerek üst kısmını çekişini, bir tarafında tamamen krema, diğer tarafında ise sadece vanilyalı merkezinin gölgesi kalışını izledi.

Her zaman önce kremasını yersin.

Sonra iki sert kraker-kurabiye, biri taze ve kuru, diğeri ise ön dişlerinizle kazımak zorunda kaldığınız.

Tadı gençlikti. Ve yaz. Ve ikramlar.

Bitter çikolata ile içindeki AuPy beyazının kontrastıydı- "Şimdi!"

Nexi bağırdı.

Koridor binlerce kiloluk toprak ve kaya tarafından ezilirken, dağ yükselişinin altından oyulmuş boşlukları geri alırken, Ahmare fiziksel formunu maddeleştirdi ve patlayıcı rüzgâr tarafından yönlendirilen bir molekül dağılımıyla gecenin içine doğru yol aldı.

AHMARE, tünelin kulübesinden bir mil kadar uzakta yeniden şekillendi ve o mesafeden, dağın kendi içine çöküşünü, toprak, kaya ve ağaç bileşenlerinin daha alçak bir seviyeye ulaşmasıyla ağaç hattının üzerinden büyük bir toz ve moloz öksürüğünün yayılmasını izledi. Ses gök gürültüsüydü ve sonra öyle bir sessizlik oldu ki, kulağına dalan bir sivrisinek bir arazi motosikleti kadar gürültülüydü.

Şimdi yok olan güveleri düşündü.

Şimdi gömülü olan iskeletleri.

Duran'ın . . . şimdi öldü.

Acı vurdukça, bir yanı onunla tanışmış olmasına karşı *çıkıyordu*, yeterince *şey yaşamadım mı* kisvesi altında -sanki kaderi önceden belirlenmiş ve kader anne babasını ve belki de hâlâ kardeşini kaybetmiş olduğunu fark etseydi ve buna göre ona ofiste verdiği için inciye giden alternatif bir yol sunsaydı, şimdi bu ıstıraptan kaçınabilirdi. Tabiri caizse.

Ama bu uzun sürmedi.

Özellikle de kafasının içinde onun sesini duyarken: *Hiç var olmamışım gibi olmasını istemiyorum.*

İki gece önce hiç tanımadığı birinin ölümü karşısında bu kadar yıkılabilmesi, erkeğin bir kanıtı niteliğindeydi.

"Chalen'e gitmeden önce yarayı 1 kat iyileştirmeliyiz."

Ahmare uyuşuk bir şekilde, hemen yanında yeniden maddeleşmiş olan Nexi'ye baktı. "Omzum."

Sesinde topal bir ton vardı ve bunu olduğu yerde bıraktı, bir direnç ya da güç gösterisi enjekte edecek güçten yoksundu. O tamamen

tükenmiş.

"Kulübeme geri dönebilir misin? Nerede olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Gölge.

Ahmare aniden ormandaki yürüyüşlerinin başlangıcını, Duran'ın o iki kırık dalı o kütüğün üzerine koyduğu anı düşündü. Bunu onun için yaptığını fark etti. Böylece dönüş yolunda kaybolması halinde elinde bir işaret olacaktı.

"Oradan çıkmaya hiç niyeti yoktu." Gözlerini çökmüş dağa dikti. "Öyle mi?"

"Burası her zaman onun biteceği yerdı." Sonra Gölge acıyla ekledi: "Dışarıdayken bile orayı hiç terk etmedi ve onun için önemli olan tek şey orasıydı."

"*Mahmen*'inin kalıntıları için geri döndü. Onları bulduğunu söyledi." "O zaman onları görmediniz mi?"

"Meşguldüm." Bu arada kafası *Dhavos*'un vurduğu yere çarpıyordu. "Ve sonra zaman kalmadı."

"İnciyi aldın mı?"

Panik içinde eli, onu koyduğu cebe gitti. Tırtıklı dış hatlarını hissederek hissetmez biraz gevşedi.

Tüm bunların bir kurtarıcısı olmalıydı. Bundan iyi bir şey çıkmalıydı. Aksi takdirde, yarın ya da bir sonraki gece ya da ondan sonraki gece güneş battığında nasıl devam edeceğini bilmiyordu.

Çok fazla kayıp. Ve bu sonuncusu, Tanrı aşkına, bir dağın altında akraba bir yabancıнын ölümü - geriye dönüp baktığında, aristokratlar onları güvenli odadan kilitledikten sonra ailesinin çalıştığı malikaneye saldıran ve tüm görevlileri öldüren *lesser*'lardan bile daha olasılıksız görünen bir şey - diğer ölümler arasındaki zamanı sıkıştırdı ve sanki bir gece önce *mahmenini* ve babasını kaybetmiş gibi hissetmesine neden oldu.

Yine de keder yerçekimi gibi değildi. Güvenilir bir yasası, 1 kat düşme oranı, evrensel bir uygulaması yoktu. Tek paralellik, her yerde ve her zaman farklı derecelerde sizinle birlikte olması, sizi ağırlaştırmasıydı.

Bazen seni düşen bir dağ gibi ezer.

Duran'ın üzerine çöktüğünde hissettiği bu muydu? Bu sarsıntı, bu göğüs ağrısı, vücudunun içindeki bu basınç?

Saçma bir paralellik. Çünkü hâlâ nefes alıyordu ve bu da hayatının geri kalanında ne halt edeceği sorusunu gündeme getiriyordu. Vampirler karanlıkta, insanların ayak basmadığı boşlukta yaşarlardı. Uzun ya da kısa, kendisine kalan süreyi düşünürken, karşılaştığı güneş ışığının yokluğu gerçek ve tek boyutlu görünüyordu.

Kardeşini geri alsa bile.

Sanki Duran ve onun temsil ettiği şey, gecesinde var olan ya da var olacak olan tek ışıktı ve şimdi o tutulduğu için kalıcı bir körlüğe mahkûm olmuştu. Onunla ilgili anıları onu ATV'ye bindikleri, ormanda ateş ettikleri günlere götürdü. Sonra onun arkasındaki baldıran ağaçlarının arasında yürüyordu. Eski kulübenin altındaki çürük merdivenden aşağı iniyordu. Tünelden aceleyle geçiyor, hemen arkasında soğuğu ve nemi hissediyor, çürümeyi ve toprağı kokluyordu.

Ve sonra o görüntülerden kayboldu ve o tüm o boşluklarda ve yerlerde yalnızdı . . . güve odasında, iskeletlerin olduğu arenada . . . duvar resimleri olan yatak odasında.

Yolculuklarının hayat için bir metafor olduğunu düşündü. İki insan birlikte, engellerle karşılaşılıyor, onları aşıyor. Birini ya da diğerini kurtarmak için tavanlara çarpmak.

O ve Duran sıkıştırılmış bir zaman diliminde bütün bir hayatı birlikte yaşamışlardı, bir ilişkinin tamamı ortaya konmuştu ... ta ki sonunda dul kalana kadar. Peki ya şimdi? Onun kaybıyla birlikte, tüm temiz havanın ve aydınlığın geleceğinden gittiğini, gireceği her odanın sıkışık ve pis, belli belirsiz bir tehditten başka bir şey olmadığını hissetmekten kendini alamıyordu.

Ölümünün büyüklüğü onu öfkелendirdi, sadece aldatıldığı için değil, aynı zamanda içine doğduğu tüm dava için de.

Babasının ellerinde. . . .

Chalen.

"Evet," dedi Gölge'ye acımasızca. "Kulübenizin tam olarak nerede olduğunu hatırlıyorum."

BU TÜM YOL BOYUNCA GİDER."

Nexi omzundaki yarayı incelerken Ahmare gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Gölge'nin kulübesine geri dönmüşlerdi, Ahmare kaba kesimli sandalyelerden birinde oturuyordu, rzgarlığı ve gömleği çıkarılmıştı, spor sutyeni, yarası ve cildinde kurumakta olan kandan başka bir şey yoktu.

"Seni neyle bıakladılar?" "Bir sandalye ayağıyla."

Gölge geri çekildi. "Chalen'in tüm korumalarını yakaladığımı sanıyordum." "Duran'ın babasıydı."

"*Dhavos*'tan kişisel ilgi," diye mırıldandı Nexi bir tıbbi kiti açarken acı acı. "Diğer tüm öncelikleri arasında onur duymalısın."

"Artık nceliği yok. Hepsi ld."

Gölge elinde hidrojen peroksit ve gazlı bezle durdu. Yüzü donmuş gibiydi, sanki içinden geçen duygular onu felç etmişti.

"Ne?" dedi kısık sesle.

"Günlerin sonuydu. Hepsi lmşt. İskeletleri gördüm."

Gölge gözlerini kapadı ve başını salladı. "Onlara anlatmaya çalıştım. Ayrılmadan önce onlara her şeyin kötü bir sona doğru gittiğini söylemeye çalıştım. Ama insanlara gerçeği anlatamazsınız. Greceklese kendileri görmek zorundalar."

Ahmare hem aynı fikirde olduğu hem de sesine güvenmediği için başını salladı. Acı çekmekten iki büklüm olmuş tüm o iskeletlerin görüntüsü, asla unutamayacağı görüntülerden biriydi.

"Bunu kolunun altına ve sırtına koy." Ahmare havluya sadece göz kırpınca Nexi onu birkaç kez katladı ve yerine koydu. "Bunu burada tut ki peroksiti her yere bulaştırmayayım."

"Doğru. Özür dilerim."

Ahmare kendisine söyleneni yaptı, havlu kumaşı sıkıca bastırdı ve bekledi. Gözleri kulübenin içinde gezinirken, burayla ilgili her şeyin değişmiş olması gerektiğine karar verdi. Yaşadığı şeyler o kadar büyüktü ki, her yerde her şeyin kendisi gibi farklı olması gerektiğini hissetti. Oysa kaba mobilyalar, Duran'ın sandığı ve silahların bakımının yapıldığı tezgâh bırakıldıkları yerde duruyordu.

Yatağın yanındaki sandığa odaklandı. Hâlâ Duran'ın eşyalarıyla mı doluydu? Muhtemelen. "Dolu" demek abartılı bir ifadeydi aslında. Giyindikten ve silahlandıktan sonra geriye pek bir şey kalmamıştı ve tarikata katılırken cemaatin teslim etmek zorunda kaldığı giysileri ve kişisel eşyaları düşündü.

Şeyler, sadece şeyler. Ama cansız doğalarını yalanlayan bir şekilde canlandırıcıydılar. Ayrıca, ne Duran'ın ne de tarikatın takipçilerinin kişisel ePektlerine bir daha asla ihtiyaç duymayacaklarını da hatırlatıyorlardı.

"Kendini hazırla. Bu acıtacak."

Bir duraklama oldu, sanki Nexi ona hazırlanması için bir şans veriyordu. Ve sonra peroksit vurdu, omzunun üst kısmındayken soğuktu ... sonra yaraya girdiğinde sıvı 1re gibi. Ahmare tısladı ve öne doğru sarsıldı.

"Güzel, şimdi geri dönebilirim-"

"Bekle," diye homurdandı Ahmare. "Bana bir saniye ver."

Sanki vücudunun o tarafındaki tüm üst kısmı benzinle ıslatılmış ve yaranın içine bir kibrit atılmış gibi hissediyordu. Görüşü bulanıklaşıp elini masaya attığında, yüzünün altında bir viski şişesi belirdi.

"Bir yudum al. Yardımı olur."

Ahmare içki içen biri değildi ama çektiği acı onu her türlü çözüme açık hale getirmişti.

Boynu ağzına götürerek iki kez çekti- Öksürüğün bir faydası *olmadı*. Hayır.

Gözleri sulanırken, omzu çığlık atarken ve ciğerleri kıyılarını ihlal eden Jack Daniel's'a tahliye emri verirken, Nexi oturdu.

Gölge antiseptiğe devam edebilmeleri için bir süre geçmesi gerektiğini biliyordu.

Fırtınanın büyük kısmı dindiğinde Ahmare diğer dişiye baktı. "Neden bizim için geldin? Ve teşekkür ederim, çünkü gelmeseydiniz şimdi ölmüş olurdum."

Gölge şişeyi aldı ve limonataymış gibi içti. Ve eğer bu, kendini savunmayı öğretenler ile onu gerçekten kullananlar arasındaki farka dair bir yorum değilse, Ahmare ne olduğunu bilmiyordu.

Yine de ... şimdi de gerçek bir savaş görmüştü ve bunu göstermek için savaş yarası vardı.

"Söylediğin şeyi düşünüp durdum," diye mırıldandı Nexi. "O adamı öldürdüğün ve onun baskınların bölünmüşlüğüne ulaştığı, geçmişine girdiği, kanının lekesiyle kirlettiği hakkında."

Ahmare şişeyi aldı ve içkiyi daha yavaş içerek tekrar denedi. "Cesedini geride bıraktıktan sonra başıma gelecekleri tahmin bile edemezdin."

Rollie'nin kalıntılarını şimdiye kadar bir insanın bulduğuna şüphe yoktu ama birlikte çalıştığı mürettebat düşünüldüğünde? Kimse ölümünü rapor etmezdi.

"Hikâyeniz bana kendi çocukluğumu düşündürdü." Gölge arkasına yaslandı, saç örgüleri kaslı omuzlarına dökülüyordu. "Sanırım gelip sana yardım edersem, belki benim bölünmüşlüğümün ötesine uzanan el olabileceğine karar verdim - sadece her şeyi daha iyi hale getirir. Mesela seni kurtarırsam, belki bu kötüyü değiştiren iyi bir şey olur, sana olanların tam tersi olur."

Ahmare duygulanarak, "Sana hayatımı borçluyum," diye fısıldadı.

Gölge, hissettiği şeye dayanamıyormuş gibi patladı. "Ya da belki duşta kayıp düştüm. İçime biraz merhamet çöktü ama seni saçımdan çeker çekmez beyin sarsıntısı gibi dağılacak."

Ahmare uzandı ve Nexi'nin elini tuttu. "Onu kaybettiğin için ben de üzgünüm.

Duran, yani."

Gölge'nin gözleri peridot rengindeydi ve onları parlatan ışıltıya bakılırsa, bu sert dış görünüşün altında kırık bir kalp olduğu açıktı.

"Onu kaybetmedim." Nexi omuz silkti. "Gerçek şu ki, o bana sahipti. Tam tersi değil."

"Ama bu senin için zor bir ölüm. Her iki şekilde de, bu ... zor bir ölüm."

"Hepsi zor," dedi Nexi perili bir sesle. "Dua ettiklerin bile... zordur."
Ahmare'nin duyduğu son Şey buydu.
Bayılmadan 6nce.

Şafaktan yaklaşık ÜÇ SAAT ÖNCE Ahmare, Chalen'in kalesine tek başına yaklaştı. Ayaklarının üzerinde duramıyordu ama taş duvarları ölçtükçe bu durum düzeliyordu ve en azından Nexi'nin kulübesinden fatihin mülküne kadar düzenli aralıklarla başarılı bir şekilde maddesizleşmeyi başarmıştı. Hendeğin uzak kenarında durduğunda asma köprüünün girişe doğru sıkıca kapatılmış olduğunu gördü, sanki bir saldırı bekleniyormuş gibi her şey kapatılmıştı.

Elleri rüzgarlığının ceplerinde, çenesi yukarıda, omzunda bekledi.

Yarası sargılıydı ve Nexi'den ödünç aldığı Aak gömleğinin altına sarılmıştı.

Gölge arabasının anahtarlarını geri almasında ısrar etmişti ve o da gizlendiği yerden anahtarlarla oynamış, onları parmaklarının arasında gezdirmiş, tatlı bir çınlama sesi duymuştu.

Asma köprü yavaşça alçaldı, metalin tıngırtısı cebinde anahtarlarla neler olup bittiğinin büyük bir göstergesiydi.

İki muhafız dışarı çıktı. Sağdaki içeriye giden yolu gösterdi.

Yavaşça yaklaştı, adımlarında hiçbir aksama olmamasına dikkat etti. Omzu bir dövüşte büyük bir sorumluluktan ve eğer kaçınılabilirse yaralı olduğu gerçeğini ele vermek istemiyordu.

Silahları ceketinin altındaydı. Eğer üstünü aramak isterlerse, bir. Ama geçen sefer kontrol etmemişlerdi ve şimdi de aynı olacağını umuyordu-

Muhafızların yanından geçti.

Ocak odasına girdiğinde masaya baktı ve kusmak istedi. Duran'ın üzerinde olduğunu düşün-

"Tek başına geri dönüyor."

Ahmare kemer tepeli kapıya doğru baktı. Chalen paleti üzerinde içeri getiriliyordu, zayıf ağırlığını taşıyan dört muhafız salonun hemen içinde durdu, cüppeleri kıvrımlar halinde taş Aoor'a yerleşerek onları Auted sütunlarına dönüştürdü.

"Kardeşim nerede?" Ahmare talep etti.

"Sevgilim nerede?"

İnciyi çıkardı ve parmak uçlarının arasında tuttu. "İstediğin şey bende var."

Yıpranmış erkeğin gözleri çukurlaşmış, buruşuk yüzünde parlıyordu. "Nihayet!"

"Ve neden yalnız döndüğümü biliyorsun. Dağın düştüğünü biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Chalen'in dikkati bir an için gimmes'lerinden dağıldı, soğuk gülümsemesi kırık dişini ortaya çıkardı. "Silahınız hayatta kalamadı. Yazık, bunu görmemiz gerekecek."

"Cehenneme kadar yolumuz var."

Onun yorumunu bir kenara itti. "Benim olana sahip olmama izin ver, sahip olmama izin ver!"

İki pençeli eliyle uzandığında, bir oyuncağın peşindeki bir genç gibiydi, tüm açgözlülüğü ve beklentisiyle.

İnciyi cebine geri koydu. "Kardeşim nerede?"

Chalen'in gözleri kısıldı ve püsküllü yastığına yaslandı. "Gerçekten nerede o?"

Ahmare'nin içinde bir şeyler koptu. İnsanların bu sözü kullandığını daha önce duymuştu ve şimdi bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Birdenbire bambaşka bir insan oldu.

Hiç düşünmeden silahlarından birini çıkardı ve Chalen'in kafasına doğrulttu. Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

"Bana hemen kardeşimi getirin."

"Oh, bakın. Kendine bir silah almış. Sanırım size yanınızda silah getirmemenizi söylemiştim."

"Çok geç, orospu çocuğu. Korumalarınız fırsatını bulduklarında üstümü aramalıydı."

"Evet." Chalen girişe doğru baktı. "Yapmaları gerekirdi."

"Bana kardeşimi getirin, size sevgilimi veriyorum."

"Peki ya silahım?" O gülümseme geri döndü. "Sana verdiğim silahı çalışır halde geri vermiyorsun."

Metal zincirlerin dönmesi ve ardından asma köprünün kaleye doğru sıkıca kilitlenmesiyle yankılanan bir gümbürtü duyuldu.

"Ve şimdi, şuna bak," diye söylendi. "Burada sıkışıp kaldın ve kendini kurtarmak için hiçbir kozun yok."

İnciyi geri çıkardı. "Bunu izle."

Ahmare eğildi ve sevgilisini sert taş Aoor'un üzerine koydu. Ardından çizmesinin çelikle güçlendirilmiş sırtını kaldırdı ve paha biçilmez nesnenin üç santim üzerinde gezdirdi.

"Sen onu ezersen," dedi Chalen, "ben de kardeşini öldürürüm."

"O zaman bir standoP'umuz var, değil mi?"

"Hayır, yok." Chalen artık kapalı olan girişin etrafındaki gölgelere doğru baktı. "Muhafızlar!"

Erkeklerden bir telaş, itaat ya da cevap gelmeyince Ahmare omuz silkti. "Geleceklerini sanmıyorum. Bekle-hayır, bundan eminim. Üzgünüm."

Sol kulağının yanından kan kokulu bir esinti geçerken gülümsedi. Nexi'nin o muhafızları öldürmekten hoşlandığına şüphe yoktu. Ve şimdi Gölge moleküller gibi havada ilerliyor, başka bir savunulabilir pozisyon buluyordu.

"Muhafızlar!" Chalen havladı.

"Muhafızlar!" "Sadece dört tane var. Şimdilik."

Ahmare namluyu doğrulttu ve tetiğe bastı. Kurşun tam istediği yere, soldaki ön muhafızın alt bacağına saplandı. Erkek paletin köşesini bıraktığında, Chalen devrildi ve düşmeye başladı. Panik içinde uzanıp paletin kenarına tutundu, narin bedeni uzun süre taşıyamayacağı bir ağırlıktaydı.

Diğer üçü safları sıklaştırdı ya da sıklaştırmaya çalıştı ve Ahmare onları teker teker topladı, kurşunları tam da ihtiyaç duyduğu yere, omuzlarına saplayarak düşürdü. Uyluklarına. Efendisini geride bırakmaya çalışarak geri çekilenin bir ayağı-

Chalen maddeleşerek oradan uzaklaştı: Kötü durumuna rağmen yaşlı piç kendini oradan uzaklaştırmayı başardı.

"Siktir!"

Ahmare inciyi kaptığı gibi ocağın yanındaki kemerli kapıya koştu. -Ama o bunu yaparken devasa bir taş aşağı yuvarlanmaya başladı ve kalenin derinliklerine giden yolu kapattı. Bir Indiana Jones gibi davranarak son anda taşın altından kaydı ve tekrar ayağa fırladı.

Meşaleler ileriye giden yolu gösteriyordu ama nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Daha önce alt kata yaptığı yolculuk umduğu kadar iyi geçmemişti.

Nexi onun yanında cisimlendi. "Merdivenleri buldum. Bu taraftan."

Taş koridorda birlikte koştular ve birkaç dönüş yaptılar, sonunda kıvrılan kaba kesimli basamaklara ulaştılar. Aşağıya indiklerinde dört çıkış, dört olası yol vardı.

Uzaklardan ayak sesleri geliyordu. Çok sayıda. Ağır. Onlara doğru geliyordu.

Daha fazla muhafız.

Ahmare, Chalen'in kardeşi neredeyse oraya gittiğini biliyordu. Ve tam şu anda Ahlan'ı katlediyor olabilirdi. "Lanet olsun-"

Gölgelerden keskin ve acil bir ıslık sesi geldi. O ve

Nexi silahlarını o yöne doğrulttular.

Karanlığın içinden iki eli havada bir muhafız çıktı. Kapüşonu kapalı olduğu için yüzü görünüyordu.

O genç yüz. O kızıl saçlar.

"Sen," diye nefes aldı Ahmare. "Ormandan."

Duran'ın gazabından kurtardığı muhafızdı ve Ahmare Nexi'nin koluna yapıştı. "Onu tanıyorum. Ateş etmeyin."

Muhafız, üçünden başka kimsenin olmadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı. Sonra eliyle işaret etti.

Ahmare Nexi'ye baktı. "Ona güvenebiliriz."

"Ne sikim güvenebiliriz-"

"Onun hayatını kurtardım. Bana borçlu."

Muhafız ayağını yere vurup daha ısrarlı bir şekilde işaret etti, cübbesi havalandı. Ahmare, Nexi'nin kolunu sıkıca kavrayarak Gölge'yi yanına çekti ve genç erkek onları taş duvardaki bir ızgaraya götürdü. Sonra bir de baktı ki, bir dehlize tıklmışlar, metal kafes arkalarından kapanmış, muhafızlar dört koridordan bölgeyi kolağan etmiş, meşale ışığında tam

gizli geçidin önünde. Metal örgüdeki deliklerden Ahmare onları saydı. On. Belki de on beş.

El işaretleri kullanıyorlardı, bir plan yapıyorlardı.

Genç muhafız onun omzuna dokundu. Arkasından başını salladı. Ve o yöne doğru gitmeye başladı.

Ahmare silahını çıkarmadı ve onun arkasında kalarak, Duran'ın kanalizasyonunu düşündüren taş ve topraktan yapılmış dar bir oyuktan kendini sıkıştırdı.

Genç muhafız aniden durdu. Başka bir ızgaraya gelmişlerdi ve Ahmare metal bağlantıların arasından bakmak için yukarı doğru itti.

Burası bir zindan hücresiydi, ya Duran'ın içinde bulunduğu hücre ya da onun gibi bir hücre, taş zemine ve tavana kaynaklanmış parmaklıklar, yerinde çelik bir ağ, yeraltı suları damlayan duvarlar, zeminde kemikler.

Ortasında çıplak bir şekilde kıvrılmış bir erkek vardı. "Ahlan-"

Gardiyan eliyle ağzını kapattı ve başını salladı. Ön kolunu dudaklarına götürerek ağzıyla bir şşşt sesi çıkardı ve ardından ızgaraya uzanarak parmak uçlarını sanki bir kurtuluş arıyormuş gibi kenarlarında gezdirdi.

Ahmare de aynısını yaptı, her ne kadar neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da. Bir yandan da kardeşinin nefes alıp almadığını anlamaya çalışıyordu: Göğsü hiç inip kalkıyor muydu? Ölmüş müydü? Cildi şok edici derecede solgundu -beyaz, hatta-

"Onu bana getirin!"

Chalen'in sesi. OP bir tarafa. Menzil dışında.

"Onu kendim öldüreceğim!"

Hücrenin parmaklıkları yükselmeye başladı ve gardiyanlar içeri girerek kardeşini kollarından tutup dışarı sürüklemeye başladılar.

Hayır! diye düşündü ızgarayı iterken. *Hayır! Hayır!*

Chalen emirler yağdırırken Ahlan muhafızların ambarında uyandı, zayıf bedeni sarsıldı ve başı yukarı kalktı.

"Lütfen..." dedi kısık sesle. "Artık yok ... artık yok ... lütfen ..."

Ahmare kızıl saçlı erkeği geri itti ve onun pozisyonuna geçti. Belki de bu açıdan denerse onun başaramadığını başarabilirdi - ve hayır, sayıca az olmaları umurunda bile değildi. Bir silahı vardı. İki tane. Nexi'de de iki tane vardı-

"Hayır!" diye bağırdı.

Kardeşi çığlık atmaya başladı. Ve Ahmare, Chalen'in ayağa kalktığını, elinde bir bıçakla sağa sola koşturduğunu gördü. Izgaradaki küçük deliklerden bir korku filmi canlanmış gibiydi; kardeşi çırpınıyor, kemikli vücudu ağlıyordu.

Ahmare metal kafese vurmaya başladı ama kafes taşa o kadar sağlam oturtulmuş, o kadar iyi monte edilmişti ki ses çıkmıyor, sadece 1. parmaklarının topuklarında acı hissediyordu.

Chalen şimdi gülüyordu, sesi çok yüksek, çok gürültülü, çok kötüydü. Manyak gözlerle kılıcı başının üzerine kaldırdı. İki elini de kabzaya kilitlemişti, sanki ekstra güce ihtiyacı varmış gibi, muhafızlar hedefini hareketsiz tutuyor olsa da

-

Kaza ansızın geldi.

Birdenbire, zindan duvarının kenarına çarpan bir şeyin sesi -ya da bu bir patlama mıydı- Ahmare'ye dağdaki patlamaları hatırlattı.

Her şey durdu. Chalen. Kardeşi. Muhafızlar bile sese baktı.

İkinci bir darbe daha geldi ve işte o zaman kalenin yan tarafı parçalanmaya başladı. Buna karşılık Chalen, sanki birinin gerçekten de kalesini havaya uçurduğuna inanamıyormuş gibi donmuş bir halde öylece durdu.

Bomba olmaması dışında.

Eski bir Dodge Ram kamyoneti.

Ahmare direksiyonda kimin olduğunu gördüğünde, kırık kalbinin kendisine oyun oynadığına yemin etti.

"Duran!" diye bağırdı.

DURAN'ın çaldığı kamyonun frenlerine basmasına gerek kalmamıştı. Eski hücrelerine girerken tüm momentumu tükenmişti. İyi ki emniyet kemerini takmıştı ve Tanrı'ya şükür hava yastıkları da bozuktur.

O lanet olası Dodge'dan bir kalp atışında çıktı ve uzun süre kalmayacağı için motoru açık bıraktı.

Chalen'in muhafızları dağıldı, kırılğan ve çıplak yüklerini hücrenin taş zeminine bıraktı, Ahmare'nin kardeşi kırıldığı kesin olan bir kemik yığınının üzerine düştü.

Duran, kabine çok uygun bir şekilde monte edilmiş olan pompalı tüfekte önden giderek, dolu çift namluyu fatihin üzerine doğrulttu.

Kim altına işemişti. Ya o yaşta mesane kontrolü zayıf olduğu için ya da sürpriz yüzünden.

Duran muhafızlara, "Kimse kıpırdamasın yoksa efendinizi vururum," dedi. "Anlaştık mı?"

Herhangi bir anlaşmazlık çıkmayınca, kadın kardeşinin tepesine dikildi. "Ahlan, taksiye biner misin, sakın kıpırdama Chalen. Yanlış nefes alırsan taşaklarını arkadaki taş duvarın üzerine patlatırım."

Ahmare'nin kardeşinin iyi bir hayatta kalma içgüdüğü vardı. Kendini toparladı ve ayağı takılıp düşerek kamyonu doğru ilerledi. Zavallı piç bir şekilde kendini içeri atmış ve kapıyı bile kapatmış.

Duran, Chalen'e doğru bir adım attı. Bir adım daha. Ve bir adım daha.

Fatih yaklaştıkça daha da siniyor, yaşlı adam hançerini düşürüyor, cübbesine dolanıyor ve Aoor'a düşüyordu.

"Ne istersen veririm," dedi titreyen bir sesle. İskelet gibi kollarını kaldırarak kendini korumaya çalıştı. "Param var! Param var-"

"Kapa şu lanet çeneni. Ahmare nerede-"

Metalin metal üzerinde çıkardığı bir gıcırtı duyuldu ve ardından hücreye bir şey fırladı, bir tür ızgara-

İkinci kez geldiği, kaybetmeyi reddettiği, hayatının aşkı olan dişi, bir top atışından fırlamış gibi duvardan fırladı ve vücudu ona doğru fırladı.

"Yaşıyorsun!"

Duran onu tutup içine çekmek istedi ama av tüfeğine kıyamadı. "Hepimiz hayattayız," dedi kısa bir sevgi ışını yayarken.

Ama sonra Chalen'e başıyla onay verdi. "Asıl soru, bu orospu çocuğunu nasıl öldüreceğimiz - bekle, Nexi?"

Eski dostu, Ahmare'nin çıktığı sürünme boşluğundan kendini kurtarıırken, Gölge'nin varlığı karşısında şok oldu.

"Hep geç kalıyorsun," diye mırıldandı. "Seni on dakika önce daha iyi kullanabilirdik."

Gülümsedi. "Seni görmek güzel, Nex."

O da gülümsedi. "Evet. Ben de seni gördüğüme sevindim."

Ahmare kamyonun yanında, kapıyı açmış, kardeşini kontrol ediyordu. Kardeşler arasındaki minnettarlık ve sevgi dolu, sessiz, aceleyle söylenmiş sözler henüz tamamlanmamış bir yeniden bağlanmaydı.

Hepsi buradan sağ salim çıkana kadar olmaz.

"Muhafızların gitmiş," dedi Duran etrafına bakınırken ve Chalen'le yalnız kaldıklarını fark edince. "Sanırım takviye alıyorlar."

"Hepsini göndereceğim," diye yemin etti fatih. "Gidebilirsin. Kardeşini al, gidebilirsin-"

"Kapa çeneni." Bekle, bir muhafız kalmıştı ve o da Nexi'nin yanında duruyordu. "Arkadaşın kim, Shadow-oh, sensin."

Ormandaki genç kızıldı. Ahmare'nin kurtardığı.

Çocuk sanki kafasının uçurulmasını bekliyormuş gibi tereddütle başını sallayınca Duran, Ahmare ve Nexi'nin gizli bir bağlantıyı bu şekilde kurduklarını düşündü.

ve Gölge'nin neden o özel muhafızı öldürmediğini.

Duran erkeğe, "Dişime yardım ettiğin için teşekkürler," dedi.

Şimdi, çocuk başını salladığında, bu daha çok aynı taraftaki savaşçılar arasındaki bir yemindi.

Ahmare kamyonundan geri geldi. "Durumu yeterince stabil. Ama buradan çıkmamız gerek."

"Son bir işin var." Duran tüfeği ona doğru uzattı. "Sen avını al. Sonra gideriz."



Ahmare, Duran'ın yardımı olmasaydı kardeşinin ölmüş olacağını düşündü.

Kamyon duvarı kırmadan önce, kardeşini kurtarmasının hiçbir yolu yoktu, o ızgaranın kırılıp onu zamanında dışarı çıkarma şansı da yoktu.

Ve Chalen kesinlikle Ahlan'ı öldürebilirdi. Bunu yapmamış olmasının tek sebebi Duran'ın şok edici geliyordu. Yani Eski Kanunlar'a göre ve Chalen'in paralı askerlik yaptığı yıllar boyunca öldürdüğü diğer herkes adına, bu doğrudu: Chalen onun hayatına yasal olarak son verebilirdi.

Eğildi ve adamın kullanmak üzere olduğu hançeri aldı. Üzerinde çoktan kurumuş kan vardı.

Uzaktan yaklaşan bir ordunun sesi geliyordu, muhafızlar organize olmuş ve efendilerini kurtarmaya geliyorlardı. Ama yakın mesafeden atılan bir kurşuna karşı bir yarışta mı? Bu konuda yarışma yoktu. Çift namlu kazanacaktı. "Kardeşini alabilirsin," dedi Chalen. "Onun için geldin. Sende kalsın

sevgili de. Umurumda değil. Sadece beni bağışla."

Ahmare fatihin yanına gitti ve çömeldi. Adamın yaralı bir hayvan gibi inlemesi öfkesini daha da arttırdı.

"Yirmi yıl boyunca sevdiğim erkeğe işkence ettin," diye homurdandı. "Sayılamayacak kadar çok kişiyi öldürdün. Tanrı aşkına, kendi muhafızlarına malınmış gibi davranıyorsun." Genç erkeğe doğru baktı. "Onun ses kutusunu aldın-"

"Onlar kimin umurunda," dedi Chalen. "Senin kardeşin. Senin kardeşin var _."

"Silahı al ve yap," diye araya girdi Duran.

Ama Ahmare sadece başını salladı ve genç muhafıza baktı. "Onlarla iletişim kurmama yardım eder misin?"

Tam başını salladığı sırada bir düzine muhafız geldi, koridorda toplandılar ve efendilerinin silah zoruyla tutulduğunu görünce durdular. Kendileri de tamamen silahlıydı ama Duran onlara başını salladı.

"Biri silahına davranırsa onu havaya uçururum. Sonra da sizi çitin üzerindeki şişeler gibi toplarım."

"Nexi," dedi Ahmare, "kamyonu geri çek ve gitmeye hazır hale getir." "Tamamdır."

Sağlam bir kapının çarpma sesi ve güçlü bir motorun devri duyuldu. Ve sonra Gölge açtığı delikten kamyonundan çıkarken gıcırta ve çarpma sesleri duyuldu, geri geri giderken taş yağmuru başladı.

Ahmare önce genç muhafıza, sonra da diğerlerine baktı. "Chalen'i onlara teslim ettiğimi bilmelerini istiyorum-"

"Dinlemeyecekler!" diye bağırdı fatih yüksek ve panik dolu bir sesle. "Bu değersiz sürüye sadece ve sadece ben hükmediyorum-"

"-Sen de dahil olmak üzere hepimizin gitmesine izin vermeleri karşılığında."

"Saldırın! Saldırın onlara!" Chalen Aoor'u itti, ekibine komut verirken korkunç yüzü kızarmış ve terlemişti. "Öldürün onları-"

"Bilmelerini istiyorum ki," diye devam etti Ahmare, "bu toprakları, bu kaleyi kontrol etmelerinin zamanı geldi. Onlara bu armağanı akıllıca kullanmalarını ve bir başkasına boyun eğmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamalarını söyle."

Chalen şimdi çılgık atıyordu, sesi boğuklaşıyor, bağırıp çağırırken dudaklarından tükürükler çıkıyordu.

"Onlara bunun bölünme olduğunu söyleyin. Daha önce olanlar artık yok. Geleceğe hükmetmek onların elinde ama ben Gazap'a ve Kardeşliğe gideceğim. Şu andan itibaren her şeyin yasalara uygun olması gerekiyor. Kral'ın kanunlarına itaat edilmeli yoksa Kardeşlik öyle bir ceza verecek ki bundan sonra kimse sağ kalmayacak."

Muhafızlar el işaretleriyle karşılık verdi ve genç kızıl onlarla iletişim kurdu.

Mesajın tam olarak ne zaman alındığını biliyordu.

Hepsi sustu ve her bir çift göz Chalen'e yöneldi.

Bu bakışlardaki öfke o kadar derin ve köklü bir intikama dayanıyordu ki, bundan sonra ne olacağını görmek istemediğini biliyordu.

"Hadi," dedi Duran'a. "Onları işleriyle baş başa bırakalım."

İkili deliğe doğru geri geri gitmeye başladı ve o da kızıl saçlı muhafıza baktı. "Bizimle gelebilirsin-"

Genç muhafız tereddüt etmedi. Onlarla birlikte kalenin alt katından dışarı, gece havasına doğru yürüdü ... Chalen'in çılgınlıklarını geride bırakarak.

Özgürlük, direksiyonunda güzeller güzeli bir Gölge'nin, tüfeğinde ise hayatta olan erkek kardeşinin bulunduğu bir Dodge Ram şeklinde onu bekliyordu.

Kamyonetin kasasına atladıklarında Ahmare erkeğine uzun bir öpücük bıraktı. "Geri döndün."

Ona. Onun için.

Onlar için.

"Geçmişte değil, gelecekte yaşamaya karar verdim." Duran onu tekrar öptü ve genç muhafızı yanlarına çekti. "Bölünmeler ve tüm bunlar."

Birincisini taksinin kaputuna çarptı ve Nexi gaza bastı. İleriye doğru savrulduklarında ve gunnels'a tutunmak zorunda kaldıklarında, *mahmenlerini* geride bıraktığına inanamadı.

"O kalıntılar ona ait değildi," dedi gürültünün üzerine. "Ama sana olan aşkım? O benim her şeyim."

Nihayet durduklarında şafaktan hemen önceydi ve Ahmare'nin ne durumda olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Ahmare'nin cipi için Nexi'nin kulübesine geri dönmüşlerdi ve orada Gölge bazı eşyalarını ve tüm silah ve cephanesini toplamıştı. Kadın kapıda duraksadığında, etrafına son kez bakıyormuş gibi görünürken beklemişlerdi.

Ve sonra on beşi de son bir durakla yollarına devam ettiler.

Duran eski kamyonu "ödünç" aldığı bahçeye geri götürdü. Ön tampon ve ızgaradaki hasarın bedeli olarak ön koltuktaki sevgiliyi parlak kırmızı bir kâsenin içinde bıraktılar. Umarım sahibi inciye büyük bir talih kuşu karşılığında satar.

Ya da varsa karısına verebilirdi.

Oradan cipiyle kuzeye gittiler ve dağların derinliklerinde bir yerde Gölge onlara, onları otoyoldan gittikçe daha uzağa götüren bir dizi dönüş yapmalarını söylemişti. Ahmare talimatlara uymuştu. Ve şimdi . . .

Bu.

Sedir ağacından bir evin verandasına çıktığında, o muazzam manzara karşısında nefesi kesildi. Yükselen tepelere ve uyuyan vadilere bakan bakış açısından, insan evlerinin çok uzaktaki ışıkları gökyüzünden düşen yıldızlar gibiydi.

Sanki başka bir dünyaya girmiş gibi hissediyordu. Ya da bir rüyadan uyanmış gibi. Bütün bunlar gerçekten olmuş muydu?

Elini omzuna götürdüğünde acıdan yüzünü buruşturdu: "Al, sana bunu yaptım."

Duran'a dönerek elindeki tabağa baktı. Üzerinde bir sandviç vardı. Gölge'nin kulübesindeyken Nexi'nin buzdolabını boşaltmışlar mıydı? Sanırım boşaltmışlardı.

Ona süt de getirmişti. Sanki gece okula giden genç bir kızmış gibi.

Gözlerinin yaşarması beklenmedik bir şey değildi. Gözyaşları gelir gelmez, adam yemeğini tahta bir masanın üzerine bıraktı ve omzundaki yara nedeniyle onu dikkatle sararak yanına geldi. Başı, adamın göğüs kafesinin sert pedine mükemmel bir şekilde yaslanmıştı ve arkasında, duymaya ihtiyaç duyduğu kalp durmadan atıyordu.

"Seni kaybettiğimi sandım," dedi.

İri eli kızın güzel tarafını bir aşağı bir yukarı okşadı. "Ben de öyle yaptım." Onun yüzüne baktı. "Ne oldu?"

Duran bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "*Mahmen*'imin kalıntıları için geri döndüm. Ama fark ettim ki, o gitmiş. Öldüğünü gördüğümünden beri burada değil. Senin ve benim geleceğimiz pahasına neyi kurtarıyordum?"

Ahmare gözlerini kapattı. Nasıl hissettiğini, bu farkındalığa vardığı için ne kadar minnettar olduğunu, belki de her şeye rağmen onlar için birlikte bir hayat olabileceğini ifade edecek hiçbir kelime yoktu.

"Peki ya baban?"

Duran derin bir nefes aldı. "Onu çok uzun zamandır öldürmek istiyordum. Bu intikam benim tek varoluş sebebimdi ve bilirsiniz, mahmenimin kemiklerinin gitmesine izin vermeye karar verdiğimde, bunun tam anlamıyla hayatım ya da tüm bu nefretle ilgili bir durum olduğunu fark ettim. Onu serbest bırakmak zorundaydım."

"Tanrım, Duran." Onun sıcak bedenine karşı ürperdi. "Burada olduğun ve güvende olduğun için çok mutluyum."

Eli okşamaya devam etti. "Eski kanal sisteminden çıktım, koridorlarda koşmaktan daha etkiliydi. Yaklaşık otuz saniye kala bir havalandırma deliğinden çıktım. Olabildiğince hızlı koştum, böylece çöküşün içinde sıkışıp kalmadım." Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Ve nereye gideceğini biliyordum. Olabildiğince hızlı bir şekilde Chalen'e döndüm."

"Ve sen tam zamanında geldin."

"Neredeyse kader gibiydi." Geri çekildi ve ona gülümsedi. "Sanki birisi beni sana geri getirmek için başından beri ne yaptığını biliyormuş gibi."

İkisi de başlarını yukarı kaldırıp gökyüzüne baktılar. Güzel bir geceydi, bulutsuz gökyüzünde galaksiler parlıyor, yıldızlar net bir şekilde parlıyordu. Yine de doğuda bir uyarı vardı. Şu anda sadece bir çıra olan bir parıltı. Ancak 1re geliyordu.

"İçeri girsek iyi olacak," dedi.

İçeri girerken, sandviçi aldı. O da sütü aldı. Takım çalışması, diye düşündü, bir ilişkide her şeydir.



Ev şaşırtıcı derecede büyüktü, manzaraya bakan tarafı neredeyse tamamen cam olan on beş yatak odalı bir yerdi. İçerisi açıkta kalan kaba kirişler ve gri arduvaz döşemelerden oluşuyordu ve rustik mobilyalar mükemmel bir uyum içindeydi. Ahmare, Gölge'nin her şeyi sıfırdan inşa ettiğini öğrendi. Kuzeye giderken onlara söylediğine göre, kadının son yirmi yıldır kendisini meşgul edecek bir şeyler yapması gerekmişti ve kendi kendine inşaat yapmayı öğrenmiş, belli ki masa ve sandalye yapımında da ustalaşmıştı.

Kepenkler tüm pencere ve kapıların üzerine indirilirken Duran duş almaya gitti ve Ahmare de aşağı inip kardeşini kontrol etmeye karar verdi.

Genç gardiyanı alt kattaki oturma alanında bir koltukta oturmuş uyurken buldu. Bodrum serin olduğu için bir battaniye alıp üzerine örttü. Adam hemen uyandı ve şaşkınlıkla geri çekildiğinde elini dizine koydu.

"Sorun yok. Güvendesin."

Gözleri geniş ve periliydi ve onun rüyalarında ne gördüğünü merak ediyordu. Chalen'in hayatının nasıl olduğunu sadece hayal edebiliyor ve zavallı çocuğun hikâyesini ne zaman öğreneceğini merak ediyordu.

"Asla geri dönmeyeceksin, tamam mı?" dedi ona. "Ve biz de seninle ilgileneceğiz."

Adam rahatlamış bir şekilde nefes verirken, kadın ona sarıldı. Başı için de bir yastık. Bir gece onu düzgün bir yatağa yatıracaklardı ama o bunu anlıyordu.

tetikte olma ihtiyacı. Onu kim suçlayabilir ki? Bazen travmanın en kötü yanı onu yaşamak değildi. Sonrasıydı, özgür olduğunuz zamandı.

Ve dışarı çıkmasaydınız ne olacağını takıntı haline getirdiniz.

Koridorda ilerlerken Ahlan'ın odasından gelen sesleri duyunca şaşırdı.

Ve sonra kapının önünde durdu. Kardeşi büyük boy yatağın yastıklarına sırtını yaslamış yatıyordu, zayıf yüzü ve çökmüş gözleri ona her baktığında hâlâ şok edici görünüyordu. Ancak rengi çok daha iyiydi ve banyo yapıyordu.

Nexi'ye teşekkürler.

Gölge bir bezle onun morarmış bacaklarını temizliyordu, saç örgüleri aşağı sarkıyordu, elleri çok emin ve sabitti. Ahlan ise sanki hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş gibi kendinden geçmiş bir merakla kadına bakıyordu.

". . mobilyaları bile mi?" diyordu hırıltılı bir sesle.

"Evet, mobilyaları bile ben yaptım. Kulübemdeki ilk birkaç sandalye denemesi pek iyi değildi-" Nexi kapıya doğru baktı ve kızardı. "Oh. Hey. Bir temizliğe ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ing, yani. Temizlik."

"Bana damarını da verdi," diye ekledi Ahlan.

"Tıbbi amaçlar için." Gölge boğazını temizledi ve kullandığı el bezini yanında getirdiği paslanmaz çelik mutfak kasesine geri koydu. "Pekâlâ, bu iş bitti. İyi iş çıkardınız. Ben yukarı çıkıyorum-"

"Geri gelir misin?" dedi Ahlan doğrulmaya çalışırken. "Ya da ben yukarı gelebilirim, lütfen."

Nexi ona baktı. Nexi'nin ona bakma şekline şaşırmış gibiydi ve Ahmare, Gölge'ye kalbini kırmaması için yalvarmak gibi kardeşçe bir dürtü hissetti.

Erkek vampirler düştüklerinde sert düşme eğilimindedirler.

Ancak o zaman Nexi'nin dudaklarını küçük, gizli bir gülümseme süsledi. Bir anlığına. Ama kesinlikle oradaydı. "Evet. Geri döneceğim."

Gölge gitmek için döndüğünde, yüzü tamamen sakin, sert, iyi eğitilmiş ve deneyimli bir savaşçıydı. Ve Ahmare onu o zırhla bıraktı.

Ancak bunun arkasında ne olduğunu görmüştü. Ve Gölge için bir bölünmenin kendini gösterdiğini hissetti.

Kardeşiyle yalnız kalan Ahmare yatağa doğru ilerledi ve oturdu. Adamın elleri kadının ellerini buldu ve uzun bir süre birbirlerine baktılar.

"Özür dilerim," dedi. "Seni bütün bunların içine sürüklediğim için çok özür dilerim. O kadar kötü durumdaydım ki aptal."

"Artık uyuşturucu satmak yok, Ahlan. Ya da uyuşturucu. Şu andan itibaren temiz olmalısın."

"Söz veriyorum."

Onun bu yemini tutabileceğini umuyordu. Bunu ancak zaman gösterecekti, ama en azından şu anda onun tarafında bir bağlılık vardı.

"*Mahmen*'i ve babamı özlüyorum," dedi. "Her gece."

"Ben de."

İkisi de sessizliğe gömülürken, unutmak istediği şeyleri düşündü. Rollie gibi. Ve Chalen'in zindanı. Tören alanındaki iskeletler ve *Dhavos*. Ve sonra, tüm bunlardan önce, ailesinin kişisel eşyalarını toplamak gibi anıları. Büyüdüğü evi kapatmak. Henüz satmamış olsa da çekip gitmek.

Birdenbire Caldwell'e geri dönmeye hiç niyeti kalmamıştı.

"Sana ihtiyacım olduğunda geldin," dedi Ahlan. "Beni kurtardın."

O konuşurken, içinde bir şeyler serbest kaldı -iyi anlamda. Ve işte o zaman, her zaman *mahmenlerini* ve babalarını hayal kırıklığına uğratmış gibi hissettiğini fark etti. Her nasılsa, zihninde, cinayetlerini durdurma yeteneğini sadece ve sadece kendisine atfetmişti. Hayatlarını kurtarmak. Ailelerini eskiden olduğu ve olması gerektiği gibi yeniden kurmak.

Çılgınlıktı. Ama duygular nadiren mantıklıdır.

Ama Duran ve Nexi'nin yardımıyla Ahlan'ı kurtarmayı başarmıştı. Ve soyundan geriye kalan tek kişi kardeşi olduğu için, kontrol edemese bile sorumlu hissettiği şeyler için affedici olmanın getirdiği bir huzur vardı.

Ahmare kendisiyle aynı renkte olan gözlere baktı. Ve daha çok insanların hayatlarındaki bölünmeleri, aşamaların başlangıç ve bitişlerini, bitene kadar içinde olduğunuzun farkında olmadığınız dönemleri düşündü.

"Caldwell'den ayrılmak istiyor musun?" diye sordu. "Evet," dedi kardeşi, "istiyorum."

Bu kadar zor olmamalı.

Duran duşa girdiğinde, musluk koluna evrenin gizemlerinin anahtarını tutuyormuş gibi baktı: H ve C. Birini ya da diğerini seçmesi muazzam görünüyordu. Olacakların habercisiydi. Hayatında bundan sonra olacakların iyi mi yoksa kötü mü olacağına dair bir öngörü.

Fayanslı bölmeye uzanarak suyu çalıştırdı ve kolu "C" konumuna getirdi; perdeyi tekrar yerine çekerken hayal kırıklığına uğradı. Ama şu anda sıcaklığa Nexi'nin kulübesinde katlandığından daha iyi katlanacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu. Bu iki gece önce miydi? Yoksa sadece bir gece mi?

Zamanın onun için çok az anlamı vardı. Her şey o kadar önemli olmuştu ki, olayları yirmi dört saatlik zaman dilimleriyle ölçmek, kum tanelerini saymak için bir plajı kullanmak gibi görünüyordu.

Kirli, ter ve kan lekeli kıyafetlerinden sıyrılıp vücuduna baktı. Derisinde çürükler vardı. Sızıntı yapan sıyrıklar. İyileşmekte olan kesikler.

Ahmare'nin damarına teşekkürler.

Onun sayesinde olan başka pek çok şey vardı. Yirmi yıldır ilk kez şok tasmaından kurtulmuş olan boynuna dokundu. Hatta Chalen tarafından boğazına kilitlenmiş olan o şeyi kesip çıkaran da oydu.

Artık gezegende olmadığı kesin olan kişi.

Ahmare onu pek çok açıdan özgürleştirmişti. Yine de onun bile kurtulmasına izin veremeyeceği şeyler olduğundan endişeleniyordu.

Duş perdesini tekrar geri çekti. Ahmare'nin hücredeki dehlizden kaçıp kendini ona attığı zamanki yüzünü hayal ederken, musluğun "H" harfine odaklandı.

Devam etmek istediğın gibi başla, dedi kendi kendine eğilip kolu yukarı ... yukarı ... yukarı hareket ettirirken.

Sıcaklıktaki değışim yavaşça geldi, sıcak su bir tür ısıtıcıdan bir yerlere yönlendirildi. Ama çok geçmeden, sprey sıcaklığı dışarı atmaya başladı.

Altına girerken kendini destekledi.

Başına çarptığında duyduğu acıyla ürperdi, ama nahoş olduğı için değıl. Bunun nedeni vücudunun rahatsızlıktan başka bir şeye alışık olmamasıydı, sanki sinirleri yeniden programlanmıştı ve eğer bir şey acıtmıyorsa, doğıru gelmiyordu.

Kendi kendine yeni yola alışacağını söyledi. Normal yola. Daha iyi bir yol.

Buna inandığından emin olamayınca sabuna uzandı ve kendini temizledi; köpükler göğsünden, cinsel organından ve kalçalarından aşağı süzölüyordu. Yorulmuştu. Sırtı ağrıyordu. Dizlerinden biri geriye doğıru bükölmek istiyormuş gibi hissediyordu.

Bunun sevinme zamanı olması gerekmez mi?

diye düşündü. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

Perdeyi geri çekti. Ahmare çıplaktı, kıyafetleri kendi kıyafetlerini bıraktığı yerde toplanmıştı, saçları at kuyruğundan kurtulmuştu. Onun da yüzünün yan tarafında çürükler vardı. Kolunda. Kalasında. Ve bir de omzundaki yara vardı.

"Lütfen, Tanrım, evet, lütfen," diye nefes aldı.

Biraz gülümsedi ve sonra aynaya döndü. Eliyle camı sildikten sonra omzundaki bandajın yapışkanını aldı. Gazlı bezi sıyrıp çıkarırken yüzünü buruşturdu. Yırtık, iki taraflı yara iyileşiyordu ama kızgın kırmızıydı, kenarları pürüzlüydü ve çok derin bir çekirdeğı vardı.

Onunla birlikte inciye ararken, o Aoor'daki muşambadaki izi düşündü.

"Babam ..." Öfkesi yeniden alevlenirken sözünü

bitiremedi. "Artık bir önemi yok."

İçinde kaban öldürme dürtüsüyle saldırganlığı bir kenara bırakmaya çalıştı. "Bu kadar ıslanmak istediğine emin misin?"

"Kapalı."

Kadın ona döndü ve adamın gözleri göğüslerine gitti. Beline.

Kalçalarına. "Sıcak suyun altına gel," diye çağırdı.

Ahmare onun elini tuttu ve onu kendine doğru çekerken, vücudu karşılık verdi, kalınlaştı, uzadı. Önemli olan yerde.

Düşen spreyn altında onun ağzının tadına bakan adam acıkmıştı ama onu kendine yakın tutarken ve ellerini vücudunda aşağı yukarı gezdirirken dikkatliydi. Dilleri, durgun ve sıcak, içine girip kayarken, kız kendini ona yasladı, göğüsleri göğsünün duvarına bastırdı.

Onu onurlandırmanın bir yolu olarak yıkadı, uzun saçlarını şampuanladı, vücudunu sabunladı, her yerini öperken ve yalarken acele etmedi. Özellikle de bacaklarının arasını. Sonunda köşedeki çıkıntıya oturdu, kalçaları adamın aç, bilgisiz diline ayrıldı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, içten gelen bir dürtü onu yönlendiriyordu. Yine de bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydı.

Dudaklarına karşı orgazm oldu ve adam onu içti.

Dizlerinin üzerinde yükselerek, ilk kez birlikte olduklarında onun yaptığı gibi kendini eğdi.

İçine girerken onun gözlerinin içine baktı.

Ama tutuş karşısında nefesi kesilse bile kendini durdurdu. Başının arkasını kucaklayarak boğazını ona doğru açtı.

"Benden al," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Seni güçlü kılmama izin ver."



Ahmare'nin dişleri hızla aşağı indi ama yine de kıpırdıyamayacak kadar sersemlemişti. Duran, yaşadığı onca şeyden sonra, kendini ona en eksiksiz şekilde veriyordu ve Ahmare bu hediyeden o kadar etkilenmişti ki gözyaşlarını ancak kırıpabildi.

Ona bakarken, zindanda düşen sudan çıkışını, devasa omuzlarıyla yarılan telaşı, esareti altında bile gururlu ve güçlü olan muhteşem vücudunu hayal etmekten kendini alamıyordu. Ve şimdi burada, güvenli bir evde, birlikte sıcak bir duşun içindeydiler.

Farklı bir su düşüşü ile.

Elini adamın boynunun arkasına dolayarak onu kendine doğru çekti. Dudaklarını adamın boğazının yan tarafını saran kalın damara bastırdı ve ardından bir dişini adamın Aesh'ine geçirdi. Adam bu temasın altında titrerken, leğen kemiğini eğdi ve aşağı uzanarak bir elini adamın kıkırına sıkıştırdı ve onu içine çekti.

Adam birleştiklerinde tekrar soluk soluğa kalınca kadın vurdu.

Adamın kanı ağzında bir kükreme, uyarılmışlığı seksinde sıcak bir damga, vücudu kendisinininkine karşı bir güç battaniyesiydi. Onun tadına bakana kadar açlıktan öldüğünün farkında bile değildi ve sonra birden açlıktan ölmeye başladı.

Kız ondan bir şeyler aldıkça, adam da onu alıyor, içine girip çıkıyor, bir ritim tutturuyordu.

Onu saran saliverme o kadar yoğunlu ki, onu çiğnemekten korkuyordu ama adamın umurunda değil gibiydi. O da vahşiydi, başı geriye düşmüş, boğazı açıkta kalmış, kalçaları pompalanıyordu.

Bir an için, ilk günlerini geçirdikleri o cıvata deliğinde olduğu gibi, onun da doruğa ulaşmak için acıya ihtiyaç duyacağından endişelendi ve daha önce bir zevk noktasına ulaşmak için kendini incitmesini izlemek yeterince zordu. Ya şimdi? Ona karşı hissettiği onca şey ve yaşadıkları onca şeyden sonra, bu onu öldürebilirdi.

Ama onun hiçbir sorunu yoktu. Onun adını haykırarak, taşıdığı yüklerden kurtulmuş bir şekilde yükseldi ve gözlerinden sevinç gözyaşları aktı. Çok doğaldı. Çok doğru.

-İkisi için de: Adam kadının boğazından aşağıya, bağırsaklarına, vücuduna inmiş, büyük tekmelerle kadının seksine giriyordu. Duran . . her yerdeydi ve her şeydi, tek bildiği, tek ihtiyacı olan şeydi.

Ve çok güzeldi.

O kadar ki, çok fazla alırsa onu kurutabilirdi - ve bu yüzden doymadan önce damarını serbest bırakmak için kendini zorlamaya dikkat etti, ona olan sevgisi kanına olan açgözlülüğünden daha büyüktü. Delinmiş yaralarını yalayarak kapattı, duvara yaslandı ve topuklarını çıkıntıya dayayarak kendini olabildiğince açtı.

Duran avuçlarını fayans duvara dayadı, büyük kolları öne doğru eğildi ve sonra öğütmeye başladı, karın kasları sıkı derisinin altında yuvarlanıyor, kalçaları çalışıyor, dudakları ritim çok yoğunlaşana kadar onunkileri okşuyordu. Vücudunun aşağısına, altına baktı

Göğüsleri, onun içine girip çıkmasını izledi, görüntü o kadar erotikti ki, tekrar boşaldı.

Ve tekrar. Ve

. . . yine.

Kadının içini bir kez daha dolduruyor, erkeklerin bağlandıklarında yaptıkları gibi onu işaretliyor, kelimenin tam anlamıyla çiftleştiriyordu. Yüzü, onun üzerinde zorlanırken ve güçlenirken yoğundu, gözleri parlıyordu, dudakları zevkle köpek dişlerini kıvırırken dişleri açıktı.

Hayatında gördüğü en güzel şeydi. Ve yaşıyordu.

Adam nihayet sustuğunda, kadın kemiksizdi ve tamamen tatmin olmuştu. Peki ya yarın gece, bacaklarının arasındaki şişlik ve morluklara bir yenisini eklemek zorunda kalırsa?

Buna değer. Çooooook değer.

"Yatmaya hazır mısın?" diye sordu yavaş bir gülümsemeyle.

"Hazırdan da öte." Islak saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Bütün gün uyumak için sabırsızlanıyorum."

"Eğer seni uyandırırsam," diye mırıldandı, göğüslerinden birine eğilip meme ucunu dudaklarının arasına alırken, "şimdiden özür dilemek istiyorum."

"Böyle şeylerle uykumu bölmekten çekinme," diye inledi adam ona sokulurken.

Duştan çıkıp kurulandılar ve yorganlarla kaplı büyük boy yatağa uzandılar. Odaları evin arka tarafında, birinci kattaydı ve duşta olanları düşününce Nexi'nin onlara neden bu yeri verdiği dair bir fikri vardı.

Bodrumdan uzakta.

Böylece kimse bir şey duymayacaktı.

Gece kıyafeti giymeleri için bir neden yoktu, üstlerini değiştirecek pek bir şeyleri de yoktu ve ne gariptir ki bunların hiçbir önemi yoktu. Yaşadıkları onca şeyden sonra, çorap değiştirmek ve temiz iç çamaşırı giymek gibi şeyler acil öncelikler listesinde çok gerilerde kalmıştı. Ancak şüphesiz bu durum yeniden ayarlanacaktı.

En azından öyle olmasını umuyordu.

"Normale dönmeyi dört gözle bekliyorum," dedi ona sokulurken. "Seninle İlk Yemeğe. Seninle son yemeği. Gece alışkanlıkları büyük bir nimet."

Onu başının üstünden öperken, bir şeyler mırıldandığını duydu. Kadın esnedi. Yer değiştirirken omuzları sızladı. Az önce aldığı beslenmenin onu iyileşme sürecinde ışık yılı ileriye götüreceğini biliyordu.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi Duran.

Sesinde garip bir gerginlik vardı, kendi kendine endişelenmemesini söylese bile onu derin bir seviyede tedirgin eden bir gerginlik. Ve sonra bedeninin dinlenme ihtiyacı zihninin uyarı sistemini geçersiz kıldı, uyku geldi ve dış dünyanın kapısını çarptı.

Onu görkemli bir Aoat ile yutmak.

Bir kez olsun kötü rüyalar görmedim.

DURAN UYUMADI.

Yorgunluktan bitap düşmüş olsa da, gözlerini ne kadar kapatırsa kapatsın bilincini kaybetmiyor ve Ahmare'nin mükemmel örneğini takip etmeye karar veriyordu.

Öğleden sonra üç sularında kendi kendine bunun sebebinin vücudunun dev bir çürük olması olduğunu söyledi. Uykusuzluğunun da yabancı bir evde olmasından kaynaklandığını söyledi. Ve son olarak, kendi kendine bunun geleceğe, Ahmare'ye olan aşkına... her şeye rağmen Chalen'in elinden kurtulduğu gerçeğine duyduğu heyecan olduğunu söyledi.

Ne de olsa özgürlük, baş döndürücü bir şeydi. Ve bu, siz yirmi yıl boyunca işkence görmeden önceydi.

Ancak güneş ufku altına indiğinde, sorunun bunların hiçbiri olmadığını biliyordu.

Ruhunun içinde, hayati bir şey çılgılık atıyordu; korkunç enerji göğsünün ortasından yayılıyor ve her tarafını kirletiyordu. Ahmare'ye olan sevgisi, tüm tedirginliğine rağmen onunla kalmak istemesine neden olacak kadar büyüktü.

Ama sonunda yataktan kalktı.

Duran onu rahatsız etmemek için yavaşça hareket etti, ancak uykusuna gösterdiği saygının ardındaki "neden "den korkuyordu. Dolapta asılı duran, kendisine ait olmayan ama bedenine uyan giysiler buldu; Nexi'nin ikisinin de bu güvenli eve gelmesini umup ummadığını merak etti.

Giyinip yatağın üzerinde durarak Ahmare'ye baktı ve onun yorganın altında bıraktığı sıcak yere yerleşmesini izledi. Yüzü yorganın içine sokulmuştu.

Battaniyeleri, yanaklarındaki kara kirpikleri, başını koyduğu yastığın üzerindeki saçları. Dinlenirken masum ve genç görünüyordu, korunması gereken bir şeydi.

Ve işte buradaydı, onu terk etmeye karar vermişti.

Arkasını döndüğünde, ölümün bir kez daha ona geldiğini hissetti. Ve bu sefer inkâr edilemeyecekti.

Bildiği bir sonraki şey, dağ evinin büyük kapısının önünde durduğuydu. Oraya nasıl geldiği, bedenine hangi emirleri verdiği, nereye gittiğine dair nasıl bir planı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tek bildiği, onun- "*Sakin* bana onu terk edeceğini söyleme."

Etrafında dönerek, bodrumdan yukarı çıkan açık merdivenlere tırmanmış olan Nexi'ye baktı. Gölge'nin derin bakışları suçlayıcıydı. Ses tonu daha da kötüydü.

Duran yeniden kapıya odaklandı. "O da benim içimde."

"Sen neden bahsediyorsun?" Gölge geri döndü ve onunla çıkış arasına girdi. "Efendin mi?"

"*Mahmen*'ime ne yaptığını biliyorsun."

"Ve sen Ahmare'e böyle bir şey yapabileceğini mi sanıyorsun? Hadi ama." Nexi kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "İnsanları kurtarmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadın. *Mahmenlerini*. Beni. Ahmare ve kardeşini. Sırf aşık olduğun için babana dönüşme konusunda endişelenmene gerek yok."

Omzunun üzerinden kapıya bakmak yerine düzgünce Gölge'ye odaklandı. "Özür dilerim. Seni incittiğim için. Yaptığımı biliyorum ve yapmamalıydim."

Nexi gözlerini kaçırdı. Sonra omuz silkti. "Olan oldu. Biliyorsun, yirmi yıl önce, koloniden ayrılırken ... Zaten bir ilişki için doğru yerde değildim. Her türlü kötü düşüncenin ve kötü alışkanlığın içindeydim. Sana karşı gerçekte ne hissettiğimi kim bilebilir? Aşk olduğunu sanmıştım. Belki de daha çok rahatlama ve kederle birlikte yalnız kalma korkusuydu."

"Bir şey söylemeliydim. Sana haber vermek için ..."

"Ne, müsait olmadığını mı? Bunu biliyordum ama yine de önemsedim. Kelimeler duyguları değiştirmez. Zaman değiştirir."

"Hala üzgünüm."

"Güzel. Buna sevindim. Şimdi tekrar koşmaya başladın diye o kadınla işleri berbat etme. Dağ düştü. Ahmare hepsinin öldüğünü söyledi. Her şey bitti."

"Sanırım babam *mahmenim* öldükten hemen sonra her şeyi bitirdi ve beni Chalen'e verdi. Cesetler tamamen çürümüştü. Sadece kemikler kalmıştı."

"O düpedüz kötüydü."

"Onu öldürmek istiyorum."

"Tüm bu silahlarla oraya mı gidiyorsun?"

Duran kendine baktı ve sadece giyinmekle kalmayıp tüm silahlarını ve cephanesini de kuşanmış olduğunu görünce şaşırdı. "Nereye gittiğimi bilmiyorum ve gerçek bu."

"Ahmare'ye ne söyledin?"

"Hiçbir şey. O uyuyor." "O zaman sen bir korkaksın."

"Ne de olsa ben *mahmenimin intikamını* almadım. Babam da muhtemelen o dağın altında bir yerlerde ölmüştür. Geleceğim yok-"

"Oh, saçmalamayı kes. Elbette bir geleceğin var. O kadına her baktığında hissediyorsun. O da senin için aynı şeyi hissediyor. Tanrı biliyor, romantizm konusunda uzman değilim ama hadi. Ben bile görüyorum."

"Beni durduracak mısın? Bu yüzden mi kapıyı engelliyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Nexi onun yolundan çekildi ve bir kenarda durdu. "Ona ne söylememi istiyorsun?"

"Geri geleceğim. Kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıkıyorum." "Bundan emin misin?"

Hayır. "Evet."

"Yeterince makul. Ona yürüyüşe çıktığını söylerim. Ama bilgin olsun, bir keresinde onu nasıl kaybettiğini gördüm. Beni ya da onun gibi iyi bir kadını tekrar o duruma sokmazsan sevinirim. Yapılacak en boktan şey bu ve annen de baban da öldüğüne göre artık kendi hayatını yaşamanın zamanı geldi. Kimseye hiçbir şey borçlu değilsin, terk edip gittiğin o kadın dışında."

Nexi bodruma inmek için yanından geçerken ona hızlı ve sert bir şekilde sarıldı. "Yaşadığın onca acıyı hak etmiyorsun. Çoğunun seninle bir ilgisi yoktu ve kesinlikle kendini suçlayacak bir şey değil. Ama bu?"

Şimdi mi gidiyorsun? Kendi kendinin düşmanı oluyorsun, kendi hapishaneni yaratıyorsun ve başkaları tarafından yaratılan zindanlarda geçirdiğin onca zamandan sonra, bu boktan bıkmadın mı?"

Yalnız kalan Duran bir süre olduğu yerde, uçurumun kenarında kaldı. Sonra kapının kilidini açtı ve merdiven sahanlığına çıktı. Hava bu yükseklikte serin ve temizdi, evin etrafında yetişen çamların kokusu gecenin içinde yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Ayakları hareket etmeye başladı, botları hiç ses çıkarmıyordu. Çünkü gidişini kimsenin duymasını istemiyordu. En azından Ahmare'sinin.

AHMARE yatakta dik durdu, kalbi göğsünde küt küt atıyor, nefesi boğazında düğümleniyordu. Elini göğüs kafesine götürerek etrafına bakındı.

Duran gitmişti.

Ve banyoda gitmedi.

Bürodaki tüm silahların gitmesi gibi.

Yataktan fırlayarak neredeyse cırılçıplak odadan dışarı fırlayacaktı ama son anda kapının arkasında asılı duran bornozu giymeyi başardı.

Ev sessizdi. Panjurlar hala kapalı. Hiç kimse-

Burnuna pastırma kokusu geldi ve rahatlayarak nefes verdi. Kendine bu kadar paranoyak olmamasını söyleyerek, normal, aklı başında bir insan gibi mutfağa doğru yürümeye zorladı kendini... Nexi'yi ocağın karşısında, bir tavada cennetten birkaç dilim pişirirken buldu.

Ahmare, Duran'ın mutfakta hiçbir yerde bulunamaması üzerine acele bir sonuca varmamaya çalıştı.

"Sanırım uyuyakalmışım," dedi sakın ve konuşkan bir tonda olduğunu umduğu bir sesle.

Kafasının içinde çığlık atıyordu: *NEREDE O!* "Yatak senin için uygun mu?" diye mırıldandı Gölge. "Oh, evet. Teşekkür ederim."

Nexi arkasını dönmediğinde, tavada cızırdayan akçaağaç tütüslü pastırmayı çatalla dürttüğünde, Ahmare'nin göğsündeki acı geri geldi.

"Ne zaman gitti?" diye sordu kel bir sesle. "On beş dakika önce. En fazla yirmi."

Ahmare tökezleyerek geldi ve bir tabure aldı. "Beni uyandırmadı."

"Ona gitmemesini söyledim." Gölge nihayet döndü, kollarını kavuşturdu, çatal 1.'sinden dışarı çıkmıştı. "Ona pisliğin teki olduğunu söyledim. Bak, çok şey yaşadı. Kolonide babasıyla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin. Orada neler olduğunu. Sana bir kısmını anlatmış olsa bile, her şeyi anlatmadı ve sonra Chalen vardı. Bir erkeğin kafasında tutamayacağı kadar çok şey var." Nexi şakağına dokundu. "Herhangi birinin kafasında tutamayacağı kadar çok şey. O seni seviyor. Sadece zamana ihtiyacı var. Şu anda kim olduğunu bilmiyor. Yine de geri dönecektir."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Sana bağlanmış," dedi Gölge alaycı bir ifadeyle. "Yoksa kendine sıkıldığı parfüm olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ahmare saatlerin sıkışmasını düşündü. Ve bu insanları hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissettiğini, oysa aslında bunun sadece alt kattaki kardeşi için geçerli olduğunu.

"Ahlan nasıl?" diye sordu kabaca.

"Harika. Yani iyileşiyor. Uyuyor. Yani, onu kontrol ettim-" "Sorun yok."

Ahmare kalbindeki acıya rağmen gülümsemeye çalıştı. "Sanırım ben aranızdaki ilişkinin nereye gideceğini biliyorum. Kardeşimle başa çıkmak zor olabilir ama içimden bir ses senin onunla başa çıkabileceğini söylüyor."

Gölge hafifçe gülümsedi ve pastırmaya dönerek şeritleri teker teker devirdi. "Yapabileceğime inansan iyi edersin."

Ahmare tabureden kalktı ve onu tezgahın altına geri itti. Sonra boğazını temizledi ve yatak odasına dönmek için bir bahane uydurmaya başladı-

"Geri dönecek." Nexi omzunun üzerinden baktı. "Ama bitmemiş bir işi var, asla bitmeyecek bir işi. İnsanların ölümlerinin *intikamını almasının* bir nedeni var. Kederle başa çıkmanın acımasız bir yolu ama işe yarıyor."

"Sizce babası dağın çöküşü sırasında mı öldü?" "Ben onu

görmedim. Sen gördün. Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."



Yatak odalarına döndüklerinde Ahmare yastıkları dolgunlaştırdı ve kendini yatak başlığına yasladı. Dizlerini göğsüne çekerek, Duran'ın silahlarının üzerinde durduğu masaya baktı.

Sanki oraya bakmaya devam ederse, gizemli bir şekilde yeniden ortaya çıkacaklar ve adamın hâlâ onunla yatakta olduğu anlamına geleceklerdi.

Zihinsel olarak Gölge'nin söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyordu. Ailesi öldürüldükten sonra geceleri dolaşmış, bastırılmış öfke ve saldırganlık duygularını boşaltabileceği bir hedef bulamamıştı.

Hatta Caldwell'in ara sokaklarında *lesser* avlamaya çalışacak kadar ileri gitmişti. Sanki ne yaptığını biliyormuş gibi, sanki Kardeşliğin bir üyesiymiş gibi. Çok aptalca ve tehlikeliydi. Ama kederi ve öfkesi o kadar büyüktü ki vücudu bir kâseye dönmüştü, derisinin kabı onu tüketen her şeyi tutmaya yetmiyordu.

Duran'ın nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu.

Ve kendine sahip oldukları şeye inanması gerektiğini söyledi. Ama bu şimdi saçma geliyordu. İlişkilerinin üçüncü gecesinde miydiler?

Babasının nasıl görüldüğünü hatırladıkça üzüntüsünün ortasında öfke kabarıyordu; çılgın gözleri, uzun, beyaz telli saçları, ona açgözlülükle bakışı.

Otomatik panjurlar kalkmaya başladı, gündüz panelleri dış taraftaki camdan yavaşça geri çekilirken başlıkların üstündeki depolama ünitelerine yuvarlandılar.

Pencereye doğru baktı. Işıkları açık bıraktığı için uzakları, dünyanın her köşesinin görülebileceğini düşündüren geniş dağ-vadi manzarasını net bir şekilde görebiliyordu-

Ilgure tam penceresinin önündeydi.

Ve devasa form, yükselen deklanşör tarafından santim santim ortaya çıkarıldı.

Adamın tamamını görmeden önce kim olduğunu biliyordu ve çarşafın içine geri sızdı.

Duran'ın babası camın hemen dışında duruyordu, sanki onu anılarıyla canlandırmış gibi emindi, ona duyduğu nefretin hayali bir tezahürüydü.

Ama bu bir hayalet değildi.

Ay ışığı beyaz saçlarına vururken gözleri iğrenç bir şekilde parlıyordu. Saf şeytani bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi ve parıldayan bir bıçağı ona doğrulttu.

Ahmare döndü ve yatağın başucuna koyduğu silaha doğru hamle yaptı. Etrafında döndüğünde, ateş etmek için namluyu yanına getirdi. Tetiği çekmedi.

Gerek yok.

Erkeğin hemen arkasında, Azrail gibi cisimleşen Duran'ın iri bedeni gölgelerin arasından belirdi. Babasının arkasında kocaman duruyordu, kolları tehditle sallanıyordu, başı aşağı eğikti.

Anlaşıldığı üzere erkeği onu terk etmemiştir. Ve tüm hesapları kapatacağı.

Ahmare silahını indirdi. *Dhavos* ona o kadar odaklanmıştı ki, başına gelenleri hissetmedi bile. Ama bu çok yakında 1x sorun olacaktı.

Yataktan kalkarak pencereye yaklaştı ve Duran'ın babası bunu bir davet olarak algıladı, burnu sanki camdan onun kokusunu almaya çalışıyormuş gibi yükseldi.

Yüzü kendinden geçmişti, gözleri saplantılıydı.

Ağır perdenin kenarını kavrayan Ahmare, manzarayı engellemek için kumaşın kıvrımlarını camın üzerine çekti. *Dhavos* kaşlarını çatıp başını öne eğdiğinde Ahmare evin yolunu yarılamıştı. Sonra arkasını döndü-

Çılgılığı muAed oldu.

Ve daha birçokları vardı.

Perdeler kapandıktan sonra Ahmare bornozunun kuşağını sıktı ve sakince yatak odasından çıktı.

Evin ön kapısı ardına kadar açıldığında erkeğini bekliyordu. Duran ağır ağır nefes alıyordu ve çenesinden aşağı kan akıyordu.

Ingers, ve tüm kıyafetleri lekeli.

Gözleri onunkilerle buluştuğunda, sanki nasıl bir tepkiyle karşılaşacağını bilmiyormuş gibi temkinliydi.

Ahmare kollarını açtı. "Buraya gel, aşkım. Sana sarılmama izin ver."

Duran arduvaz Aoor'un üzerinde tökezledi ve ona doğru düştü. Duran hıçkırıklara boğulurken ve bacakları bükülürken, kadın onu sakinleştirdi ve

kucak. Vücuğuyla onu sararak, sevgisiyle onu koruyarak kulağına mırıldandı.
Ona skorun eşitlendiğini söylüyor ve buna inanıyordu. Son gelmişti.
Ve bir erkeğin olabileceğı en iyi *evlat* olduğunu.

EPİLOG

Altı Ay Sonra . . .

BURANIN BİZİM OLDUĞUNA İNANAMIYORUM," dedi Ahmare Nexi'yle birlikte spor salonuna girerken. Koşu bantları, eliptik bisikletler, ağırlıklar ve makinelerden oluşan alan on bin metre kareydi. Biri aerobik diğeri spin dersleri için olmak üzere iki stüdyonun yanı sıra kişisel eğitmenler için ofisler ve üyeler için tam donanımlı duşlar ve soyunma odaları da vardı.

"Yarın büyük açılış var." Nexi avucunu uzattı. "Onu buraya koy, ortak."

Ahmare avuçlarını şapırdattı ve sonra Rudie'ye gülümsedi. "Hey, hazır mısın?"

Kızıl saçlı genç gardiyan Rudie, ofis yönetimini bir profesyonel gibi üstlenmişti. Otomatik bir konuşma makinesiyle tüm çalışanlarla iletişim kurabiliyordu ve utangaç kişiliğinin parladığını görmek güzeldi.

Bu mutluluğu kesinlikle hak etmişti.

"Kutlama için bir şeyler getirdim." Ahmare başıyla dinlenme odasını işaret etti. "Çocuklar nerede peki?"

Duran -ki artık Theo ismini kullanıyordu, bu onun açısından kasıtlı ve diğer herkes için kolay olan bir değişiklikti- ve Ahlan, başlarının üzerinde sallanan helyum balon demetleri, yüzlerinde bağlı erkeklerin geniş gülümsemeleri ile tam zamanında geldiler.

Ahmare eşine gülümserken Theo'nun harika bir erkek için harika bir isim olduğunu düşündü. Ve *mahmenini* onurlandırmak için ne harika bir yol.

Ve onun için yeni olan tek şey bu değildi. Bir ömür boyu tarıkatta ve sonra da bir mahkûm olarak geçirdikten sonra, modern dünyaya nasıl uyum sağlayacağı konusunda bazı endişeleri vardı ve onun bunu yapıyor olması onu rahatlatmıştı.

gerçekten iyi. NetAix, Starbucks ve Instagram'ı seviyordu. Caldwell'in gürültüsü ve trafiği için o kadar da deli değildi ve ona her yerdeymiş gibi görünen insan sayısından şüpheleniyordu. Ama genel olarak harika gidiyordu.

Kardeşi de öyleydi.

Ahlan gidip Nexi'yi dudaklarından öptü, vücudunu geriye doğru eğdi ve sadece Gölge'nin duyabileceği şeyler fısıldadı.

Theo, üzerinde işaret bulunan bir dizi balon uzattı. "'Çocuk' kelimesinin üstünü çizip biraz sihir yapmam gerekti."

Ahmare güldü. Balonların her birinin üzerinde "Atta GIRL" yazıyordu ve cinsiyetçiliği düzeltmek için ne kadar özen gösterdiğini ancak hayal edebiliyordu.

"Teşekkür ederim, çok güzeller," dedi kollarını ona doladığında ve bir öpücük için oyalandıklarında. "Sana minnettarlığımı bu gece daha sonra göstereceğim."

"Şimdi gidip biraz daha balon alabilir miyim?"

Kolunun altına girerek onu sıkıca kendine çekti ve on beşi birlikte dinlenme odasına doğru yürüdüler. Açılış gecesiyle ilgili çeşitli konuların görüşülmesi gerekiyordu ve Rudie'nin listeyi sıralarken çıkardığı elektronik ses, gruptaki herkesinki kadar doğaldı.

Spor salonunu Chalen'in 276.457 doları sayesinde satın almışlardı.

Ahlan, Ahmare'yle birlikte Caldwell'e taşındıktan yaklaşık iki hafta sonra parayı gruba takdim etmişti. Ahmare, Nexi ile birlikte vampir dişiler için kendini savunmaya odaklanan bir spor salonuna gitmeyi önerdiğinde, Gölge bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştü. Ne de olsa vampirler her yerden ışınlanabiliyordu. Ve baskınlardan sonra dünyada kendini güvende hissetmeyen pek çok dişi vardı.

Ahmare ve Nexi bunu değiştirecekti ve hatta Wrath ve Kardeşlik bile gelip işleri teftiş etmiş, yapacakları iyi iş için heyecanlanmışlardı.

Ahmare dolaba gitti ve dışarı çıktı-

"Oreos?" Nexi söyledi. "Oreos."

"Lahanadan nefret ediyorsun ve bunu biliyorsun," dedi partnerine. "Ve bu bir kutlama."

Ahmare paketi açtı ve çikolata ve vanilya ile dolu tepsiyi çıkardı. Nexi, Ahlan ve Rudie'ye ikram etti. Theo'nun yanına geldiğinde gülümsemesi genişti ama gözleri ciddiye.

Bunun nedenini biliyordu ve bu sadece Oreoların harika olmasından kaynaklanmıyordu. Ona Nexi'den ve kaynak makinesinden, sadece saniyelerin kaldığından, neredeyse bitmek üzere olduğundan bahsetmişti.

Hayatı Nabisco tarafından kurtarıldı.

Nexi'nin güvenli evine taşındıklarından bu yana geçen aylar boyunca geçmiş hakkında çok konuşmuşlardı; hem Chalen'le ilk temasıyla başlayan o meşum üç gecenin olayları hem de daha önce yaşananlar, ailesi, *mah adamları*, baskınlar, koloni.

Babasına odalarının dışında ne yaptığını.

İkisi de iyileşiyordu, diğerleri de öyle. Kat etmeleri gereken daha çok mesafe vardı ama mutluluk ruhun içindeki yaralar için harika bir antiseptikti ve hepsinin yaşadığı o dağ evinde her türlü iyilik ve destek vardı.

Kurabiyesini uzatarak, "Şerefe, bize" dedi.

"Bize," diye mırıldandılar, Oreolar sanki bir bardakmış gibi ortada buluştu.

Ve sonra herkes kendi yöntemiyle kendi yemeğini yedi. Theo ve Ahmare ikiye bölerek yediler. Nexi kendininkini üç ısırıkta yedi. Ahlan kurabiyesini bir dikişte deliğine soktu. Rudie ise dişlerini cerrahi bıçak gibi kullanarak kurabiyesinin üst kısmını ısırdı.

Ne de olsa kurabiyenizi nasıl yediğinizin bir önemi yoktu. Yeter ki paylaşacak bir ailen olsun.

TEŞEKKÜRLER



Çok uzaklardaki okurlarımıza çok teşekkür ederiz. Ayrıca Meg Ruley'e ve JRA'daki herkese, Lauren McKenna ve Jennifer Bergstrom'a ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki herkese çok teşekkür ederim!

Her zaman olduğu gibi Waud Ekibine ve hem kan hem de evlatlık aileme teşekkür ederim.

Oh, ve WriterDog'un yetenekleri ve özverisi olmadan bu mümkün olmazdı!

Kaçırmayın

Kurtarıcı

Nisan 2019'da Galeri Kitaplar'dan çıkıyor!

KURTARICI

DARIUS'UN ESKİ EVİ. Caldwell'in zengin kesimindeki federal konak, Murhder için her şey değişmeden önce geldiğini hatırlayabiliyordu.

Zarif evin karşısındaki sokakta dururken, kendi kendine harekete geçmesini söyledi. Ön kapıya doğru yürüdü. Varlığını duyurmak için kapıyı çalacaktı - gerçi Kardeşler şu anda ona bakıyor olmalıydı çünkü görkemli Wayne Malikânesi'nin içi zifiri karanlıktı. Bu önsezi bir parçasının uyanmasına neden oldu ve bu ilk kez kötü bir haber değildi. Bu şekilde stratejik olduğunu hatırlayabiliyordu. İçeride ışık olmaması, herhangi bir cam parçasının önüne on kişi yığılabilecekleri ve kimsenin onları göremeyeceği, sayılarını bilemeyeceği, silahlarını değerlendiremeyeceği anlamına geliyordu.

Bazılarının da dışarıda olup olmadığını merak ediyordu. Onları hissedememesi için rüzgârın altında kalmaya dikkat edeceklerdi ve yer değiştirdiklerinde yağan kar gibi sessiz olacaktı.

Murhder palto getirmemişti. Bir ceket. Bir kazak bile. Bunun nedeni Kuzey Carolina'nın çok daha sıcak olması değildi. Bu dikkatsizlik, bir parkası bile olmadığı gerçeğiyle birleştiğinde, zihinsel hastalığının açık bir belirtisi gibi görünüyordu.

Elini arka cebine götürerek yanında getirdiği üç mektubu yokladı. Onlar önemliydi. Kral'ın canını sıkan FedEx zarfı o kadar da önemli değildi. O dikkatsizce bir kolunun altına sıkıştırılmıştı.

-Belgeleri almadan gitmişti ve neredeyse geri dönmeyecekti. Ancak Wrath belgeleri bekliyordu ve yeryüzündeki son safkan vampirin nasıl çalıştığını bildiğinden, bunun peşini bırakmayacaktı.

Murhder'ın niyeti ihtiyacı olanı almak ve hiçbirini bir daha görmemektir.

Kendini kaldırıma çıkmaya zorladı.

Tesis dikeyden ziyade yataydı ve Murhder'in tepedeki sığınağından, merkezi çekirdeği ve yayılan kollarıyla birbirine bağlı binaları ezberlemişti. Giriş dışında pencere yoktu ve orada bile camlar renklendirilmiş ve minimumda tutulmuştu. Otopark çoğunlukla boştu, arabalar da girişe yakın bir yerde toplanmıştı.

Dışarıda dolaşan kimse yoktu. Gerçekten dolaşacak yer yoktu.

Ücra bölgeyi çevreleyen orman sıkışık, bir başka kesintisiz duvar, daldan dala erişimi engelleyen çamlar. Çevresinde de yirmi metre yüksekliğinde, tepesinde dikenli teller bulunan bir çit ve kurşun geçirmez paneller ve camlarla kaplı gibi görünen bir kapı vardı.

Eğer bir insan olsaydınız ve doğru kimlik bilgilerine sahip olmasaydınız? İçeri girmek için tek şansınız bir tarafta delik açmaktır.

Neyse ki başka seçenekleri de vardı.

Gözlerini kapatarak kendini sakinleştirmeye odaklandı, yaklaşan saldırının hızlı pompalamasından dolayı solunumu yavaşladı, kalbi hızla çarpan yarış alanından çıktı. Yapabildiği en kısa sürede maddesizleşti ve moleküllerin dağılmasıyla ilerledi. Giriş noktası bir HVAC egzoz kapısıydı ve eğer tamamen bedensel olsaydı, elinde bir kaynak makinesi bulundurması gerekecekti. Bu haliyle, alüminyum ağı kolayca deldi ve kanal çalışmasına devam etti.

Tesisin iç düzeni onun için bilinmezdi ve bu da maddesizleşmeyi tehlikeli hale getiriyordu. Yeniden biçimlenmek için yanlış yeri seçerse, vücudunda bir daha büyümeyecek olan şeylere zarar verebilirdi. Ama bu bir Hail Mary'ydi, bu yüzden kendi kişisel güvenliği hakkında endişelenemezdi.

Havalandırmalar. Daha fazla kanal. Zar zor geçebildiği filtreler.

Endüstriyel bir fırının içinden çıktı, çöl kurusu hava ve motor yağı gibi kokan zifiri karanlık bir odada fiziksel formunu yeniden oluşturdu. Varlığı hareketle aktive olan bir ışığı tetikledi ve bu şey işini yaparken gözleri parıltıdan yandı. Bir alarma hazırlanarak silahlarından birini avuçladı ve birinin önündeki kapıyı açma ihtimaline karşı kalçalarına gömüldü.

İçeri kimse girmeyince fırına baktı, derin bir nefes aldı ve kapının altındaki ince dikişten dışarı çıktı.

Mola odası. Sırtlarını ona dönmüş iki üniformalı bakım görevlisi bir masada oturmuş, siyah-beyaz televizyonda basketbol izliyorlardı.

Murhder onları oldukları yerde bıraktı. Kesinlikle mecbur kalmadıkça ve içgüdüleri ona hangi yöne gitmesi gerektiğini söylemedikçe arı kovanına çomak sokmak için bir neden yoktu.

Xhex yakınlardaydı. Yan oda kadar yakın değil ama tesisin içinde bir yerde.

Kadının kanı onun izini sürmüş, New York'un taşrasında onu aramak için yüzlerce kilometre yol kat ettikten sonra onu bölgeye getirmişti: Kendisini ayakta tutmak için damarından aldığı şey onu kurtaracak, borcu ödenecekti.

Hayatını kurtarması şartıyla.

Artık bir koridordaydı ve maddesizleşme diye bir şey yoktu. Duyuları çok canlıydı, dışının yeri kanının yanıp sönen ışıklarıyla işaretlenmişti ve bir efendinin köpeğini serbest bırakması gibi, o da en hayvani yanını dışıyı bulmak için serbest bıraktı. Ambulasyon artık uzuvların bilinçli bir koordinasyonu değil, bedenini dışıya ulaştırmak gibi büyük bir amaca hizmet eden otonom bir süreçti.

Bir köşeyi dönüp beyaz laboratuvar önlükleri giymiş iki insanla karşılaştığında boyunlarını kırdı ve cesetleri düştükleri yerde bıraktı. Masum kurbanlar mı? Hiç de değil ve eğer zaman çok önemli olmasaydı, sadece bu çifte değil, bu işkence odasındaki yaşayan, nefes alan her bir varlığa acılarını yeni seviyelere taşıyacaktı.

Murhder ilerlemeye devam etti, koridorlarda ilerledi, tavana monte edilmiş güvenlik kameralarına girip çıktı.

Vampirlerin içinden geçemediği tek metal olan çelikten yapılmış bir kapının önünde durduğu sırada alarmlar çaldı ve bu sefer hissedebildiği bir iç mühür vardı.

Bu insanlar ağrı biliyorlar, diye düşündü. Kaçırdıkları şeyi çelikten bir örgü ile korumaya özen göstermişlerdi. Neyse ki tüm tesisi bu şekilde koruma altına alacak kadar ileri görüşlü değillerdi - şüphesiz kurtarmaktan çok kaçmakla ilgilendikleri için.

Aylarca süren dua, araştırma ve panik nihayet sona ermişti, ama şimdi en zor kısmı başlıyordu.

Yanında getirdiği patlayıcılar kemerindeydi ve C-4'ün üzerindeki yükü patlattığında alarmlar sustu. Kapı pervazından geri çekildi ve bir mezar levhası gibi Aoor'un üzerine düştü.

Murhder hançerlerini çıkararak dumanın içinden atladı. Silah yok. Serseri kurşunlarla Xhex'i öldürmek istemedi-

Raflar dolusu malzeme, kusma isteği uyandıran bir ameliyat masası, tezgâhlar ve masalar üzerinde her türlü mikroskop ve monitörün bulunduğu tam teşekküllü bir tıbbi laboratuvarı.

Laboratuvar çalışanlarını saniyeler içinde katletti. Üçünü, hepsini. Koordineli bir direniş göstermediler, çılgık atarak ve kaçmaya çalışarak zaman kaybettiler ve o da ilk olarak telefonu açana saldırdı. Boğazlarını keserken, önlüklerinin ön tarafı kıpkırmızı oldu, lamine edilmiş kimlikleri de aynı şekilde kanla kaplandı.

Sonuncusunu da yere bıraktığında arkasını döndü ve ağlarla kaplı kafesleri gördü.

İki taneydiler ve Xhex sol taraftaydı, çıplaktı, elinde bir yemek kabı ve bir kap su vardı, sanki lanet bir hayvanmış gibi. Ama diğer kafeste başka bir dişi daha vardı ve ağır bir şekilde hamileydi.

İçi boş ve perili gözleri çelik bantların arasından ona bakıyordu
-Kızın ağzı şok içinde açılırken, gerçeklik ona çarptı.

Kutsal camdaki yüz. Bu dişiydi!

Xhex alarmların gürültüsü arasında, "Parmaklıklara *dokunamazsınız*," dedi. "*Şarj edilmişler.*"

Murhder silkinerek kendine geldi. Almak için geldiğini bildiği dişi ayağa kalkmış, fırlamaya hazırdı ama o kadar zayıflamıştı ki onu dışarı taşımak zorunda kalacağını biliyordu. Genç olan dizlerinin üzerindeydi ve yapabileceği tek şeyin bu olmasından endişeleniyordu.

"*Orada*," dedi Xhex sağ tarafı işaret ederken. "*Orada kafesler için devre kesici var.*"

Fünyelerle uğraşacak zamanı yoktu. Hançerlerinden birini silahla değiştirdi ve metal kutuya altı el ateş etti. Kıvılcımlar çıktı ve küçük bir

Patlama, metal ısırlıklı duman laboratuvara yayıldı.

"Geri çekilin," diye emretti.

Xhex onun ne düşündüğünü biliyordu ve silahını kafesinin kilit mekanizmasına doğrulttuğunda yolundan çekildi. Ateşlediği mermi kovayı parçalayarak Aoor'un üzerine bir dizi mekanik iç organ bıraktı.

Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı ama bu sefer de gözleri hamile kadına takıldı.

"Onu bırakamayız," dedi. "Yapmam gerek..."

Ama hem ikisini birden taşıyıp hem de bir elini silah için serbest bırakamazdı. Ve zayıf durumlarında ikisinin de maddesizleşemeyeceğini söylemeye gerek yoktu.

"Ona yardım etmem gerek." Sesi kendi sesi gibi çıkmıyordu. "Benim yapmam gereken..."

Hamile dişi kendini kafesinin kapısına doğru sürükledi. Çelik ağın arkasında, elleri parmaklıklara kenetlenmiş, ağzı kırırdıyor, sesi alarmları aşamayacak kadar zayıftı.

Xhex'in koluna tutunurken, *"Onun için geri döneceğim,"* dediğini duydu. *"Söz veriyorum."*

"Hayır! Onu taşıyacaklar, başka yerleri de var-"

Güvenlik görevlileri kapıdan içeri girdi, mavi üniformalı üç adam. Xhex'i vücudunun arkasına çekip korunmak için hareket ederken onlara ateş etti. Ama öyle bir şey yoktu.

Bir çekişle bir çalışma masasını devirdi ve ardından cam önlü metal rafların bir kısmını üzerine çekti, ön paneller parçalanıp içindekileri serbest bırakırken her türlü beher ve test tüpü Aoor'a çarptı. Şarjör değiştirerek ateş etmeye devam etti ama nişan alamıyordu.

Kendi bileğini ısırdı ve açık damarı Xhex'in ağzına doğru itti.

Hiç vakit kaybetmeden sert ve hızlı bir şekilde içti, almadığı besini aldı, zayıflığı güçle değiştirdi. Eğer maddesizleşebilirse, diğer kadın için de umut vardı - bu noktada hayatta olduğunu varsayarsak. Laboratuvarda bir sürü mermi var, gardiyanlar geri dön-

Xhex bir çığlık attı. *"Siktir!"*

Damarını mühürlemeden serbest bıraktığında her yeri kan içinde kaldı ama o daha çok Xhex için endişeleniyordu. Yan tarafına kıvrılmıştı ve avuçlarını kaburgalarının altına bastırıyordu.

"Vurulдум, vurulдум!" diye bağırdı.

Bir mermi başının hemen üzerinden vızıldayarak geçti. İki tane daha masayı ve rafları delip geçti; donuk, metalik gümbürtüler siperlerinin Aimsy doğasını yalanlıyordu.

İkisi de dişiye baktı. Henüz vurulmamıştı ve yüzlerindeki ifadeyi okuyabildiği açıktı. Parmaklıklara, ağlara pençe atarken ağzı ardına kadar açılmıştı, çılgın gözleri içinde bulunduğu cehennemin derinliklerini açığa vuruyordu-

O korkunç kadının çılgınlığının tam perdesine ayarlanmış bir araba kornası Murhder'ı şimdiki zamana geri getirdi. Karlı sokağın ortasında durmuştu ve sese doğru baktığında farların ışığıyla kör oldu. Gözlerini korumak için kolunu kaldırdı ama hareket etmeyi düşünmedi.

Araba ona sertçe çarptı, lastikleri kar yığınınına kilitletti, vücudu kaputa çarptı ve ön camı yuvarladı. Tavanın üzerinden geçerken berrak kış gökyüzüne hızlıca bir göz attı ve sonra yüzüstü karların içinde yola düştü.

Bir ürperti ile vücuduna herhangi bir şikâyeti kaydetmesi için bir saniye verdi ve ayrıca, lastik izlerinin soğuk paketi sıcak yanağına iyi geldi. Belli belirsiz, arabaların kapılarının açılma sesini fark etti -üç tane mi?

"Kahretsin, babam beni öldürecek-"

"Yükseklere çıkmamalısın"

Murhder başını çevirdi ve çok pahalı bir BMW'nin arka tarafında duran üç genç insan çocuğa odaklandı.

"Ben iyiyim," dedi onlara. "Sadece git."

"Ciddi misin?" diye sordu içlerinden biri.

Ve işte o zaman yıllardır almadığı bir kokuyu aldı. Gözlerinden yaşlar gelirken, göz kapaklarını kapattı.

Xhex'in sert sesiyle, *"Eğer o ölürse," dediğini duydu, "her birinizi öldüreceğim. Yavaş yavaş."*

Bir vampir ve bir bilim adamının kaderleri, bu heyecan verici romantizmde zamana karşı bir yarışta tutkuyla birbirine dolanıyor

Kurtarıcı'da Murhder'ın başına bundan sonra neler geleceğini öğrenin,
Nisan 2019'da Galeri Kitaplar'dan temin edilebilir!



Kurtarıcı

KOPYANIZI BUGÜN SİPARİŞ EDİN!

Don't miss the rest of the Black Dagger Brotherhood Series

Hırsız
Seçilmiş
Canavar
Gölgeler Kral
Son Aşık
Yeniden
Doğan Aşık
Aşık Serbest
Bırakılmış Aşık
Benim Aşık
İntikamı Alınmış
Aşık Yüceltilmiş
Aşık
Bağlanmamış
Aşık Ortaya
Çıkarılmış Aşk
Uyanmış Aşık
Ebedi Karanlık
Aşık

And Don't Miss Her Brand-New Firefighters Series

Tüketildi

YAZAR HAKKINDA



YAZAR FOTOĞRAFI JAN COBB

J.R. WARD, Black Dagger Brotherhood serisinin ve yirmiden fazla roman ve kısa öykünün 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır. Romanlarının dünya çapında on bir milyondan fazla kopyası basılmıştır ve dünyanın yirmi altı farklı ülkesinde yayımlanmıştır. Ailesiyle birlikte Güney'de yaşamaktadır.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:
Authors.SimonandSchuster.com/J-R-Ward

YAZARLARLA TANIŞIN, VİDEOLARI İZLEYİN VE DAHA FAZLASI İÇİN
SimonandSchuster.com



[Facebook.com/GalleryBooks](https://www.facebook.com/GalleryBooks)
@GalleryBooks

Umarız bu Simon & Schuster e-kitabını okumaktan keyif almışsınızdır.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Almaya devam edeceksiniz
gelen kutunuzda özel teklifler.



Galeri Kitapları

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
baskısıdır. 1230 Avenue of the
Americas

New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2019 Love Conquers All, Inc. tarafından alınmıştır.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Gallery Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

İlk Galerî Kitapları e-kitap baskısı Ocak 2019

GALLERY BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonsspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım Erika Genova Kapak

tasarımı Richard Yoo Kapak

fotoğrafi © Shutterstock

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloqlama Verileri mevcuttur.

ISBN 978-1-5011-9517-4 (e-kitap)



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.